

The image features a close-up, slightly wavy Mexican flag. The flag consists of three vertical stripes of red, white, and green, with the national coat of arms centered on the white stripe. The coat of arms depicts a golden eagle perched on a cactus, holding a snake in its talons. The background behind the flag is a dark, textured wooden surface.

Boris Golić

VIVA
MEKSIKO

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

VIVA MEKSIKO

2023.godine

VIVA MEKSIKO

Boris Golić

Pripremio:

Boris Golić

Uredio:

Nenad Grbac

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*"Meksiko se proteže
izvan svojih granica."*

Vicente Fox

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor knjige Viva Mexico!

Ako sam čovjek i sjena, tko je kreator svega?

Svaki čovjek ima pravo zalutati ako vjeruje da ide za srećom.

Amin Maalouf

Iz Japana sam doznao da su me oni osudili na uvjetnu kaznu od šest mjeseci radi sukoba s njihovim majmunima makakijima i njihovom legendom Godzilom. Ako ništa ne počinim u Japanu, neću biti kažnjen. Pa sam odlučio udovoljiti mojoj japanskoj ljubavi i ići u Japan jer tamo se održavao Festival penisa. Međutim, u zrakoplovnoj luci u Beču su bili nekakvi Meksikanci, nekakav glazbeni sastav, nekakvi njihovi glazbenici, pa su me austrijski carinici poslali s njima u Meksiko. Naravno, da sam se iznenadio kad sam osvanuo u Mexico Cityu ili u Ciudad de Mexicu, jer ipak sam krenuo u Japan. No, tamo sam upoznao jednu slobodnu Meksikanku, ali nažalost, s njom sam imao samo problema, jer to nije bila vatrena, meksička žena, nego nekakva pristalica učenja Ruth Smithers, pa sam sa njom imao samo problema. Obećao sam joj da ću joj biti pratnja u svatovima, pa sam i to obavio. I kad sam to obavio, pobjegao sam od nje glavom bez obzira.

I pobjegao sam na Yucatan, kod mog nekadašnjeg radnog kolege i prijatelja Pance istraživati udar komete i asteroida i uništenje dinosaura. Jer što će raditi muškarac kada mu žena nije zavodljiva i zanimljiva, a meni to Gabriella očito nije. No, ona mi se osvetila time što mi nije rekla za oluju na Yucatanu, pa me je poslala u oluju, uragan, tajfun ili tornado, pa sam bio prisiljen provesti vrijeme s jednom drugom ženom, Mariannom. Koja mi se na početku nabacivala, koja mi je na početku bila privlačna, a na kraju me odbacila kao staru krpu. Na kraju sam doznao da je ona bila porno glumica i prostitutka i da se nakon oluje promijenila, pa me je tužila za silovanje. Taman kad me je njihova policija htjela uhititi, dogodila

im se zabuna, pa su naletjeli na pripadnike Al Qaide. Bilo je mrtvih na obje strane, a ja sam to iskoristio, dočekaao otvaranje njihove zračne luke i pobjegao kući.~

Citat o našem trenutnom stanju:

Uvijek, na početku tog mog pisanja,~govorim o našem nezavidnom, trenutnom stanju. Ne mogu si pomoći, to mi je izgleda u krvi. A naše trenutno stanje i dalje nije baš bajno, nego je grozno i zabrinjavajuće, barem moje. Mora da je to stoga što neki kažu da je Jugoslavija bila najneuspješnija europska država 20. stoljeća. Pa je tako i naše aktualno ekonomsko stanje vrlo loše, imamo negativnu stopu gospodarskog rasta ili nisku stopu gospodarskog rasta. BDP nam je nizak ili se ne povećava, a naš premijer stalno govori da je stanje dobro, da nam se povećava kreditni rejting i da se mi oporavljamo. Od čega se mi oporavljamo, kada je sve dobro, o tome nitko ne govori. Stoga mislim da naš premijer obmanjuje javnost kada govori da nam poljoprivredni rezultati rastu 30 %. Stoga bih ga pitao: kako rastu kad je sve manje krava, mlijeka, mesa i svinja? Kako nam poljoprivreda raste kada je iz Slavonije iselila trećina stanovništva i daljnja je tendencija iseljavanja? Kako to da smo uvezli 1,5 ili 2 milijarde više hrane nego što smo izvezli? Kako to da smo mi u poljoprivredi na 30 % produktivnosti rada Europske unije?

Kako to da su nam poljoprivrednici nezadovoljni i šute iz straha od osвете našeg premijera i resorne ministrice. A činjenica je da nam se nivo poljoprivrede smanjio gotovo za 10 % i da se smanjuje minimalno 10 % godišnje. Isto tako je i sa našom industrijom. Ona se iz godine u godinu smanjuje. A da mi uopće nemamo nikakvu ekonomsku politiku i strategiju, nemamo. Obavili smo nakaradnu privatizaciju i društveno vlasništvo smo dali onima koji ne znaju s njime upravljati. Pa smo ozakonili privatizacijsku pljačku, pa smo mi postali nezaposleni, pa smo postali zadnji u Europskoj uniji po tim gospodarskim pokazateljima. A investitori nas zaobilaze jer svuda vlada kriminal i korupcija. Radije biraju Poljsku, zemlju od 40

milijuna stanovnika. Stoga mi imamo tri interesne skupine u društvu: jako bogate, siromašne i državu i državne činovnike. I da se ni jedni ne žele odreći svog dijela kolača, ne žele. I možeš uzeti jednima i dati drugima, ali to ne ide lako i najčešće ide na štetu najsiromašnijih.

VIVA MEXICO

POGLAVLJE 1

Uvijek, na početku tog mog pisanja, govorim o našem nezavidnom, trenutnom stanju. Ne mogu si pomoći, to mi je izgleda u krvi. A naše trenutno stanje i dalje nije baš bajno, nego je grozno i zabrinjavajuće, barem moje. Mora da je to stoga što neki kažu da je Jugoslavija bila najneuspješnija europska država 20. stoljeća. Pa je tako i naše aktualno ekonomsko stanje vrlo loše, imamo negativnu stopu gospodarskog rasta ili nisku stopu gospodarskog rasta. BDP nam je nizak ili se ne povećava, a naš premijer stalno govori da je stanje dobro, da nam se povećava kreditni rejting i da se mi oporavljamo. Od čega se mi oporavljamo, kada je sve dobro, o tome nitko ne govori. Stoga mislim da naš premijer obmanjuje javnost kada govori da nam poljoprivredni rezultati rastu 30 %. Stoga bih ga pitao: kako rastu kad je sve manje krava, mlijeka, mesa i svinja? Kako nam poljoprivreda raste kada je iz Slavonije iselila trećina stanovništva i daljnja je tendencija iseljavanja? Kako to da smo uvezli 1,5 ili 2 milijarde više hrane nego što smo izvezli? Kako to da smo mi u poljoprivredi na 30 % produktivnosti rada Europske unije?

Kako to da su nam poljoprivrednici nezadovoljni i šute iz straha od osvete našeg premijera i resorne ministrice? A činjenica je da nam se nivo poljoprivrede smanjio gotovo za 10 % i da se smanjuje minimalno 10 % godišnje. Isto tako je i sa našom industrijom. Ona se iz godine u godinu smanjuje. A da mi uopće nemamo nikakvu ekonomsku politiku i strategiju, nemamo. Obavili smo nakaradnu privatizaciju i društveno vlasništvo smo dali onima koji ne znaju s njime upravljati. Pa smo ozakonili privatizacijsku pljačku, pa smo mi postali nezaposleni, pa smo postali zadnji u Europskoj uniji po tim gospodarskim pokazateljima. A investitori nas zaobilaze jer svuda vlada kriminal i korupcija. Radije biraju Poljsku, zemlju od 40 milijuna stanovnika. Stoga mi imamo tri interesne skupine u društvu: jako bogate, siromašne i državu i državne činovnike. I da se

ni jedni ne žele odreći svog dijela kolača, ne žele. I možeš uzeti jednima i dati drugima, ali to ne ide lako i najčešće ide na štetu najsiromašnijih.

Jer bogati se ne žele odreći svog bogatstva, a državni službenici nisu sposobni išta stvoriti, pa se zadužuju u inozemstvu. Pa smo mi jedna od najzaduženijih zemalja na svijetu. I to tako traje i traje, duže od 30 godina. Ali da nam je dobro i da ne treba ništa mijenjati ili reformirati, po nekima, onima na vlasti, ne treba. Ja ipak imam osjećaj da srljamo u nekakvu provaliju, nekakvu depresiju, krizu i propast. Da se više nećemo moći zadužiti, da će nama maca doći na vratanca. Da je kod nas sve nepopravljivo loše, je, loše je. Ili da u krajnoj liniji mi stagniramo ili da smo u stanju nekakve prirodne ili neprirodne neravnoteže. To je zbog toga što mi ne koristimo dosege suvremene ekonomske znanosti, pa se ponašamo stihijski ili van bilo kakvog plana, van ikakve strategije ili van razuma. Ali to nikoga ne brine, oni koji su na vlasti žive dobro, izuzetno dobro i nikoga ništa ne brine. Ali zato to mene brine, jer mi je svake godine stanje loše ili gore da ne može biti gore.

Stoga sam ja išao ili bježao u Japan i Botswanu. No, Japanci su me otjerali, a u Botswani su zavladaale nepoznate bolesti nalik na Ebolu ili Marburg, ma što to bilo i ma što to značilo. Pa sam se ja uplašio i pobjegao glavom bez obzira. Ali da mi je tamo bilo dobro, bilo mi je dobro. Zabacim mreže i uvijek se nešto uhvati, ostavim zamke a i u njih se uvijek nešto uhvati. Onda to stavim peči, malo tražim srebro, zlato i dijamante i tako mi prođe dan. A onda su nastupile misteriozne bolesti i kažem: da sam se uplašio i vratio u Hrvatsku. Ali, jednostavno mi se u Hrvatskoj ne sviđa, jer se stalno laže. Ustvari, puno se obećava, ali malo toga se ostvaruje. Stalno se obećavaju povećanja moje mirovine, a ja kad pogledam svoje stanje mirovine, vidim da mi je mirovina 300 eura. Odmah poželim nekuda otići, no čujem da su na Afriku i Aziju bacili oko Kinezi, Rusi i đihadisti. I ne zna se tko je gori od koga. Svi imaju svoje taktike, ali

svi donose nestabilnost, teror, terorizam, diverzije, ratove i zlo. Pa ja kažem da su svi jednaki, donose drugo pakovanje, ali isto sranje.

Pita me Pero zašto uvijek na kavu dolazim zlovoljan i namrgođen, a ja mu odgovaram bez obzira bilo to opravdano ili je neopravdano, pa mu ja kažem:

„Ja imam malo preko 300 eura mirovine, a naši suci traže plaće preko 3.000 eura. Kakva je to pravda, to su ljudi koji drastično griješe, pa su tako jednom čovjeku zamijenili identitet i oduzeli mu neopravdano nekretninu. Ja se bojim nekakve nove sutkinje Jagode, koja će usvojiti Micinu tužbu i donijeti presudu u njenu korist. Ja se bojim udruge B.a.b.e. koje neopravdano lobiraju za ludu Micu, ja u svem tom ludilu nemam zaštitu ni od koga.“

„Podsjeti me što je to bilo s ludom Micom!“

„Uz sve druge probleme dodatno me muči ta Micina optužba da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna.“

„Nisi li rekao da imaš vezu na sudu i da ta tvoja veza to drži zaključano u svojoj ladici?“

„Ja tog čovjeka plaćam, ali može doći do promjena, pa od nekud može isplivati ta Micina tužba.“

„A što sad ima Micina tužba s tvojom mirovinom i traženjem većih plaća sudaca od države?“

„Ljute me njihovi zahtjevi. Zar sudac mora imati plaću deset puta veću od moje mirovine? Zar im nije dosta 2.000 eura?“

„Svatko traži koliko može dobiti.“

„A onda se naši građani žale Europskom sudu za ljudska prava jer mi nemamo pravnu državu.“

„Bolje ne imati ništa sa našim sudovima.“

„Slažem se s tobom, ali kad uvijek kod nas postoje pohlepne osobe koje traže kruha preko i iznad pogače.“

„Misliš li sada na naše suce ili na ludu Micu?“

„Mislim i na jedno i na druge. Suci će uskoro za svoj nerad tražiti 5.000 eura, a Mica bi mi zaračunala kamatu, pa će taj svoj iznos zaokružiti na 500.000 kuna.“

Stoga, ja zaključujem da mi živimo od danas do sutra. Danas se nešto ima, ali to ne znači da ćemo to imati sutra. Uz to, nekvalitetno iznajmljujemo naše turističke resurse, nekvalitetno raspolažemo našim resursima i to je sve. Svakim danom svega nam nedostaje, mi ničega drugoga nemamo, a nitko nam ništa ne daje i ne poklanja. Pa se tako Republika Hrvatska što se društvenog standarda tiče nalazi pri samom dnu Europske unije s tendencijom daljnjeg stagniranja i daljnjeg propadanja. A sada nad nama vlada hiperinflacija i stalno povećanje cijena prehrambenih potrepština. Sve životne potrebe poskupljuju, ni ne zna se koliko. I svakog dana, u svakom pogledu su naši novčanici sve tanji. Naši novčanici ne mogu pratiti rast cijena životnih namirnica, a za drugo i tako ni nemamo. Ja ni ne znam kad sam išao na neki koncert, na neku predstavu ili kad sam si kupio neki odjevni artikl. Jer nam se iz dana u dan, smanjuje kućni budžet, jer dok platimo lijekove i režije, ne ostaje nam ni za prehranu, a ni za ostalo.

Uz to nas prati naša nesreća ili je naša nesreća posljedica naše pretvorbene pljačke ili pljačkaške privatizacije. I zaključujemo da je naša nesreća posljedica nekakve pljačke. Jer ja se ne sjećam nesreće iz socijalizma. Tada je naš život funkcionirao u najboljem redu. Ne

sjećam se ja oz tog doba ni nacionalizma, šovinizma i ratnih zala. Pa ja zaključujem da je ovdje na Balkanu život težak i turoban. Da se ovdje živi teško, a uvjeti života nemilosrdni. Da se ovdje živi s raznim kajanjima, s nečistom savjesti i stalno onaj drugi nešto skriva od onog prvog. Jer mi smo krivi za ratne zločine, jer mi smo krivi za bilo kakve zločine. Pa se borimo s raznim sjećanjima i sa vlastitim unutarnjim i vanjskim borbama. Pa se borimo s raznim krivnjama, pa trpimo i ispaštamo, nekad istovremeno, a nekad odvojeno. I pitamo se:

„Zašto sam ja toliko nesretan? Morat ću nekud pobjeći da se riješim te nesreće. Morat ću se nekako osloboditi toga svega. Ovo je neodrživo i neizdrživo.“

Dok sam ja bio u Botswani, moja majka je išla u trgovinu, vidjela je da su cijene podivljale, nešto što je koštalo x, sada košta 3 x. Naš premijer kaže da je to povećanje od 3 %, isto kaže i Državni zavod za statistiku, a ja sam realan pa kažem da je to povećanje od 300 %. A mi smo u raskoraku između statistike i stvarnog života. Iako cijene energenata padaju, cijene hrane i dalje rastu. Pa se je jadna moja majka zbog toga šokirala i uzбудila i onda joj je pozlilo i doživjela je zlo. Dogodio joj se akutni ishemijski moždani udar. A za takav moždani udar kažu da uzrokuje poremećaj cirkulacije u mozgu i oštećuju se funkcije mozga. Pa mojoj majci nije bilo pomoći, kao što ni nama nema pomoći. A netko kaže da inflacija slabi, bez obzira što cijene hrane i dalje rastu, a vrijednost novca pada. Bez obzira što smo uveli euro. Meni je sve to čudno, da ne može biti čudnije. Ali tko mene za išta pita, ja jesam ekonomist, ali mi se ne ponašamo ekonomski, mi se ponašamo van svakog rezona. Jer potrošačke cijene rastu, a bez obzira na to, netko tvrdi da inflacija pada.

I izgleda da je moja majka zaboravila na šok s cijenama. Nju sada brine to što kad dođe u bolnicu, odmah je vežu. Jer ona je opasnost za sebe, ali i za okolinu. Pa je tamo u bolnici, ali i u Domu humano sputavaju. Naključaju je lijekovima, a nakon toga je zavežu. Pa je to

za nju šokantno, pa bi ona išla svojoj kući. A ja ne znam što da radim? Ako joj omogućim dolazak kući, biti će sve po starom. Ona će tući tavom njegovateljice, biti će agresivna i ja neću znati što sa njom. Zato je najbolje sve ostaviti po starom. Neka ona samo ostane u Domu za starije i nemoćne „Sveta Ana“ u Zelčinu. Jer ona može pasti, slomiti ruku, kuk ili nogu ili razbiti glavu. Pa tako moja mama ne mora voditi brigu o našem siromaštvu, o našoj inflaciji i o našem gospodarskom posrtanju. Jer pored našeg siromaštva, došlo je i do povećanja opće razine cijena. Sve je to neizdrživo i neodrživo, pa bih ja nekud pobjegao, da ja ne bi doživio akutni ishemijski moždani udar. Da ne bi doživio poremećaj cirkulacije u mozgu i oštećenje funkcije mozga. Pobjegao bih nekud gdje cijene toliko ne rastu, gdje cijene ne divljaju, gdje nema toliko problema i gdje je život podnošljiv.

Jer mi smo strogo nepravedno društvo, nepravda je na svakom koraku, pa je i naša Crkva uzela nepravdu kao svoju misao vodilju i svoj ideal. Mi smo sanjali komunizam, pravedno društvo, svima prema njihovim potrebama, ali nismo dočekali i dosanjali naš san o pravednom društvu. I možemo mi sada kritizirati naš neoliberalizam, privatno vlasništvo i kapitalizam, i ništa više. Psi laju, a karavane prolaze, pa tako prolazi i to naše zlokobno vrijeme. I ja ne znam što da radim, s ničim se ne slažem i ništa nije po mom. Dogodila se ekstremna koncentracija bogatstva u rukama malog broja pojedinaca i siromaštvo najvećeg dijela naše populacije, a sve je to u skladu s Tuđmanovom izjavom o 200 bogatih obitelji. Ali ne zna se što učiniti sa tom nesretnom i besperspektivnom sirotinjom. Ta sirotinja je problem, a ne rješenje iz te naše nesretne situacije. I tko god bio na vlasti ne zna što će s tim problemom. Pa tako ne znaju ni trgovački lanci, oni bez skrupula dižu cijene, ne mareći za potrebe naše sirotinje. Oni samo povećavaju broj onih koji odlaze u pučke kuhinje.

Zahvaljujući tome naši trgovački lanci varaju kupce i drastično dižu cijene, iskoristili su promjenu valute za drastična poskupljenja. I

nitko im ništa ne može, nitko im ne može stat na kraj. Nitko nikoga ne proglašava krivim za prijevare kupaca, jer kod nas kao da ne postoje udruge za zaštitu potrošača. Stoga se ja bavim genetskom uvjetovanošću toga na moje zdravlje, jer sve to sa trgovačkim lancima je za mene jako stresno, pa se i ja bojim moždanog ili srčanog udara. Odlazim i kod mog obiteljskog liječnika, on mi govori o zdravoj prehrani, da moram smanjiti šećer, tlak i stres, ali mi ništa ne govori o genetici. Pa ga pitam:

„Hoće li moj moždani ili srčani udar biti genetski uvjetovan? Moja mama je imala moždani udar, hoću li ga i ja imati?“

„Stručnjaci kažu da za moždane udare nisu krivi geni, nego stil života. Ti si umirovljenik, živiš mirno i povučeno, nećeš ti doživjeti moždani udar. Neće grom u koprive, kako se kod nas kaže.“

Tako ja ne mogu koristiti genetiku kao izgovor ako me opali moždani udar. Mogu reći da je to posljedica mog nesređenog stila života. Ali zašto je onda moždani udar opalio moju mamu? Zašto se ona promijenila i od dame, postala je prostakuša, koja ljude vrijeđa, udara i psuje? I pitam se zašto naša zdravstvena struka nije istražila njen DNA i njen DNK – a? Zašto naša zdravstvena struka nije istražila tu bolnu istinu? Zašto liječnici kažu:

„Genetika ima određeni utjecaj, ali drugi čimbenici su jači.“

A onda čitam da nekakvi drugi stručnjaci tvrde:

„Lijenost, nemotiviranost za posao, biranje prijatelja, lezbijstvo, homoseksualnost je genetski uvjetovano.“

Stoga ja pored starenja i starosti optužujem genetiku za majčin moždani udar. Ali da je Osječka bolnica mogla bolje reagirati, mogla je. 10 dana boravka u bolnici nije dovoljno da se sanira taj problem. Pa kažem:

„Razni neurolozi, oftamolozi, endokrinolozi, psihijatri, reumatolozi, otorinolaringolozi i farmaceuti nisu pomogli mojoj majci. Ona se i dalje muči s posljedicama moždanog udara.“

Pa kažem da je moždani udar odredio njenu sudbinu. Da joj je to epigenetika. Pa ona sada živi u Domu za starije i nemoćne Sveta Ana u Zelčinu. A ja se pitam da li genetika oblikuje naše političke stavove i ideologiju? Da li naša genetika određuje naš konzervativizam? Pitam se: zašto smo mi zatucani i isključivi? Da li je to naša balkanska datost ili nije? A meni je toga dosta, jer nitko ne radi na našim javnim problemima, to nisu teme od neke važnosti. Stoga, ja bježim od tog našeg okruženja, od tih naših problema. Jer više nemam strpljenja za to. Jer oni koji nas vode za javne poslove su nemoćni i nesposobni. Pa se stalno govori da živimo u kriznim vremenima. Dotle, oni koji nas vode za svoje poslove su snalažljivi i malo – malo ih se uhvati u nekakvoj malverzaciji i korupciji. Umjesto da rade na smanjenju poreza, na smanjenju inflacije, na smanjenju administracije i birokracije, nama se stalno nude ideološke borbe, povijesne teme i konzervativizam.

Ovih više od 30 godina sustavno se radi na našem osiromašenju. I u ovih više od 30 godina nudi nam se nekakva lažna religioznost, a naša Crkva dobro surađuje s vladajućima i ignorira osjećaje siromašnih. Sada su se vladajući domislili da zabrane ustaške simbole, pa su zabranili ustaški poklič:

„Za dom spremni“ i nekome će naplatiti 4.000 eura kazne, samo se nisu odlučili kome. A tamo u Srbiji Šešeljevi desničari divljaju po Novom Sadu i viču:

„Spremite se, spremite se četnici!“

Pa psuju majku šiptarsku, pa psuju majku hrvatsku. Pa napadaju ljude, pa tuku ljude drugih nacionalnosti, pa prijete protjerivanjem. A mnogi se pitaju: zašto ih netko ne zabrani, zašto ih netko ne

obuzda? Ja zaključujem: nema takvih. Tako je, kako je. Ništa se ne mijenja.

Pa se ja ne usudim zvati Akiko. A noću, kad zaspim, ja čujem njen plač, zapomaganje i vrištanje. Ona se psihički, fizički i seksualno bori za mene. I neumorno me zove, barem ja tako osjećam. I ovdje u Hrvatskoj ja osjećam njenu napaljenost. Ja sam napaljen, ali i ona je napaljena. Ona doživljava fantomska sladostrašća, ali i ja ih doživljavam. Ona me želi pokraj sebe, a i ja želim nju pokraj sebe. Želim dijeliti život s njom, a ona želi dijeliti život sa mnom. No, meni moj obiteljski liječnik preporučuje terapiju za šećer i tlak. Zahtijeva redovito i pravilno uzimanje propisanih lijekova. Jer moram ja srediti svoje kardiovaskularne bolesti i kontrolirati svoju hipertenziju. Jer moram se ja riješiti svoje boli u prsima. Ali što mogu kad se ne mogu riješiti te naše hiperinflacije, kad se ne mogu riješiti tog našeg siromaštva, kad zbog toga stradava moja psiha. A ja ne znam koga bih posjetio: psihijatra, psihologa ili psihoterapeuta.

Ali u našem društvu još i dalje vlada tabu ako tražiš psihološku pomoć. U posljednje vrijeme ima mnogo privatnih psihoterapeuta koji nude usluge u rješavanju tvojih psiholoških problema, koji nude bračnu i obiteljsku terapiju i rješavanje problema s djecom i adolescentima. Koji nude svoje tretmane anksioznih poremećaja, paničnih poremećaja, rješavanja raznih fobija, rješavanja opsesivno – kompulzivnog poremećaja, tretmana poremećaja raspoloženja, depresije, maničnog poremećaja ili poremećaja prilagodbe. Koji nude usluge rješavanja stresa, krizne situacije na poslu, program mršavljenja ili rješavanje seksualnih problema. A naš čovjek i dalje misli da si lud, da si poludio ili da nije nešto u redu s tobom, ako tražiš pomoć. Stoga ja rješavam to na svoj način, pa iz ne znam kojeg razloga pjevam pjesmu Duo Pegla: „Mi imamos mnogos problemas“:

„Mi imamos mnogos problemas i lutamo svijetos bez kintos,

nosimo brkoves i očales, a svi nas zovu Speedy Gonzales.

Aj, ja, ja, mama Huanita, Gonzales po svijetu skita.

Mi imamos mnogos problemas i lutamo svjetos bez kintos,

sviramo stares gitares, a svi nas zovu Speedy Gonzales.

Aj, ja, ja mama Huanita, Gonzales po svijetu skita.“

Ta pjesma je moje predskazanje budućih događaja. Jer tko zna zašto, da li zbog Austrijanaca, da li je to sudbinski vezano, ali ja sam umjesto u Japanu, završio u Meksiku. Ujedno sam ja uspostavio neku transcendentalnu vezu s Mhoni Vidente, slavnom proročicom i vidovnjakinjom koja sada živi u Meksiku. Stoga ju pitam:

„Hoće li i dalje biti problema u Hrvatskoj? Hoće li nas i dalje pogađati hiperinflacija i siromaštvo?“

„Ja sam otkrila i najavila dolazak Antikrista 2031. godine. Više od toga ne mogu. Ja se bavim drugim temama jer to će biti totalna i potpuna kataklizma, apokalipsa, globalni kolaps, armagedon, klimatske promjene i kaos. Ako si ti putnik kroz vrijeme, onda ti ja mogu pomoći, a ako nisi, onda ti nema pomoći.“

„Ne znam što sam.“

„Onda ćemo čekati ishod.“

„Kakav ishod?“

„Čekat ćemo ono što nas očekuje u budućnosti.“

Jer ja volim vjerovati u pozitivan ishod bilo čega, jer ja sam nepopravljivi optimist. Ne volim gledati, a ni sudjelovati u nečijoj

propasti. Ne volim gledati, a ni sudjelovati u našoj propasti. Takva je moja svijest i podsvijest. To mi je valjda ostalo iz socijalizma. Ne želim ja ići plemenskim vračevima da mi tumače moje snove. Dosta mi je crnila, depresivnih misli i tužnih vijesti. Želim razmišljati pozitivno, želim podvući crtu i da mi nešto ostane, ne želim biti nesiguran i opterećen neuspjehom.

POGLAVLJE 2

Akiko, moja japanska ljubav, mi je iz Japana javila da su njeni sunarodnjaci po brzom postupku donijeli svoj distopijski, ali i strateški plan za one od 75 godina, a mene su u to smjestili i blago i uvjetno su me kaznili na 6 mjeseci. Ja sam malo čitao taj plan 75 pa sam iz njega doznao da japanska vlada pokreće program koji ljude starije od 75 godina potiče na dobrovoljnu eutanaziju kako ne bi bili na teret japanskog društva. Njima predlažu seppuku i hara kiri. Možda ću i ja doživjeti 75 godina, ali neću kao drug Tito reći:

„Ako jednog dana umrem...“

Pa se ja ipak ne slažem s tom dobrovoljnom eutanazijom, pa ću valjda pobjeći i prije toga iz Japana. Jer svijetom vladaju stari ekscentrici između sedamdesete i osamdesete godine života, to se zove gerontokracija, a nama sirotinji se nudi da odlučimo hoćemo li živjeti ili ćemo dobrovoljno umrijeti u ime gospodarskog oporavka. Nadam se da za to nije saznao naš premijer, jer i on se ponaša prema dobrim gospodarskim obrascima, pa će i on tako reći:

„Požurite se i ubijte se!“

A ja bih još malo živio, bez briga i bez obaveza. Sada je meni bitno da se ponovo nađem s Akiko, da ponovo vodim s njom ljubav i da smirim svoje i njene hormone. Ustvari, ja ni ne znam što sam im ja kriv po japanskim zakonima, pa htio sam nekome učiniti dobro, a oni su to drugačije shvatili. Oni su moj obračun s majmunima makakijima i njihovom legendom Godzilom, shvatili da narušavam njihove životne vrijednosti. No što je, tu je. Dobro da se to na taj način riješilo i razriješilo. Dakle mogu ići i biti u Japanu, oni će me nadzirati, a ako neću počinuti neko drugo kazneno djelo, sve će se to obrisati i zaboraviti. Stoga, ja zovem Akiko u Hrvatsku, a ona kaže da mora raditi, ali čim dođe u mirovinu, ona će doći. No, ona nema ništa protiv da ja dođem u Japan i živim s njom. Naravno da to želi,

pa ja joj pružam životnu radost. Ja sam zbog toga jako sretan, gledam njenu sliku i odmah se lako uzbudim. Nisam ja od onih koji moraliziraju ako im je u blizini lijepa žena, ona mi se sviđa i ako me zove, idem k njoj. Baš me briga za japanski i naš moral. A ako je to nemoralno, neka me netko kazni, a ne da me netko iza leđa osuđuje i kritizira.

Stoga, razmišljam o tome što Akiko misli kada vodi ljubav sa mnom. Pitam se je li ona i tada kompatibilna sa mnom ili joj misli vrludaju? Jesmo li mi tjelesno usklađeni ili smo neusklađeni? Želi li ona kvalitetan odnos ili odnos na brzaka? Ja bih sa njom proveo ostatak života, ali pitam se bi li to ona sa mnom? Pitam se jesam li joj ja na pameti ili joj je na pameti Brad Pitt ili Luka Modrić? Jer Japanke se jako pale na Luku Modrića. A on je meni kao muškarac bez veze, da ne može biti bezvezni. Pa kažem Akiko dok vodi ljubav sa mnom neka razmišlja o kupnji novih cipela, novog erotskog rublja ili neka razmišlja o meni. Jer teško ja dokučujem domete njene filozofije. I ne znam je li ona doživjela moralni bankrot duha ili je doživjela dekadenciju svoje ili zapadne kulture, kada je mene izabrala za svog partnera. Ili je sve to laž, bijela ili crna. Fridrich Nietzsche bi na to samo dodao:

„Ne potresa me tvoja laž, nego to što ti više ne vjerujem.“

Mene briga za Akikine laži, ja brinem o svojim lažima, a ja joj unatoč i usprkos svemu, i dalje vjerujem. Pa joj udvaram, pa joj nešto lažem, pa uljepšavam istinu, samo da dobijem seks od nje.

Jer nisam ja Srbin, pa da lažem i krivotvorim svoju povijest. Ja sam donekle iskren i imam svoj karakter, kredibilitet i povjerenje. Nikoga ne vrijeđam i ne želim da mene netko vrijeđa. Ali da mi se u blizini lijepe žene dogodi pomračenje uma, da ne mogu normalno razmišljati, dogodi mi se. Da se u blizini lijepe žene prenemažem i lažem, istina je, činim to. Akiko se stoga smije, ali ništa ne govori. A ja volim kad se Akiko smije. Meni je to jako bitno, bitno mi je da me

ona zove k sebi i da sam joj ja još zanimljiv. Da sa mnom doživljava svoja sladostrašća. I briga mene jesu li ona plod njene mašte, njenog umora ili stvarne reakcije njenog tijela na mene. Bitno je da je ona napaljena i da ona doživljava nesputana i intenzivna sladostrašća. Jednostavno mi nije jasno, da ona nije zanimljiva svojim sunarodnjacima, da je ona sama. A ja znam da su Japanci čudni, krađu ili kupuju gaćice školarki, bave se raznim fetišima i nastrani su na sve moguće načine. Ali da ne upražnjavaju seks sa raspoloženim i zdravim ženama, ne upražnjavaju. I jednostavno ne razumijem zašto oni organiziraju 54. Festival penisa. Pa oni imaju najmanji penise na svijetu. Mi se baš ne možemo pohvaliti velikim penisom, ali kažu da oni imaju prosječni penis veličine 8 do 10 centimetara. Valjda zato oni sanjaju velike i ogromne Godzile i kažu da je postojao Godzila sa penisom od tri metra.

Više bi o tome mogao reći Pero, jer se on s time bavi. Ja baš ne znam puno o tome. A na tom 54. Festivalu penisa ili Kanamaru Matsuri kažu da se Japanci zabavljaju i dobro provode. Kažu da je tamo sve usredotočeno na spolne organe i plodnost, pa su i žene dobrodošle. I žene dolaze, ližu nekakve lizalice u obliku penisa, kupuju svijeće u obliku penisa i odijevaju se kao penisi. Mojoj Akiki sam obećao da ću je voditi na taj 54. Festival penisa i da ću joj kupiti lizalicu u obliku penisa. Kažu da minimalno 50.000 ljudi posjeti taj festival. I jednostavno je Akiko vezana za mene i želi da dođem. Stoga je ja ne smijem zanemarivati. Ne smijem zanemarivati njene osjećaje i seksualne potrebe. Stoga ja činim mnogo budalastih stvari u ime te ljubavi. Jer meni s njom sve odgovara, i njena anatomija, njen izgled i njeno ponašanje. Stoga ja ne postavljam pitanje je li to prokletstvo ili blagoslov. Prihvaćam darove njenog međunožja i to je to. Ako sam je odabrao za svoju ljubavnicu, valjda sam to učinio s razlogom. Samo moram se pripaziti, jer i ja i Akiko koristimo pozu obrnuta kaubojka, a to zna biti opasno. Jer se zna dogoditi fraktura penisa.

A ja to ne želim. Ne želim ja udarati u Anikinu pubičnu kost, ne želim ja pregrubo izlaziti iz Anikine vagine i anusa. Kažu da je to vrlo bolno,

a ja želim užitak, želim obrnutu kaubojku, ali ne i frakturu penisa. Ne želim osjetiti krc u penisu. Stoga imam plan s njom, to je valjda što mi se sviđa. Volim njenu nježnu narav, volim što mi se lako podaje i volim što me zove k sebi. Rijetko tko me zove k sebi. Naše žene me ne trebaju, pa me odguruju od sebe. No, što je netko primitivniji, više je sklon da mu je život prokletstvo, da mu je život nekakva kletva, a ja nisam takav, ja mislim da mi je Akikin poziv blagoslov i da ga ja objeručke trebam prihvatiti. Stoga ja pazim što unosim u svoj dom i u svoj život. Do nedavno sam se ja bavio prokletstvom Afrike ili njihovim krvavim dijamantima, ali to mi činilo život mnogo težim. Radilo se na plus četrdeset stupnjeva, a dijamantima ni traga, samo malo srebra. I dobro da sam od toga odustao, dobro da sam se takvom životu zahvalio i napustio ga. Nisam ja ni pohlepan, a ni koruptivan. I pokušavam to zaboraviti. Stoga javljam Akiko:

„Naravno da dolazim. Mamu sam smjestio u starački dom, pa sam sada slobodan.“ „Zašto mama nije sama?“

„Imala je moždani udar, pa su ju se poremetile osnovne funkcije. Nije govorila, naređivala je i vratila se u socijalizam. Morao sam se njome baviti.“

„Ti si se mogao brinuti o njoj?“

„Ona je divlja ili je podivljala, tuče se i agresivna je. Ne mogu ja izaći na kraj s njom, ona je jača od mene.“

„Onda dobro. Dobro je da si je uspio smjestiti u dom.“

„Naravno da je to dobro. Nemam ja živce za nju. Evo mene k tebi.“

„Kada dolaziš?“

„Prvim mogućim zrakoplovom. Kad završim razgovor s tobom nazvat ću Beč i pitat ću ih za prvi let za Tokio.“

Pa sam tako nazvao zračnu luku ili tko zna koga i pitao ih za prvi let za Tokio. Oni su mi odgovorili da postoji let u petak. Pa sam se ja odlučio za petak trinaesti i rezervirao sam kartu. Valjda to neće biti nesretan let za mene. No, prethodnu noć sam sanjao da sam sletio u Gagauziju, zemlju beznađa gdje su cijene perverzne, a to je najsiromašnija europska država. A zašto sam sletio u Gagauziju, u grad Comrat? To samo dragi Bog zna. Ali to sam otkrio na teži način. Naime, kad sam došao u Beč, domaćini su me smjestili s Meksikancima. Ne znam zašto, jer sam od njih za glavu viši, i imao sam druge crte lica, ali oni oduvijek nas s Balkana smještaju s ljudima čudnih crta lica, s Crncima, Kinezima i Meksikancima. Oni nas drže svojim robovima i ljute se kad mi to ne prihvaćamo.

To im je valjda posljedica prvog svjetskog rata. Naime, oni nas krive za propast ondašnje Austrougarske, kao da je ona nešto valjala, nije valjala. No, kako je kod njih zabranjen govor mržnje, vrijeđanje na nacionalnoj, rasnoj i rodnoj osnovi, oni to rade prikriveno i suptilno. Pa nas, ljude s Balkana, smještaju s Crncima, Kinezima, Meksikancima i Indijancima. Najradije bi oni htjeli da mi postanemo njihovo roblje, da postanemo roblje bogate Europe, da nas oni izrabljuju dok mogu. Naše žene im služe kao njegovateljice, pa imaju stokholmski sindrom, pa su vezani za te stare Austrijance, pa rade 24 sata na dan. A mi ostali smo za njih kriminalci, seljaci, nacionalisti i preprodavači droge, a oni su navikli na red, rad i disciplinu. I oni kao da se drže Krleže koji kaže:

„Kad se u balkanskoj krčmi pogase svjetla, onda sijevaju noževi.“

Ja mislim da oni ni ne znaju za Krležu, ali im je to o sijevanju noževa usađeno u genskom kodu. Oni nas smatraju zatucanim i nezahvalnim, da trošimo njihove socijalne fondove i da smo ništ' koristi. A posebno ih smeta što glasno puštamo narodnjake, cajke i turbo folk. Što tada pokazujemo da smo alfa mužjaci puni testosterona. I jednostavno 90 % naše populacije im se ne sviđa.

Ja volim poslušati dobru pjesmu. Volim poslušati pjesme glazbene skupine Mariachija. Volim poslušati: „La Bambu“, Buenos Muchachos, Oye Como Va, Guadalaharu, Besame Mucho, Viva Mexico, Mama Juanitu, „Ja prodajem crne oči“ i „Čašu gorkih suza“. I volim kada me Meksikanci nude s njihovim pićem tekila. Samo nisam ja svjestan snage tog pića ili svoje slabosti. A Austrijanci ne vide razliku između nas Balkanaca i Meksikanaca. Pa su mi dozvolili da otputujem s Meksikancima. A za ove ne znam jesmo li mi pili čistu tekilu ili su u nju ubacili nekakvu drogu, jer me je to piće omamilo i otišao sam u neželjenom pravcu. Otišao sam s Meksikancima, nitko mi nije kontrolirao zrakoplovnu kartu i završilo je tako kako je završilo. Ja sam, ni kriv, ni dužan, umjesto u Japanu sletio u Ciudad de Mexico. I kad sam tamo sletio, pitao sam se kako nitko nije vidio razliku između mene, Meksikanaca, Crnaca ili Indijanaca? Pitao sam se zašto malo – malo netko zapjeva Viva Mexico ili La Cucarachu? Zašto netko pjeva o buba švabama? Pa nema buba švaba u Japanu ili ima?

Ali zato kažu da su Riječane oduševili Meksikanci i njihova glazba. Svi mi volimo glazbu s gitarama, violinama, trubama, vihuelama i guitarronom. Svi mi volimo pjesme: De Un Amor, Prodavač kikirikija, Sierra Morena ili Besame Mucho. Ja znam da su mnogi Austrijanci perverznejaci, da imaju perverznu i izopačenu maštu, samo oni to ne priznaju. I kao dobri Europljani, bi sve to prebacili na nekog drugog, prebacili bi to na nas nesretne Balkance. Takav je valjda bio austrijski otac monstrum Jozef Fritzl. On nikad nije rekao da je perverznan i izopačene mašte. No, za Balkance se i dalje govori:

„To su stari bludnici. Napiju se, pa ne mogu kontrolirati svoje nagone, pa se neprimjereno ponašaju, pa idu raskrečenog međunožja, pa govore da je svaka žena njihova, da im ni jedna žena ne može odoljeti. Pa ljube žene po vratu, tjemenu i glavi i traže od tih žena seks. Kad ih te žene odbiju, onda su posebno nasilni. Pa su ti muškarci neubrojivi, pa su ti muškarci shizofreno psihotični, pa

hodaju s erekcijom, pa su ti muškarci izraziti nasilnici i seksualni zločinci.“

Mogu reći da su i Austrijanke perverzne i imaju izopačenu maštu, pa im kažem:

„Ako od mene zahtijevaš da imam 20 centimetara penis, koliko je tvoja vagina duboka i široka?“

Pa Austrijanci, kao dobri Europljani, često lažu o duljini svog penisa, a Austrijanke im kažu:

„Moja vagina je prosječna.“

A što je to prosječno, valjda 9 centimetara i široko 2,5 do 3,5 centimetara. Samo ima žena kojima je vagina duboka od 17 do 20 centimetara, pa ja prvo pitam, provjeri dubinu vagine i odmah se zahvalim:

„Ne neću to. Moj je za to mali, a tvoja je duboka i velika. Hvala, ne mogu.“

Valjda su iz tih razloga ti Austrijanci učinili, to što su učinili. A ja kad sam otišao na informacije u zrakoplovnoj luci u Ciudad de Mexico, tamo sam sreo jednu zgodnu Meksikanku, koja je govorila engleski jezik, pa joj razbuđeno i iznenađeno kažem:

„Ovi u Austriji su me greškom ili iz čiste pakosti poslali k vama umjesto u Japan. Prvo su me vaši ljudi napili, pa sam izgubio pamćenje, pa sam se općenito izgubio, a onda su mi Austrijanci podvalili i poslali me u Meksiko, umjesto u Japan. Što da sada radim? Uopće se nisam pripremio za Mexico.“

Službenica me gleda u čudu, uzima mi zrakoplovnu kartu, provjerava ju i kaže: „Moramo provjeriti vaše dokumente. Da vi ne putujete s krivotvorenim dokumentima? Da vi niste migrant ili terorista?“

„Naravno da nisam takav. Austrijanci su me poslali k vama, umjesto u Japan.“

„Zašto su to učinili?“

„Iz čiste pakosti i zavisti.“

„Iz kakve čiste pakosti su vas Austrijanci poslali k nama?“

„Oni nas ne vole i iz čiste pakosti su me uputili na drugi kraj svijeta. Oni su rasisti, oni su šovinisti, oni su nacionalisti i vole svoju nekadanju tvorevinu Austrougarsku. To su napravili iz osвете što smo mi tražili slobodu od njih i što smo se oslobodili. Dobro je da me nisu poslali u psihijatrijsku ustanovu gdje ljude liječe elektrošokovima.“

„Znamo za to. To nama rade Španjolci i Amerikanci. Provjerit ćemo to!“

„Provjerite!“

Ona nekud odlazi i provjerava letove, pa kaže:

„Sljedeći let za Japan je sredinom idućeg tjedna. Možete li se snaći u našem glavnom gradu i pronaći smještaj u nekom našem hotelu?“

„Kakve su tu cijene?“

„Ako su vam preskupi naši hoteli, možete spavati i kod mene. Mene moji muče da moram naći nekog muškarca.“

„Nisam ja za ženidbu.“

„Nisam ni ja za udaju, nisam ni ovisnica o seksu, imam pravila za muškarce koji hodaju sa mnom.“

„Koja su to pravila?“

To pitam iako znam da ako ti žena nudi krevet, nudi ga s razlogom. A razlozi mogu biti razni: da je ta žena zagorjela, da ta žena dugo nije bila s muškarcem, da želi pokušati još jednom, da mora ići na nekakvo vjenčanje, a nema pratitelja ili mora nekog pokazati svojoj obitelji. Pa je takva žena u stanju staviti prastaru fotografiju na svoj Facebook profil, pa je u stanju prikazati se mlađom nego što jest, pa je u stanju retuširati svoju fotografiju, pa je ta žena u stanju govoriti o sebi u najljepšem svjetlu. A činjenice su takve da to sve demantiraju, u te žene nema estrogena, pa tako ni oksitocina, ta žena je ušla u ranu menopauzu, ima valunge, ne uživa u muškarčevim dodirima i milovanjima, razvela se, ne uživa u seksu, ne uzbuđuje se, depresivna je i ne doživljava sladostrašća. I što je najgore ona ne ide k ginekologu ili stručnjaku za mentalno zdravlje. I stalno govori:

„Ako muškarac na prvom spoju spomene seks, u meni se pali nekakav otpor, ja mu otkazujem poslušnost.“

Stoga ja ne želim izazivati vruga uzalud, želim i ja mirno spavati kod te žene, pa je pitam:

„Koja su to pravila?“

„Dotična osoba koja želi sa mnom izlaziti treba biti đentlmen, a ja za njega dama, on treba poznavati pravila lijepog ponašanja, to jest bonton i ne smije se prema meni ružno ponašati. Mora upoznati moju obitelj, moje roditelje, moju braću, moje sestre i ostalu rodbinu i mora ih prihvatiti. Mora me izvoditi u restorane i na ples.“

Mora me iznenađivati nekakvim lijepim gestama ili cvijećem. Mora spavati u drugoj sobi od mene, dok mi ne kaže da me voli i dok to ne zasluži.“

„Koliko imaš braće i sestara?“

„Tri brata i tri sestre.“

„Ja sam jedinac, pa nisam navikao na toliki broj ljudi.“

„Nije to važno, bitno je doći na naše okupljanje.“

„Kako se zoveš?“

„Gabriella.“

„Kada ti završava posao?“

„Za dva ili tri sata.“

„Ja ću onda malo prošetati zrakoplovnom lukom.“

Pa sam šetao zrakoplovnom lukom i dočekao sam ta dva ili tri sata. Razmišljao sam hoće li mi Meksikanci vratiti novce ili će mi omogućiti let za Japan. Nakon svega me je Gabriella povela svojoj kući. Imala je dvosobni stan i bilo je mjesta i za mene. Ja sam naručio pizzu, pa smo je jeli. Nije mi se nikuda išlo, a onda sam odlučio da ću spavati. Iako mi je Gabrijela bila zavodljiva, nisam ništa pokušao s njom jer od mene je ona tražila da budem đentlmen, a nju da tretiram kao damu. A što to znači, ne znam. Jer iskre su frcale na sve strane, a kemija je radila sve u šesnaest. Jer ja sam bio privlačan Gabrielli, a Gabriela je bila privlačna meni. I nije se znalo tko hoće nad kim dominirati? Ali u svemu nisam znao kod koga je više dominirao strah od intimnosti. Jer teško je mene prihvaćala Gabriella, a ja sam nju malo lakše. Jer činilo mi se da Gabriella ima

problema s psihološkom prilagodbom, da ona ima problema s održavanjem intimnih odnosa. Jer kažu da je intimnost osjećaj bliskosti i povezanosti s drugom osobom.

Ali odmah se vidjelo da Gabriella ima nekakav strah od intimnosti. Da ona osjeća nekakvu nelagodu, da je ona anksiozna, da ona voli zahlađene odnose i prekide. I sve joj je to zbog strahova iz djetinjstva, zbog loših iskustava i zbog svoje obitelji. I ona često kaže:

„Ne!“

Pitam je što joj to znači? A ona kaže:

„Ništa. To ja tako. Tako govore žrtve, a ne krvnici. Tako govore oni koji traže osvetu i pravdu.“

A ja odmah postajem stidljiv i smotan. Gubim samokontrolu i postajem nesiguran jer očekivao sam ljubav na prvi pogled, a ne mržnju. Očekivao sam seks, a ne nekakvu apstinenciju.

Ja izgleda nekako ili nikako ne prepoznajem osobe koje se boje intimnosti, ali se nekako snalazim, žene me nekako prihvaćaju. I ne znam što da radim s njima ako previše traže, pa ih izbjegavam. Mogu reći da bih najradije izbjegao Gabriellu, ali sada što je, tu je. Kada sam krenuo s njom, onda ću je trpjeti. Ako ona nešto prepozna u meni, bit će dobro, a ako ne prepozna, opet će biti dobro. Stoga ću trpjeti njen strah, sukobe s njom, njenu ljutnju i njen bijes. Probat ću ispuniti njena velika očekivanja i probat ću ih ispuniti. To me ništa ne košta, a ako ne bude išlo, onda ne bude išlo. Ako nešto ne bude funkcioniralo, lako ću se iz toga povući. Neću ja čačkati mečku, neću ja vući mečku za rep. Možda bi Gabriella trebala posjetiti psihoterapeuta, ali možda je s njima ista situacija kao kod nas, ili ih nema, ili ih je malo ili su skupi, ili su lakrdijaši. Ne znaju oni mnogo,

ne mogu nam oni pomoći, pa nam ni ne pomažu. Nikakve pomoći od njih, a temeljna je čovjekova potreba biti prihvaćen od drugih.

POGLAVLJE 3

Pitam se gdje su nestali mariachi iz mog života, gdje je nestala njihova glazba koju je obožavala moja susjeda i često ju puštala, pa je tako naša ulica orila u tom meksičkom ritmu. Ili gdje je nestao taj meksički kulturni ansambl i zašto su me napustili i ostavili. Ako su me napili i omamili, onda su se trebali brinuti o meni. To je trebala biti njihova dužnost. Ali kad su vidjeli kako se sa mnom odnose Austrijanci, onda su me i oni napustili i ostavili. I sad sam ja sam ili u milosti ili nemilosti te Meksikanke Gabrielle. A ja se nje držim kao pijan plotu. Jednostavno, ne znam ništa bez nje. Ona mi je oslonac i temelj svega. Jer ovdje mi je sve nepoznato. Meni je poznato naslijeđe Asteka i Maja, meni su poznati spomenici Teotihuacanaca i Chichen Itze i to je sve. Meni je još poznato stvaralaštvo Frida Kahlo i to je sve. Ja, naime, ne gledam meksičke sapunice. Za to nikad nisam imao vremena i nikad nisam pridavao pažnju. Gledao sam „Robinju Isauru“ i to je bilo sve. Za Meksiko znam putem chilija, ljutog umaka, salse, tortilje i začinjene hrane.

A je ne znam je li ta žena Gabriella u zračnoj luci normalna ili je luda. Ali izričito mi je rekla da nema seksa na prvi dan upoznavanja. Ja sam bio umoran od puta, od vremenskih zona, od vremenskih neprilika, od promjene klime i od iznenađenja da sam umjesto u Japan, dospio u Mexico, pa nisam ništa ni poduzimao, a ni pokušavao. Hoće li ona misliti da sam guy ili neće, bilo mi je posve ravno. Hoće li ona pomisliti da nešto nije u redu sa mnom i za to me je bilo baš brige. Kad sam se drugo jutro probudio, Gabriella mi je skuhala kavu i uz nju govorila da se razvela od svog muchachosa. Rekla mu je:

„Hasta la vista, adios muchacho!“

Pitam je zašto je to rekla, a ona kaže:

„Moj bivši muž je bio slikar. Slikao je freske po crkvama, a posla je nekad bilo, a u većini slučajeva ga nije bilo, pa je on većinom odmarao. Bio je ništ' koristi u svakom pogledu.“

„I u seksualnom?“

„Udebljao se, pa mu je mnogo puta bilo prevruće i prekasno, nekoliko puta mu je bilo prehladno i prerano, pa je bio umoran, pa je bio neraspoložen, a jednog dana sam ja rekla dosta i tako je to završilo. Djece nismo imali, a sada sam ja u menopauzi, pa nikad neću imati djecu.“

Ja pokušam Gabriellu smiriti, a ona počne govoriti o drugim muškarcima. Pa tako ona kaže da su Indijanci i mestici, puno niži od nje i oni ne dolaze u obzir. Pitam je:

„Što je sa onima koji su Španjolci - kolonisti?“

„Takvi su rijetki i takvi su bogati. Njima njihova obitelj nađe partnericu.“

„Stvarno imate problema u Mexicu.“

Jer koliko god se ona trudila, svi dogovoreni ili nedogovoreni spojevi su bili loši i neuspješni. Jer sretala je ona među tim svojim odabranicima: voajere, kleptomane, perverznejake, muškarce koji vole pornografiju, koji vole krasti i njušiti ženske gaćice. Nije ni čudo što je postala genofob, što ima strah od muškaraca i od seksa. Jer u Meksiku naći nekog odgovarajućeg je teže od dobiti glavni dobitak na lotu ili lutriji. No ja sada ne znam radi li se tu o nastranosti ili o nekonvencionalnom seksualnom apetitu ili uživanju izvan norme ili normalnosti. Jer kod svakog naroda je to drugačije. A ja sam ostario, i nisam shvatio razliku između nastranosti i fetiša, između normalnosti i nenormalnosti. Jer ja sam tradicionalist i tradicionalno se ponašam. A Gabrielli je jedan muškarac zagledao bokove i onda

rekao da je dobra za rađanje. Ona mu ništa nije odgovorila, iako je ušla u menopauzu, nego je otišla od njega. Pa je tako Gabriella govorila da ne voli ćelave muškarce, da ne voli one koji koriste ogromne vibratore za predigru, a kaže da joj je zadnji muškarac htio nalakirati nokte na nogama i onda sisati prste. Stoga ona ne želi krive i iscrpljujuće osobe.

Ne voli ona ni debele muškarce, jedan takav ju je skoro zdrobio. Naime, debeli meksički muškarci koriste svoju debljinu i svoj ogroman trbuh da pokažu svoju snagu i veličinu. Znam da sam i ja nekad pisao o tome:

„Ne znam zašto žene uživaju kada je muškarac jak i debeo? Ne mora baš on biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali muškarac kod žene može proizvesti pravu seksualnu ekstazu ako ima višak kilograma. Jer kada on pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju. I uz to one sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća. I ako je to moja bivša žena doživljavala sa mnom, pitam se što je onda odlazila od mene, što se razvodila i razdruživala?“

Ali Gabriella nije takva. Ona je kada je se bolje pogleda, sićušna žena od moguće 55 kilograma i ona ne može podnijeti muškarca, gorostasa ili čudovište od 150 kilograma. Možda je on u početku glumio finog dečka, pa je ona nešto pokušala s njim, ali sve je krenulo po zlu. Za nju je to veliko opterećenje. Ili nema potrebnu kondiciju, ili ne znam što je s njom? Jedino znam da ona ne voli debele muškarce da je ne bi zdrobili i ubili. Jer ona lako izgubi zrak, ne može disati, misli da će umrijeti i sve to pojačava njenu histeriju.

Tima ona spašava živu glavu jer je ranjiva. Jer ne može izdržati riječi tog debeljka:

„Glumiš sve ovo, znam da uživaš, lažljiva kurvo.“

„Tražit ću zabranu prilaska. Mi nismo kompatibilni. Mi ne odgovaramo jedno drugom. Ti si ogroman, a ja sitna. Ti si nasilan, a ja nasilje ne podnosim. Mijenjam seksualnu orijentaciju, od sad volim žene. Proučavat ću svoj seksualni ili erotski otisak, želim doznati kakva sam ja zapravo.“

Pa je Gabriella proučavala svoj seksualni ili erotski otisak. I otkrila je da ima senzualan seksualan ili erotski otisak, ma što to bilo, a ma što to značilo. Po meni ona ima nastrani seksualni ili erotski otisak, jer njeni hormoni i feromoni rade normalno, a ona se ponaša nenormalno. Ja baš nisam pretjerano debeo, a ona ne želi ništa imati sa mnom. Za to vrijeme, neki kažu da neki muškarci vole žene – slonice ili žene divove. Oni liječe neke svoje komplekse, pa je to nekakav muški fetiš, fetiš visokih i jakih žena, koje drobe nečija jaja svojim guzovima. Pa tako na platformi Onlyfans postoji neka Penny, 190 centimetara žena koja male muškarce drobi guzovima, a ovi u tome uživaju ili ne uživaju. Ali da ona svojim grudima, nogama ili težinom, mrvli muškarce, mrvli. No pustimo sad takve žene na miru, jer ja se još sjećam Argentine i Amorante, Guajiru Indijanke. Ona je bila nespretna i imala je puno kila, pa mi je prilikom plesa, prilikom argentinskog tanga, nekoliko puta ispadala iz ruku. Pa, ne mogu ja vječno držati 100 kila žive vage. To nije nekakva moja tjelesna ili plesna deformacija, nego tu na plesnoj pozornici vladaju zakoni prirode. Jednostavno je ona prevelika, preteška i prejaka za mene. I ako kažem da je ne mogu držati, da mi otkazuju ruke, onda mi otkazuju ruke.

Koliko god ja bio strpljiv i stabilan, ne ide mi s takvim divovskim i ogromnim ženama. Pa kažem da ću ja imati problema s Gabriellom, hoću, imat ću. To sam saznao kad me je ona pitala za horoskopski

znak i kad sam joj rekao da sam blizanac. A ona je odnekud uzela svoju čitulju i tamo je pročitala da su blizanci neodgovorni, da se loše ponašaju, ali ipak su dobri za seks. Međutim, Gabrielli sada nije do seksa, ona je tko zna zašto emocionalno nestabilna, neraspoložena i sklona napadajima bijesa. Pitam je zašto je takva, a ona kaže:

„Ništa mi ne ide od ruke.“

„Sada sam ja tu. Bit će bolje.“

„Ali ti si neodgovorni blizanac.“

„Kod nas to ništa ne znači. Mi ne držimo ništa do horoskopa i horoskopskih znakova.“

„Ovdje se drži. Da si bar bik ili škorpion.“

„Pusti sad to. Od kuda toliko muškaraca u tvom životu?“

„Dovedu ih moja braća, moje sestre, moji roditelji i ostala rodbina. Svi se brinu za mene, da ne ostanem usidjelica i raspuštenica. Pa ja moram trpjeti razne i živjeti s njima. To je moja bolna tema i dilema, pa sam ja u kroničnim konfliktima i živim nezdravo i u strahu kakvo će mi čudovište dovesti moja obitelj.“

„Od toga ljudi doživljavaju moždanu maglu, umor i loše su raspoloženi?“

„Od toga i ja doživljam moždanu maglu, umorna sam i neraspoložena.“

„Morate piti vitamin B 12, vitamin D, željezo i magnezij.“

„Piti ću i to. Samo da moji prestanu slati nekakva čudovišta.“

Pa mi ona kaže:

„Ako ste vi takvi, onda bolje idite u neki naš hotel!“

„Koji je vaš osnovni problem? Zašto ste me pozvali k sebi?“

„To je moja ženska tajna.“

„Mogu li je saznati?“

„Onda ne bi bila tajna.“

A ja samo želim otkriti ključ dobrog seksa s Gabriellom. Pa joj kažem:

„Onda nećemo moći funkcionirati. Vi nešto od mene tražite, a ne želite govoriti o detaljima.“

„Dobro, radi se o mojim seksualnim iskustvima. Imala sam grozne ljubavnike.“

„Jesi li spavala samo s španjolskim kolonistima, ili si spavala i sa domorodcima Indijancima ili sa mesticima?“

„Uglavnom sam spavala s španjolskim kolonistima.“

„Ali spavala si i sa Indijancima i mesticima?“

„Bilo je i takvih.“

„Jesi li s njima spavala iz očaja ili si bila pijana pa nisi znala što radiš?“

„Bilo je i toga. Kod nas to nije tako striktno. Nismo mi time opterećeni.“

Mene ne zanimaju ženske tajne, mene zanima voli li Gabriella dugotrajni seks ili kratkotrajni. Voli li se ona umoriti ili opustiti. Zanima me kakva je ona u spavaćoj sobi, ali ja nemam pristup k njenoj spavaćoj sobi. Jednom sam legao do nje dok je ona gledala televiziju, no ona me je ubrzo otjerala i rekla:

„Nije vrijeme za to.“

„Kad će doći vrijeme za to?“

„Ne znam.“

„Nedavno sam se oslobodila jednog seksualnog manijaka koji me ucjenjivao snimkama seksa, želim se osloboditi njega i njegovog razvrata.“

Ja joj iz tko zna kojeg razloga prilazim, a ona hvata svijećnjak i želi me njime udariti. Ja se povlačim i pitam ju:

„Zašto si me onda trebala? Zašto ja živim ovdje?“

„Brat mi se ženi. Pa trebam pratitelja. To je kod nas od posebnog značaja. Žena bez pratitelja je kako mi kažemo i da prostite: kao govno na kiši.“

„Kada će to biti?“

„Sada u subotu.“

„To ćemo obaviti, a onda ja odlazim.“

Ja sam znao da me ta žena za nešto treba, a sada sam i doznao za što joj trebam. Pa ću ja biti pratitelj na svadbi, barem sam joj to ja obećao. Ali joj nisam mogao obećati da se neću seksati s njom. Ja znam da ona neko vrijeme nije imala seksualne odnose, da su joj

malo zakrčljali seksualni nagoni, ali otpuštala je ona feromone i pozivala me je ona seks. Da li se ona vlažila tamo dolje, to nisam znao. Ali sam znao da je ona jedna atraktivna i zanosna žena, sa bujnim oblinama, ali i sa čudnim manirima.

Obukla je haljinu za bratovo vjenčanje, a ja kažem:

„Baš si seksi. Imaš savršeno tijelo. Šteta je što si psihički nestabilna.“

„Želim biti nevina i čedna, a ne droljasta. Ne želim da mi se okreće želudac, zbog seksa s tobom.“

A ja bih joj najradije kupio vještiji šešir. Samo ne znam kako bi to ona protumačila. Jer briga mene kako bi drugi muškarci prihvatili njeno ponašanje. Jer ja ne zatirem prava ženama, jer ja ne koristim silu ili sjekiru, ali da se želim seksati, želim se seksati.

Briga mene što će uskoro vladati retrogradni Merkur, briga mene što će tada biti razdoblje kaosa, briga mene što to nije dobro za nove odnose i ljubavne veze. Briga mene što se tada neću uspjeti pomiriti sa svojom prošlošću i što tada neću moći ispraviti svoj iskrivljeni osjećaj prema životu. Ja znam da Gabriella ima problema s očima, jer kažu da 90 % informacija mi primamo putem očiju, a ona ne primjećuje, ono što je očito, da joj se ja sviđam. Pa bi ona trebala na pregled k oftalmologu, neurologu, psihijatru, endokrinologu, reumatologu, estetskom kirurgu, otorinolaringologu i svom obiteljskom liječniku. Jer ona otpušta očite, svjesne i nesvjesne seksualne signale prema meni. Njeno tijelo mi govori da je ona spremna za seks, a mene to zbunjuje. Ja bih nešto poduzeo, a ona mi to ne da. Jer ja vidim seks u njenom pogledu, u njenoj igri pramenovima kose, u njenoj mimici, u njenoj igri s nogama i u njenim prstima. Kažu da ako žena prekrži noge, da je to znak za seks.

A ja znam, da mnoge naše žene loše završe kad se tako ponašaju. Kad pokazuju da im se netko sviđa, a na kraju ne bude ništa. Kažu da je kod nas stradalo više od 300 žena u posljednjih 10 godina. Naime, žene izluđuju naše muškarce seksom ili svađama. One ne poštuju bračne dužnosti, svađaju se i nešto se inate, a mi smo patrijarhalna sredina i naš muškarac to ne tolerira. Pa tako čujem da je jedan naš muškarac izbo svoju ženu i bacio je u septičku jamu. Kažem, ja to ne bih mogao učiniti, pa se povlačim, pa izbjegavam susret s Gabrellom. Jer smanjeno sam ubrojav, ili sam zbog nje neubrojav, ne želim se svađati i nekoga uvjeravati u bilo što. Pa nismo mi više u pubertetu, mi smo zreli ljudi, pa trebamo iskoristiti što nam se nudi. Jer nekad ćemo zažaliti što to nismo iskoristili. A ja kad me Gabriella odbije, odmah počnem razmišljati o Akiko. I tada se smirim, to su mi valjda olakotne okolnosti. I odradit ću valjda tu subotu i to vjenčanje, pa ću reći:

„Dosta je bilo. Idem u Japan. Nećeš me ti ucjenjivati, bez isprike i objašnjenja.“

Da bi na to Gabriella rekla:

„Moram sada ići raditi. Vi šecite po gradu, a za ručak podgrijte šalšu i tijesto. Korisno iskoristite vrijeme, opustite se i gledajte televizor.“

„Gdje da šecem?“

„Oдите do glavnog trga „el Zocalo“ ili do Plaze de la Constitucion tamo se uvijek nešto događa, nekakav festival ili prosvjed.“

„Ako mi se to ne sviđi?“

„Onda odite do Metropolitena katedrale.“

„Čuo sam da ta katedrala propada u zemlju?“

„Propada, ali ako je nećete posjetiti zgradu naše vlade, tamo možete vidjeti slike našeg slikara Diega Rivere. Ili posjetite naš Nacionalni antropološki muzej. Tu se možete baviti Asteškom kulturom i Asteškim kalendarom.“

Ne znam što da radim s tim Gabriellinim prijedlogom. Nekad sam ja gutao te povijesne znamenitosti, a sada baš za njih i nisam zainteresiran. Ja sam zainteresiran za prizemnije stvari, a to je kako utažiti moje nagone i prirodu u meni. A ja bih je pitao ima li ona problema s mjesečnicom, S PMS – om ili je u menopauzi pa nema? Jer ona mi govori:

„Ne diraj me, nisam u PMS – u, ali kao da jesam.“

A ja se ne želim baviti njenim tjelesnim, psihičkim i emocionalnim problemima. Ne želim se ja baviti njenom razdražljivošću, tjeskobom i ljutnjom. Ne želim se ja baviti njenim ludilom, dosta mi je i mog ludila.

Jer ja se pitam: vlada li i ovdje stigma oko njene mjesečnice, stidi li se ona toga ili se ne stidi? Ali pogledam je, vidim da je neraspoločena i od toga odustajem. Bolje je ne vući mečku za rep, pa odustajem od svega. A ja ne mogu živjeti bez intimnosti i bez seksa. To jednostavno nije zdravo, to nije u mojoj prirodi, ja sam se pripremio za Akiko, a ovdje mi se nešto uskraćuje. Ne može se stalno biti uzbuđen, a ništa ne poduzimati da se to suzbije. Stoga razmišljam o bilo čemu, pa razmišljam je li moguć život bez seksa? Za mene je to nemoguća misija, jer je za mene svaka žena inspiracija. Samo ja ne znam hoću li dokučiti tu inspiraciju ili neću. Izgleda da neću, Gabriella je za mene nedokučiva.

Pa tražim druge životne prioritete. Jer ako netko ima nizak libido, netko je nečim zasičen, netko ima nizak estrogen, ili netko ima neki poremećaj, onda ga je bolje ostaviti na miru. Bolje i to nego da te ugrize ljuta guja ili ljutica za srce. Ako te žena isključivo smatra

nezrelim i usredotočenim na seksualno osvajanje, ako te ne smatra duhovnim i duševnim, onda ti tu ništa ne možeš, moraš se s tim pomiriti. Moraš seksualno apstinirati, a meni je dosta komplikacija u životu, meni je dosta kompliciranih odnosa. Meni je dosta nečije ljutnje, nečijeg bijesa i nečijih frustracija. Meni to povećava stres, zdravstvene probleme: šećernu bolest i srčane probleme i narušava mi imunitet. Stoga briga mene što mi Gabriella uskraćuje spolnu ljubav. Ne želim ja biti Marlon Brando i uništiti Mariju Schneider prikazivanjem nasilja i eksplicitnog seksa u „Posljednjem tangu u Parizu“. Stoga ja odustajem od svega, nekako ću izdržati ovo vrijeme s Gabriellom i nekako ću ja otići iz Mexica.

Jer ona nije za seksualni hedonizam, bakanalije i orgije, ona nije ni za normalan seksualni odnos. Izgleda da je za nju seks veliki grijeh. Ona bi možda htjela seks u reproduktivne svrhe, ali koje crne reproduktivne svrhe, kada je ona u preuranjenoj menopauzi, kada ona više ne može roditi. I ako je ona milenijalac i generacija Z, tada ona upražnjava seks manje od generacije ranije, tada je ona zasićena seksom više od ostalih, tada je za nju seks tabu. I ne ide ona seksualnom terapeutu, ostavlja ona to bolesnim muškarcima, ostavlja ona to onima koji imaju probleme s erektilnom disfunkcijom. Jer ona misli da nema fiziološke, tjelesne i emotivne probleme. Ona je samo malo aseksualna, ona je samo malo anorgazmična i ništa više i ništa manje. Ona vješto skriva svoje probleme od drugih ljudi. Ima svoj posao i to joj je dovoljno. Ne očekuje ona puno od života.

POGLAVLJE 4

Više nisam mogao podnijeti Gabriellino seksualno odbijanje, njeno neraspoloženje, njenu ljutnju i njen bijes. Jednostavno ne znam što učiniti kada mi je partnerica nezainteresirana i ne želi voditi ljubav sa mnom. Rijetke su mi te situacije. Meni je to neugodno i crvenim se od srama. Jer moji hormoni i testosteroni normalno funkcioniraju, a kod moje partnerice se ništa ne događa. Ona se zaključa u svoju sobi i tko zna što tamo radi. No, ja ne odustajem, pokušavam ponovo, borim se sa sobom, svojom prirodom i svojim seksualnim nagonima. I ne znam da li da to shvatim tragično ili komično. Jer ponekad ja stavim ruku na Gabriellu, a ona je odgurne, ja ponovo stavim ruku, a ona je ponovo odgurne. Onda to meni dosadi, a njoj to bude smiješno. Pitam ju:

„Zar ti nije stalo do tih muško – ženskih igara.“

„Nije mi stalo.“

Meni je dosta tog njenog odbijanja, jedva čekam da završi to vjenčanje i da odem za Japan. Uopće ne razumijem razloge tog njenog odbijanja i nedostatka njene spolne želje. Pa joj predlažem da posjeti ginekologa, seksologa, psihologa i kućnog liječnika. Pa sam razmišljao o izlazu iz te situacije. Briga mene što je ona obrijala noge i intimne dijelove tijela. Briga mene što ona otpušta feromone i druge ljubavne hormone. Ona nije obrijala noge i intimne zone za mene, ona nije seksualno biće za mene, pa kaže:

„Ne mogu čupava, nesređena i neobrijana ići na posao. Što bi moji poslodavci rekli? Osim toga možda nekoga sretnem?“

„Pa srela si mene?“

„Ti se ne računaš. Ti si ovdje zalutao, pa se ne zna jesi li skrenuo sa željenog puta, jesi li se izgubio, jesi li se našao ili si zabludio.“

„Kažu da je blud osnova civilizacije?“

„Ne znam ja ništa o tome. Ja se držim katoličkog morala.“

A ja se bojim Gabrielle, bojim se njene metafizike, jer osjećam strah od opasnih žena, jer sam ginofob. Panično se bojim svake nepredvidljive žene, da će one biti iznad sustava i države. Pa se tako bojim ženske zle i nepredvidive prirode, bojim se njenog rastrojstva, bojim se njenog pijanstva, bojim se da me ona neće nasmrtno izvesti dok spavam, bojim se kastracije, pa se zaključavam. U biti se bojim Kleopatre u svim ženama, bojim se da ću postati rob te žene. Jer ona grozno viče i galami, a meni to smeta, pa se ja zaključavam. Tada se i ona smiri i ne viče i ne galami na mene. Kod nas kažu da žene stradavaju od muškaraca, a u ovom slučaju ja sam u većoj opasnosti i meni se čini da je Gabriella mnogo nasilnija. Jer sam sreo Gabrielline susjede, a oni spominju nekakvih deset muškaraca koji su živjeli s Gabriellom i onda su nestali, gubi im se trag. Pa se ja brinem za sebe, pa se ja bojim nekog stravičnog zločina, pa se ja bojim trovanja cijanidom ili nekakvim gljivama. Pa se bojim da ću netragom nestati, da se neće ništa znati o meni. Sada, da li je to rezultat prethodnih loših iskustava s ženama, da li je to rezultat moje loše genetike, nekakvih poremećaja, moga odgoja ili je to nekakva obiteljska priča o zlim ženama, ja ne znam. Ali da me to opterećuje, opterećuje me.

A ja razmišljam o tome gdje je moja greška, gdje sam ja pogriješio što sam ovdje stigao. Ne želim biti primitivni, vulgarni i nekulturni Balkanac, pa grubo ne navaljujem. Pokušavam se fino ponašati, ali mi to ne ide od ruke. Ali, ipak sam ja nekakav vjernik ili katolik. Ali nisam znao da ću doći u Mexico, pa nisam sa sobom ponio svoju krunicu. Tamo u Japanu se nekako slobodnije ponašam, tamo imam osjećaj da mi je sve dozvoljeno. Tamo sam ja kralj. Pa sam krunicu ostavio kod kuće, ne treba mi u Japanu. Tamo i tako nitko ne drži do toga, a ovdje katolička vjera kaže da je s krunicom nemoguće zalutati na životnom putu. Dakle, ja sam ovdje stigao nepripremljen.

Ja sam se pripremio za Akiko, a to možda smeta Gabriellu. No nije mi to ni jednom predbacila. Ali da ne želi sa mnom biti žensko i ženstvena, ne želi. A ja bih je nekako htio zaluditi, želim da ona padne pred mene i kaže:

„Privlačan si mi. Idemo u sobu voditi ljubav.“

Jer ja ne znam koji je moj problem. Proučavam tu tematiku, ali ne donosim nikakav zaključak. Pa se pitam: možda je moj problem što nemam tamnu put, ali kažu da Meksikanke preferiraju bljeđu put. Ili Meksikanke više vole deblje obrve i četvrtastu bradu? Ili Meksikanke vole muškarce s ožiljcima, to je znak da se taj muškarac puno borio? A ja ne znam zašto Gabriella ne voli moj smisao za humor, jer nikad se ne smije mojim vicevima. I stalno se žali na migrene, glavobolje, na krvožilne probleme i moždani udar. No, ne zapostavlja ona zdravstvene probleme. Počela se zdravo hraniti i vježbati. I naravno ide redovito u Crkvu. Ne propušta nedjeljnu misu i večernje mise.

Jer pravi vjernik ili katolik u trenucima svog umiranja kaže: „Izišao sam od Oca i došao u svijet. Ostavljam svijet i ponovno se vraćam k tebi Oče. Dodirni, gospodine Isuse, i moj odar, moj lijes! Uskrisi, Isuse Kriste, i mene na život s tobom! Pretvori moju smrt u život.“

No, ja sam kao onaj Beluga bijeli kit koji je zalutao u francusku rijeku Seinu. Koprca se i tražim izlaz. I iako su vlasti objavile da se ljudi ne približavaju kitu, da ga ne uznemire, oni to ipak čine, pa kit na kraju skončava. Stoga ja ne znam, hoću li i ja ovdje u Mexicu skončati ili neću? Hoće li me neki Meksikanac pogoditi metkom u glavu kao onu orku, koja je zalutala u Seinu. Jer se sada i ja, tu u Mexicu osjećam nemoćno, muče me moji unutarnji porivi, jer se ja tu osjećam izgubljeno. Ne želim nikuda izlaziti, jer kažu da vani vladaju kriminalci, narko mafija i gangsteri. A opet ne mogu ostati cijeli dan u kući.

Uz to, bojim se ja i meksičke policije. Oni ljude koji se nađu usred racije znaju vrijeđati, izazivati i mlatiti po glavi i genitalijama. Oni ljudima čupaju nokte, tjeraju ih da jedu izmet, linčuju ih, koriste elektrošoker i brutalno ih tuku pendrecima. Kažu da je to dio meksičkog praznovjerja. Oni to čine zbog nekakve nesreće, zbog nekakvih problema, a to što oni premlaćuju ljude to je zbog suzbijanja peha i malera. Pa tako zbog tih policijskih intervencija mnogi znaju stradati, jer policija zna prekoračiti uporabu sile i ovlasti. I što je u svemu tome najgore policajci prolaze nekažnjeno, a policijsko nasilje izaziva novo nasilje, jer i narko bande su se organizirale i one pružaju otpor. Inače iz meksičke policije to oni zovu borbom protiv kriminala i korupcije i pucaju bez pitanja, pa može i tebe snaći neki zalutali metak. A kriminal i korupcija i dalje rastu bez obzira na to što su oni laki na obaraču.

Mene je baš briga za Ciceronovu izjavu:

„Ako pratimo prirodu kao vođu, nikad nećemo zalutati.“

Ja sam pratio svoju prirodu i svoje nagone, a opet sam dospio u Mexico, umjesto u Japan. Ja sam odabrao svoj pravi put, a završio sam na krivom kolosijeku, i moram trpjeti Gabriellin matrijarhat. A ja ne znam je li Gabriella za ozbiljnu vezu ili je ona totalno neozbiljna? Pitam se je li ona zrela žena ili nezrela djevojka ili balavica? A ja se pitam zašto ja ne dobivam ono što želim? Što sam ja Bogu skrivio? Zašto moram imati plan B? Zašto živim u nekakvom začaranom krugu? Zašto u svemu vidim propast, a ne nešto najbolje? Zašto mi Bog ne pomaže? Ne kaže li se:

„Pomogni si sam, pa će ti i Bog pomoći!“

Jer i ja sam ili nisam kao Clint Eastwood, koji u svom devetom desetljeću traži i treba ženu.

Uopće me ne iznenađuje što Gabriella nema želju uživati, ako se ona ne želi opustiti, ako se ona ne želi zabaviti, tko joj je kriv. Ona ima svoju jednadžbu s dvije ili tri nepoznanice, a ja se u nju nikako ne uklapam. A ja mislim, pa što si me zvala u svoj stan, ako ne želiš seks sa mnom? Ja sam zdrav muškarac, imam zdrave potrebe i nagone i ja sam mislio da ću se s time okoristiti. Naime, ja nikad nisam spavao s lijepom meksičkom ženom. Ali da ću ovdje doživjeti svađe i sukobe, to nisam očekivao. Nisam također očekivao povrijeđenost i usamljenost. Nisam očekivao da će me ta žena odbiti. Ja joj trebam za pratitelja na vjenčanju i ona mi za to pruža smještaj, i ništa više i ništa manje. Jer ona se ne želi osjećati kao govno na kiši bez pratitelja. Ovako je nesigurna, a bez pratitelja je još nesigurnija. A ja se pitam: masturbira li ona kad se zaključa u sobu? Može li ona izdržati, a da ne stavi vibrator u svoju vaginu? Kažu da su nakon korona virusa zdravstveni odbor savezne države New York preporučio masturbiranje ili da svako sebi pomogne.

Stoga, ne znam je li takva i Gabriella. Je li ona pod utjecajem patrijarhalnog meksičkog odgoja ili nije? Je li ona dobra ili loša žena? Je li ona djevica ili je kurva? Izgleda da je ona isključila opciju seksa iz svog života, živi sama i nitko joj ne treba, a da li koristi vibrator, to ne znam. A ja mislim da bih joj mogao pružiti užitak i trenutke za pamćenje. A ako od toga ništa ne uspije, onda trenutke za zaborav. Jer ipak sam ja ovisnik o seksu, i ne znam je li to moj stvarni ili nestvarni poremećaj ili ne znam što je? Ali da me muče nemoralne misli u blizini Gabrielle, da me muče pretjerane i nekontrolirane žudnje za seksom, muče me. Što se tiče Gabrielle, ja sam hiperseksualac, ja sam slijep na osjećaje drugih. Jer ona nema potreba za seksom, i ja, kao takav, bi to trebao i morao razumjeti. Briga nju što su tu bolest – hiperseksualnost priznali i Michael Douglas i Charlie Sheen. No, oni su si mogli platiti nekakvu prostitutku ili sponzorušu, a ja ovdje u Meksiko sam tek došao i ne poznam te dame.

Kažu da je teško dijagnosticirati tu bolest hiperseksualnosti, jer ako si nađeš raspoloženu ženu, nikad se to neće dijagnosticirati. A ja nikako da nađem ženu za sebe. Mislim da sam je pronašao u Akiko, ali sam nešto sumnjičav prema njoj. Pa sam i dalje opsjednut svojom seksualnošću, pa sam i dalje nesposoban odoljeti svojim seksualnim porivima. Jer ne kaže se uzalud jednom kao nijednom. Jer ima ljudi koji nešto probaju, vide da to znaju raditi, pa od toga odustaju. Ja nisam takav, ja kažem jednom kao nijednom i stalno mi je potrebno to raditi, jer stalno mi je to na pameti. Pa ja sada doživljam neugodnosti i nevolje, jer meni je za zdrav odnos potreban seks. Jer seksom ja izbjegavam druge probleme i bježim od problema. Jer seksom se ja oslobađam napetosti i stresa, jer seksom ja ne razmišljam o svjetskim problemima, o krizi i gospodarskom kolapsu, a izgleda da sam prestar da masturbiram.

Međutim, Kinseyev institut je proveo neke analize i tvrde da 50 – 60 % žena redovito masturbira i 90 % muškaraca. A ja znam da nema filmova kao što su: „Američka pita“ i „Seks i grad“, ne bi se o tome ni govorilo. Stoga me čudi da Gabriella sluša pjesme kao što su: „Watermelon Sugar“ koja govori o ženskom sladostrašću, o adrenalinu koji imate nakon seksa, a ne o ljetnom voću. Stoga me čudi da ona sluša pjesme: „Wet Ass Pussy“, „I Touch Myself“, „Blow“ jer i te pjesme izravno pozivaju na seks. Stoga, ne razumijem zašto je njoj tabu tema, njen seksualni užitak. Zašto ona sluša društvo oko nje, zašto ona sluša svoje roditelje, svoju braću i svoje sestre. Da li je ili nije ženski užitak sramotna ideja? Zašto valja o tome šutjeti, potiskivati to i sakrivati? Zašto naša kultura na taj način tretira žensku seksualnost? Zašto generacija Z i milenijalci uništavaju brak i seks? Zašto naši političari kažu:

„Ja sam civiliziran i miroljubiv čovjek, sve ovo radim u cilju nužne obrane.“

Pa ću ja obaviti to vjenčanje, učinit ću joj tu uslugu, a onda kud koji, mili moji.

Pa joj kažem:

„Obavit ćemo to vjenčanje, a onda ću nazvati Joa iz Detroita. Njemu sam prodao stroj za plastiku, pitat ću ga hoće li me primiti?“

„Pa Detroit je bankrotirao, automobilska industrija se ugasila. Čisto sumnjam da će te taj Joe primiti.“

„Onda ga neću nazvati.“

„Bolje da nazoveš Dragog Johna, nekad smo mi u Mexicu gledali seriju o njemu. Još se sjećam voditeljicu grupe Louise koja pita:

„Ima li tko kakav seksualni problem?“

A oni imaju seksualnih problema koliko hoćeš.“

Vidim da me Gabriella zajebava, da je pakosna i zajedljiva, pa kažem:

„Nazvat ću ja Pantu. On živi tu negdje, možda u Ciudad de Mexicu. Samo nemam njegov broj.“

„Kako ćeš ga nazvati? Pa nije to Hrvatska. Nas samo u Ciudad de Mexicu ima preko 20 milijuna.“

„Nazvat ću Peru, a on će mi reći njegov broj.“

„Tko ti je uopće taj Pancho?“

„Nije Pancho, nego Panto.“

„Kako već.“

„To je nama naša borba dala. Pobunili smo se protiv Srba, pa nas sada ima u svakom dijelu svijeta.“

„Ne shvaćam.“

„Oslobodili smo se Srba, ali smo proveli nakaradnu privatizaciju. Kod nas sada ima veće sirotinje nego ovdje u Mexico.“

„Morate provesti revoluciju.“

„Ljudi se boje, nisu svi za revoluciju.“

Jer nisu svi za temeljite promjene moći. Jer imali smo mi socijalizam, a sada je nastupilo privatno vlasništvo i kapitalizam, pa naš čovjek ne zna što da misli o svemu tome. Meni je zanimljiva seksualna revolucija ili seksualno oslobođenje. Samo mi se čini da ona nije dospjela ovdje u Mexico.

Jer Gabriela je takva kakva je, preosjetljiva, svojehlava i na svoju ruku. Ona je što se mene tiče hipersenzualna. Ne razumije sebe, a ni svijet oko sebe. Ja sam se za nju izgubio, ja sam za nju izgubljen i nisam joj zanimljiv. Pitam se drži li se ona Reaganove revolucije ili kontrarevolucije konzervativizma ili čega se ona drži? Ali da ima stroga i rigorozna pravila, ima. Ona je u stanju slomiti mi srce i ona reći da to nije ništa. Što je na svijetu jedno slomljeno srce, ništa. Pa i tako je to izvan njene kontrole, jer ona je bezdušna. Pa i tako je to zbog nepomirljivih razloga, sukoba civilizacija i tko zna čega drugog, što ona može naći kao svoje opravdanje. I dobro je da mi ona nije dala neki rok da se iselim. A ja osjećam moralnu dužnost ostati, dok se ne održi to vjenčanje.

Stoga bih ja kontaktirao Mhone Vidente, meksičku slavnu proročicu i vidovnjakinju u vezi s tim. Pa je pitam:

„Jesu li sve meksičke žene takve?“

„Kakve?“

„Kruće i zatvorene?“

„Ne znam za to. Naše žene su otvorene i zanosne. One su Boginje ljubavi i ljepote.“

„Zašto je moja Meksikanka takva kakva jest?“

„Ne znam. Uopće ne razumijem vašu vezu.“

Ja sam shvatio da nešto vidovnjakinje mogu riješiti, a nešto ne mogu. A ja koliko god se trudio da nešto spasim, izgleda neću moći spasiti.

Vidovnjakinja mi govori o lošim znacima i teškim vremenima. Da mi neće biti lako s Gabriellom. Ja mislim da su to njene uobičajene priče. Jer ta vidovnjakinja kaže da je Gabriella pored ostalog i vjerski fanatik. Pitam je: kako ona samo zna za to, a ona kaže da zna. A i ja sam to shvatio kada sam vidio što Gabriella iznosi iz kuće. Stoga je znatiželjno pitam:

„Kuda nosiš Harry Pottera, Sumrak sagu, pornografiju, vudu lutke, tarot karte i golotinju?“

„Naš svećenik nam je rekao da donesemo zlo i smeće iz kuće, da donesemo sve ono što potiče vještičarenje i izaziva demone. Zapaliti će to na lomači, jer to predstavlja prijetnju vjerskim pravima, slobodi i sustavu vjerovanja. On organizira spaljivanje nepoćudnih knjiga, kaže da je to biblijsko i ustavno pravo i da on ima dozvolu za to.“

No, ja sam protivnik ekstremne i pretjerane pobožnosti, vjerske zatucanosti i bogomoljstva. Na stranom jeziku to se kaže bigoterija. Kažu da se iza toga skrivaju mračne tajne potisnute u našu svijest ili podsvijest. Ali možda se iz toga izrodi i nešto dobro? Možda se

Gabriella oslobodi nekakvog svog zla i slobodno mi se seksualno prepusti. Možda se ona oslobodi svoje lažne pobožnosti i otkrije svoje nagone i požudu. Pa ni Bog nema ništa protiv seksa? Zar on ne kaže:

„Plodite se i množite se!“

Stoga mi ne trebamo nositi nikakvu masku, ne trebamo se stidjeti svoje tamne strane, ne trebamo ništa potiskivati u svijest i podsvijest, trebamo pokazati svoje pravo lice. Stoga ja kažem Gabrielli:

„Budi svoja. Oslobodi se i već se poseksaj sa mnom!“

POGLAVLJE 5

Odlučio sam, idem ja svojim putem, nisam ja baš totalno nesposoban, znam se ja snaći. Prethodno sam odgovorio na nekakva psihološka pitanja koja sam našao na internetu. Radi se o pitanjima imam li ja znakove iracionalnog ponašanja, jesam li kada neurozan, osjećam li kada krivnju i grižnju savjesti, ponašam li se asocijalno, ponašam li se samoubilački i da li mi je seksualan život trivijalan? Naravno da na sve to odgovaram sa ne. Inače, briga mene za nasilje, mušku dominaciju i silovanje. Valjda sam se riješio lude Mice, a drugo mi treba ili ne treba. Briga mene je li ona pristala na seks ili nije. Briga mene i za udrugu B.a.b.e. jer ničiji život ja nisam uništio, jer luda Mica nije moja žrtva. Pa obilazim i tražim orla koji sjedi na kaktusu i jede zmiju što se nalazi na meksičkoj zastavi. Pa tražim koncert nekakvih mariacha. Pa obilazim glavni trg ili Plazu de Constitucion, pa posjećujem katedralu Metropolitan, pa posjećujem Nacionalni antropološki muzej i proučavam Asteke. Pa posjećujem muzeje Frida Kahlo i Diega Riverere. Namjeravam posjetiti i snježne vulkane Popocatepetl i Iztaccihuati, kao i Baziliku Majke Božje od Guadalupe.

Naravno da sam ili nisam očekivao da Meksikanci ili Meksikanke u meni vide boga Quetzalcoatla, ali nisam ni očekivao totalnu ravnodušnost. To me je jako pogodilo. Ali baš me briga za to, bitno je da me nitko ne napada, da me nitko ne želi opljačkati. Novce sam ostavio u Gabriellinom stanu, sa sobom iz predostrožnosti nosim samo koliko mi je potrebno. Nikoga ne izazivam i nitko mene ne izaziva. No meksička policija me sprečava u svemu tome. Ne daju mi da razgledam meksičke povijesne i kulturne znamenitosti. Naime, oni imaju nekakvu akciju, raciju i zapljenu droge. Oni govore:

„Bježite! Bit će krvi do koljena.“

Naime, oni se obračunavaju sa svojim i tuđim narko bandama i narko kartelima. A za mene je najbolje da se tu ne muvam, jer tu

postoje i srpske i albanske bande, pa bi me mogli lako zamijeniti s nekim od njih. Stoga ja ne prevrćem policijske barikade, ne bacam molotovljeve koktele i ne razbijam izloge trgovina.

Ništa ni ne vičem, jer ne razumijem što ti prosvjednici viču. Jedan od prosvjednika mi nudi bijelu kutu i kukuljicu preko glave, ali ja to ljubazno odbijam. Tražim izlaz iz te situacije, no policija je zatvorila neke dijelove grada, pa se teško probijam do kuće. Ipak se nekako povlačim u Gabriellin stan. Ne želim ja ovdje uzaludno stradati, pa da se ne zna gdje su mi kosti pokopane. I ne znam bi li me meksička policija proglasila izdajnikom ili otpadnikom. Ne znam gdje bi me oni svrstali, jer njihov junak sigurno ne bih bio. A ni ne zna tko tu pije, a tko plaća. Tu je opći metež. Ne zna se tko tu koga gura, a tko tu koga nagurava. Jer odavno je uhićen El Chapo, a od prosvjednika sam čuo da je sada došao red da se uhiti El Chapov sin. Pa je cijela država u plamenu, pa je cijela država u kaosu. Vojska je na ulicama, puca se i lako se može umrijeti ili poginuti. A meni se to ne da, i za što bi poginuo, ne zna se ili mi nitko ne zna objasniti.

Kažu da policija želi uhititi Ovidia Guzman – Lopeza ili mladog el Chapa, vođu narko bande Sinaloa, krijumčara droge, ali što ja imam s njim, ništa. To nije moj rat, a ja ni ne znam koji je moj rat. Stoga ja kažem:

„Ovo nije moj rat! Ovo bi trebalo provesti i u Hrvatskoj.“

Jer policija želi nekoga uhititi, pa su proveli raciju, a nakon toga su nastali krvavi neredi. Meni je teško shvatiti što se događa, jer ja sam u stranoj zemlji. Jedino ne znam zašto su to htjeli iskoristiti prosvjetari da se žale na niske plaće. Ne znam zašto su se također priključile medicinske sestre, liječnici i pravosudni suci? Zaključio sam da je bolje da se izgubim, da to puno ne istražujem i čačkam, pa tražim izlaz iz te situacije. I tako je stari El Chapo podmitio meksičkog predsjednika, i tako se tu ne zna tko tu pije, a tko plaća. I tako se tu hapsi tko koga stigne, bez kriterija. Vode se ulični ratovi,

sukobi policije i narko mafije. A ja vidim da je tu došlo do strašnog krvoprolića, do bezakonja, jer vojska i policija pucaju po prosvjednicima i kriminalcima. Iako i oni uzvraćaju, iako su i oni naoružani, vodi se rat svih protiv svih.

Ne znam zašto, ali u sve su se to uključili i zamaskirani potomci plemena Maya. Oni se također bore protiv neoliberalizma i globalizma. Inače, oni su najsiromašniji sloj društva, a žive u najbogatijoj regiji u Meksiku. Oni bi valjda htjeli nekakvu socijalnu revoluciju i kažu da to rade po uzoru na Emiliana Zapatu. I bez obzira na to, raste nasilje u Meksiku. Kažu da je crni rekord Meksika od 99 ubojstava dnevno premašen. Kažu da je premašen broj umorstava žena u obiteljskom nasilju. A kažu da je sve to počelo time što je jedna poznata meksička pjevačica odbila pjevati na vjenčanju sina El Chapa. Pa je on naručio njeno ubojstvo i time je počelo to nasilje u Meksiku. Ili to nasilje stalno traje, ja ne znam. A sve to su zakuhali i Amerikanci koji u Meksiko odlaze u medicinski turizam. Naime, medicinske usluge su jeftinije u Meksiku, pa Amerikanci odlaze u Meksiko u medicinski turizam. Onda ih Meksikanci otmu, pa traže otkupninu. Pa mi je tako jedan stari Indijanac poručio:

„Dodi. Imamo ime. Sada nećemo umrijeti. Zaplešimo.

Naša krv i naše riječi su osvijetlile malu vatru u planinama.

Mi hodamo stazom protiv kuće novca i moćnih.

Braćo i sestre drugih rasa i jezika, drugih boja,

ali s istim srcem sada štite naše svjetlo i pri tome piju iz iste vatre.“

Pitam ga:

„Što da učinim?“

„Ne znam.“

„Što vi promičete?“

„Valjda građanski neposluh?“

„Što je s socijalnom revolucijom?“

„Valjda i nju promičemo.“

„Što je s promjenom privatnog vlasništva?“

„I to promičemo.“

„Vi bi sve htjeli?“

„Pa da.“

„Budite realni.“

„Mi smo realni, ali tražimo nemoguće.“

A ja ne znam jesam li za građanski neposluh, jesam li za socijalnu revoluciju, jesam li za promjenu privatnog vlasništva. Valjda nisam. Ovdje sam došao u Meksiko i radije bih htio sudjelovati u nekom karnevalu, nečemu što nalikuje na karneval u Rio de Janeiru. Ja bih se zabavljao, a ne tugovao. Samo ja ne znam plesati sambu, to nije u mojim genima, pa ne znam kako bih reagirao da se iznenadno nađem u Rio de Janeiru.

Kad je Gabriella došla kući, me pita:

„Jesi li gdje išao? Jesi li gledao naše znamenitosti?“

„Policija mi je to zabranila. Organizirali su nekakvu raciju i zapljenu droge, pa su rekli da se puno ne movam.“

„Što ti imaš s tim našim prosvjedima? Što ti imaš s tim našim obračunima, što ti imaš s našom policijom?“

„Kažu da ličim na nekakvog srpskog ili albanskog kriminalca, pa mi oni prijete da će me likvidirati ili da će se obračunati sa stranim bandama.“

„Vi, s Balkana ste svi jednaki po izgledu i ponašanju. Ima malo istine u svemu tome. Onda nisi nikuda išao?“

„Ja sam ovdje zalutao?“

„To njih ne brine. Oni sve odvođe u zatvor i krive i dužne. Mi smo glavni punkt za distribuciju marihuane i kokaina za Sjevernu Ameriku i ponekad nam nešto nalože pa moramo raditi na sprečavanju toga. Tada naša policija radi, tada se oni trude. I dobro je da se nisi puno movao, inače bi te uhitili.“

Ništa joj nisam na to odgovorio, ali inače sam znao da su ljudi iz mog kraja razišli i otišli svugdje po svijetu kao rakova djeca. Neki su završili i u narko businusu. Sve je to rezultat i posljedica naše bajne privatizacije i pretvorbene pljačke. Sve je to rezultat Tuđmanove ideje da ćemo mi postati Švicarska, a mi smo postali Albanija ili Moldavija. I svaki dan nas sve manje ima, ili rano umiremo ili se odseljavamo. Idemo trbuhom za kruhom. Svugdje nas ima. Pa nas je iz naše tvrtke odmah otišlo 200, pa 100, pa opet 100, da bi nas na kraju ostalo stotina. Pa sam tada i ja otišao, a da me nitko nije tjerao. Shvatio sam da mi nema kruha u mojoj bivšoj tvrtci, da mi nema opstanka i perspektive. Stoga se pitam da nije netko iz te moje tvrtke otišao i u Mexico. Pa sam se sjetio Pante. Nisam baš bio nekakav prijatelj s njim, ali kad sam već ovdje, ne može me on

odbiti, a da me ne primi na dan ili dva. Barem sam ja tako razmišljao.

A uz sve to kažem Gabrielli:

„Znaš li ti po čemu ja pamtim Meksiko?“

„Po čemu?“

„Po ubojstvu Lava Trockog.“

„Tko je sad pa to?“

„On je bio opasnost za Sovjetski Savez, pa ga je Staljin dao ubiti.“

„Kakva je on bio opasnost? Gdje je Sovjetski Savez, a gdje je Meksiko.“

„On je smatrao da je komunizam permanentna revolucija, ma što to bilo i ma što to značilo. To se nije sviđalo Staljinu i dao ga je ubiti. Takva su bila ondašnja vremena.“

Svi smo mi ljudi s poremećajima ličnosti, pa smo svi mi ljudi s graničnim poremećajem osobnosti. Pa paničarimo, pa smo tužni, pa smo tjeskobni. Neki od nas se tresu, neki hiperventiliraju i ništa nas ne smiruje i nema nam pomoći. Sve je to za mene složeno, jer Gabriella nikako da se zaljubi u mene. Što god ja činio, to se njoj ne sviđa, a meni je to teško objašnjivo. I ja se pitam zašto se to događa? Zašto joj ja nisam privlačan? Pitam se da li joj funkcionira ili joj ne funkcionira ili je zakržljao Jakobsonov ili vomerozalni organ. Taj organ ili ti senzori služe za detektiranje muških hormona i testosterona. Pa kada ona onjuši muškarca, trebala bi se uzбудiti. Takva su pravila privlačnosti. Jer po budističkom učenju: ništa se ne događa slučajno, sve se odvija po logici svemira. Pa onaj tko nas želi privući odaošilje svoje mirisne, okusne, hormonske i plodonosne

signale. Pa taj djeluje na našu racionalnu i iracionalnu stranu. Žene kod nas proučavaju naše zdravlje, tjelesni izgled, naš novac i bogatstvo. Uzgred one gledaju koliko smo romantični, koliko smo ambiciozni, koliko smo sposobni je slušati, koliko smo sposobni je poštivati i koliko ljubavi pokazujemo za djecu.

POGLAVLJE 6

Nemam više razumijevanja za Gabriellu. Jednostavno ju ne uspijevam shvatiti i kontrolirati. Jer ona se u jednom trenutku ljuti, lošeg je raspoloženja, mrzi nekoga, ponaša se kao da je ustala na lijevu nogu, a u drugom trenutku je zadovoljna i ispunjena. I nikako ne možeš shvatiti drži li ona više do materijalnog ili do duhovnog, a to su ipak dvije sukobljene strane. Pa se ja pitam slijedi li ona nekakav religijski put i svog Boga ili ona više želi novac, bogatstvo i financije. No kod nje nedostaje nekakav sustav ili nekakva strategija. Pitam se: zašto me je dovela kući, ako se sa mnom ne želi seksati. Možda bih joj to ja platio ili bih joj kupio nekakvu haljinu, ali neću, jer ništa od nje nisam dobio. Jer njen sustav prema meni je loš i problematičan. Ne znam kakav joj je sustav prema roditeljima, prema braći i sestrama, ali prema meni joj je sustav loš i problematičan. A i njena društvena strana je loša i problematična.

Meni je dosta nje, pa nazivam Peru i pitam ga:

„Kako je kod nas?“

„Kod nas je sve po starom, ali u Splitu si ljudi postavljaju pitanja: jesu li plakali za Titom ili, nisu. Jesu li žalovali za Titom ili nisu. Pa tako jedni to priznaju, i kažu bila su takva vremena, a drugi lažu i kažu da nisu. Znaš kakvi su Splićani, samo bi se svađali i stalno bi jedno drugom sudili.“

„Zašto to čine?“

„Valjda je godišnjica Titove smrti. Vrijeme je da se zapjeva: „Druže Tito, mi ti se kunemo“, tko to smije pjevati.“

„Mene to uopće ne zanima.“

„Jedni se brinu tko je tada plakao, drugi se brinu je li Tito bio junak ili zločinac, a treće to uopće ne brine i ne vode brigu o tome. Ali da nam je drug Tito omogućio besplatno školovanje i zdravstveno osiguranje, omogućio nam je.“

„Pusti sada to na miru, reci mi ima li nekih drugih vijesti?“

„U Srbiji se događaju masakri po školama. Jedan je ubio devetoro djece, a drugi je ubio osmoro ljudi.“

„Briga mene za krah slomljenog društva. Vučić od kad je došao na vlast širi mržnju i nasilje. On kaže:

„Ustaše napadaju sve srpsko“, a Srbi na proslavama vade pištolje i pucaju u zrak. Njihov nacionalni identitet je kult ratnika i slavljenje ratnih zločinaca.“

„Njihov ministar je rekao da je to taj poguban utjecaj interneta, video igrice i takozvanih zapadnih vrijednosti. Može se to i nama dogoditi.“

„Briga me i za to. Srbi vole glumiti heroje i vole krenuti u svoj krvavi pohod. Za njih su heroji, ratni zločinci Mladić i Karadžić. Oni ih veličaju, a tuku i zlostavljaju svoje nacionalne manjine. Oni su siromašni i žive besperspektivno. Oni su narcisoidni i psihopate, oni su bolesni. Oni se identificiraju s zločincima. Vodili su 4 rata i izgubili. Takva im je priroda, takvi su im geni.“

„Ti zločinci nemaju nikakav osjećaj krivnje za svoja djela. Nemaju oni nikakvu grižnju savjest. Nema kod njih katarze za njihova djela ili nedjela.“

Ja sam zašutio. Sjetio sam se da sam nekad čitao Hanu Arent i njeno djelo: „Eihman u Jeruzalemu“ i sjetio sam se njene fraze o banalnosti zla i o patologiji zločina. I kao što sam rekao ti zločinci

nemaju osjećaj krivnje i nemaju nikakvu grižnju savjesti. Stoga se i ja njima ne želim baviti. Imam ja i svojih problema. Mene muči ta Gabriella i taj njen neopravdani nedostatak ljubavi prema meni. Pitam se: ako u njoj nema ljubavi, ima li onda zla? Može li mi ona učiniti kakvo zlo?

Ali, ja imam otvorenu liniju s Perom, a on me pita:

„Nego, što si me onda ti zvao?“

„Oni ljudi Austrijanci su me umjesto u Japan, poslali u Mexico. Znaš li ti mobitel od Pante ili ako ne znaš odi do njegovih roditelja, pa mi nabavi njegov mobitel.“

„Kako si dospio u Mexico?“

„Bolje me ne pitaj, nego odi po Pantin mobitel.“

„Nije on Panto, nego Panco.“

„Baš me briga kako se on zove. Može se zvati i Pancho. Jesi li ti gleda film: „Pancho vile jaše“. Odi do njegovih i nabavi mi njegov mobitel.“

„Dobro. Idem. Nazovi me za sat vremena.“

„Nazvat ću te!“

Za vrijeme dok sam čekao na Peru, razmišljao sam o nekadašnjem revolucionarnom filmu: „Pancho Villa jaše“, kojemu smo mi dali komični naziv „Pancho vile jaše.“ To je bila nekakva američka verzija meksičke revolucije u kojoj se meksički narod suprotstavio autokratskom režimu predsjednika Porfirija Diaza, a uz pomoć navedenog Pancha Ville. Naravno da smo mi svi navijali za Pancha Villu. I kako to već biva u američkim filmovima, pobjeđuje pravda i

Pancho Villa. Tako je to u životu, pravda pobjeđuje. Samo nije tako u mom životu, u mom životu pravda rijetko ili nikako ne pobjeđuje. U mom životu pobjeđuje nepravda, pa zato bježim i skrivam se po svijetu. Ja sam kao Ahasver, Židov koji vječno luta i traži svoju pravdu koju nigdje ne nalazi. Uzaludno je traži, ali je ne nalazi.

I dok sam ja odmotavao i vrtio taj film: „Pancho Villa jaše“, prošlo je sat vremena, pa sam ja nazvao Peru i doznao sam Pancin broj mobitela, mail adresu i facebook. Pero me pita:

„Ideš k Panci?“

„Ako me primi.“

„Zašto te ne bi primio? Pa radili ste zajedno.“

„Nikad se ne zna.“

Pa prekidam razgovor s Perom i nazivam Pancu. On mi se u početku ne javlja, nego mi se javlja nakon treći puta. Pitam ga:

„Panco jesi li to ti?“

„Jesam, ja sam, a tko si ti?“

„Radili smo zajedno. Ja sam radio na izvozu naših strojeva.“

„Znam tko si ti, nego zašto me zoveš?“

„Ja sam zaglavio u Mexicu. Trebao sam ići kod Ašvanjija u Japan, a Austrijanci su se sa mnom našalili i poslali me u Mexico.“

„I gdje si sada?“

„U Ciudad de Mexico.“

„Ja sam na Yucatanu.“

„Gdje ti je to?“

„1.400 kilometara od tebe.“

„Ovdje mi je neizdrživo. Sa ženom sam koja me neće, a oko mene su gangsteri koji bi me najradije opljačkali. Policija mi je zabranila izlazak, da me ne bi zamijenili za srpske i albanske kriminalce.“
„Ovdje kod mene možeš istraživati Maje ili se možeš baviti dinosaurima, njihovim asteroidom i njihovim izumiranjem. Ovdje nema gangstera.“

„Ne znam o čemu pričaš? Kakve Maje, nisu li tu u Mexicu bili Asteci i o kakvim dinosaurima ti pričaš?“

„Ovdje na Yucatanu su živjeli Maje, a isto tako na Yucatanu je krater Chickulab, gdje se dogodio najveći udar nebeskih tijela i u koji je udario asteroid i uništio dinosaure.“

„Mogu li doći k tebi?“

„Možeš, ali idi zrakoplovom, jer će te putem opljačkati.“

Rekao sam u sebi:

„Samo da obavim to vjenčanje, tu obavezu koju sam obećao Gabrielli i evo mene na Yucatanu. Želim i ja nešto više doznati o dinosaurima, reptilima i predatorima. Želim ja više doznati o penisu tiranosaure, i o njihovu parenju.“

Uz to sam doznao da su Meksikanci na Yucatanu sjajni i gostoljubivi domaćini, ali da tamo postoji karipsko more puno opasnih algi. Zato tamo postoje cenote, slatkovodne rupe u kojima se može kupati i

roniti. A kad se umoriš i ogladniš, onda jedeš tacose, meksičku nacionalnu hranu. Nisam ja zahtjevan.

A Panco radi u turizmu. To je rad od jutra do mraka, a onda se taj rad nastavlja i po mraku. Pitam ga:

„Odmaraš li se ti ikada? Ja ne bih mogao toliko raditi. Zato sam ja u mirovini.“

„Kolika ti je mirovina?“

„300 eura.“

„To baš i nije neka mirovina?“

„Nije. Koliko ti dobivaš?“

„800 do 1.000 eura.“

„Ni to nije baš neka plaća.“

„Nije, Ali mi smo primali 100 njemačkih maraka, pa je to dosta.“

„I sada živiš tu gdje su nekad živjeli dinosauri?“

„Tu živim i turistima pokazujem tragove dinosaura. To je bio najsmrtonosniji događaj u povijesti svijeta. Pokazujem tragove asteroida koji je izbrisao dinosaure sa Zemlje.“ „To bi Peru jako zanimalo.“

„Ne znam na kojeg Peru misliš.“

„Nije važno. Važno je da me ti primaš.“

„A gdje sada živiš?“

„Živim kod jedne Meksikanke. Njoj sam obećao da ću s njom ići na nekakvo vjenčanje. Da ću joj biti pratnja jer kod vas se žena osjeća kao govno na kiši, ako nema pratnju.“ „Onda ti nije loše?“ „Ona otpušta feromone, ona me svjesno ili nesvjesno zavodi, ali nema seksa između nas dvoje. Možeš ubiti Boga u njoj, možeš joj slomiti noge, ali seks od nje nećeš dobiti. Ona svima daje, ali meni ne daje. Ona svima dopušta da je hvataju za grudi, guzu i spolovilo, ja ju ne mogu natjerati na spolne odnose. Stoga bih ja obavio tu ulogu svatovskog pratitelja i odmah bih došao k tebi.“

„Onda dođi, čekam te. Nemoj tjerati tu ženu na spolne odnose mimo njene volje. To je kod nas kažnjivo.“

„Iz Hrvatske bježim jer me jedna žena optužila da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Stoga sam htio otići u Japan, ali sam stigao u Mexico.“

„Čudni su putovi gospodnji.“

„To i ja kažem i dodajem. I sad me Bog kažnjava s tom ženom koja ne želi voditi ljubav sa mnom.“

„Zašto ne želi?“

„Jednostavno ne želi, a ja nisam monstrum da bih je silovao ili zlostavljao. Nisam takav da bih nekoga na nešto prisiljavao.“

Istina je da ja Gabrellu nudim alkoholnim pićima ne bi li se ona opustila, a ona samo kaže:

„Ti me želiš napiti, a onda se okoristiti mojim tijelom.“

„Pa nije seks, bog zna što.“

„Ne želim to.“

Što god činio, ne mogu ja Gabriellu nagovoriti na dobrovoljno vođenje ljubavi. Ona tupi o svojoj časti, ona tupi o svom katoličkom moralu, a ja se protiv toga ne mogu boriti. Možda bih mogao iznuditi seks, ali mi se to ne da. To za mene nije dozvoljeno i nije moralno. Ona ne želi uživati sa mnom i ja tu ništa ne mogu učiniti. Kažu da je sve u poštovanju, ali ona mene uopće ne poštuje i govori:

„Ne želim se osjećati bijedno i jeftino.“

A ja joj govorim da je sanjam i sanjam seks s njom. Da moja svijest i podsvijest misle na nju. Da sam pod utjecajem suludog afričkog praznovjerja da seks liječi razne bolesti i bolesti. Da sam pod utjecajem afričke tradicije i kulture zvane Ukuthwala da seks liječi AIDS. Da mi je to u krvi i da se ne mogu od toga izliječiti. Ona me pita što sad Afrika ima s tim, a ja govorim da sam nedavno došao iz Afrike. Ja samo želim reći: „Sada si moja žena i ničija više.“

Ali mene brine to što me Gabriella doživljava kao nekakvu svoju rodbinu. Što me ona doživljava kao svog brata. Meni je to nevjerovatno i nemoguće. A ja imam dodatni problem kada me ona pita:

„Jesi li ti kršten?“

„Što to ima veze s bilo čim?“

„Ne mogu spavati s nekrštenom osobom. Ne poštuju je predbračnu čistoću, ali ne mogu spavati s nekrštenom osobom.“

A ja se o tome zamislim. Jednu baku su mi krstili i pravoslavci u Lici, ali i katolici ovdje u Slavoniji. Druga baka je krštena ovdje u Slavoniji i ja se barem nadam da je ona i mene krstila ovdje u Slavoniji jer mi

Gabriella uvjetuje seks s krštenjem. A ja sam izgleda zagorio i već mi je dosta njenog terora i nasilja.

Pa se ja slažem s Katekizmom katoličke Crkve i poštujem sljedeće:

„Sveti krst je temelj cijeloga kršćanskog života, ulaz u život Duha i vrata koja otvaraju pristup drugim sakramentima. Po krštenju smo oslobođeni od grijeha i nanovo rođeni kao sinovi Božji, postajemo Kristovi udovi i pritjelovljeni smo Crkvi, te bivamo dionici njezina poslanja: „Krštenje je sakrament preporođenja vodom ili riječju.“

A ja, iako sam bio mali, ne sjećam se da me je itko uranjao u vodu, da je netko obavljao baptizam, da me je itko oslobađao od istočnog grijeha i da me je netko krstio u ime Oca, Sina i Duha Svetoga. Dok sam ja o tome razmišljao Gabriella kaže:

„Bez krštenja, nema spasenja. Ne mogu spavati s bezbožnikom ili s heretikom. Oni će u pakao, a ja ne želim ići u pakao. Ne želim biti prokleta. Hoćeš li mi reći jesi li kršten ili nisi? Jesi li obavio prvu pričest i krizmu?“

Iako to ne znam, ipak kažem ili lažem:

„Naravno da sam kršten. Hoćemo li sada voditi ljubav?“

„Jesi li obavio prvu pričest i krizmu?“

„U to vrijeme su me primili u pionire.“

„Što ti je to?“

„Dao sam pionirsku prisegu koja glasi ovako:

„Danas kad postajem pionir dajem časnu pionirsku riječ,

da ću marljivo učiti i raditi, poštovati roditelje i starije

i biti vjeran i iskren drug koji drži danu riječ!“

„To je vaša prva pričest i krizma?“

„Valjda.“

Zbog toga što ne znam da li da lažem ili govorim istinu o svom krštenju, jer bojim se da će me netko proglasiti bogohuliteljem, jer bojim se da će me netko proglasiti jugonostalgijom. Ali ako naši političari lažu svakodnevno, onda mogu i ja ovaj puta lagati. Morat ću ići na ispovijest i primiti svoju pokoru. A u nekim državama ako bogohuliš ili si heretik proglašavaju te onim koji vrijeđa zvaničnu religiju i druge religijske svetinje. Zato ne bih htio da izađe na vidjelo to o mojem krštenju ili nekrštenju. Jer je to u nekim društvima kažnjivo i osuđuje se pogubljenjem. Ja ne znam da li sam kršten, ali znam da nisam primio sakramente, prvu pričest i krizmu. A danas kada vlada kriminal i korupcija, do toga mi nije stalo. Čak je i krizma postala nešto što ne treba činiti. Jer ne želim ja spaljivati knjige o Harry Potteru, jer ne branim ja ženama da idu na pobačaj, jer ne slažem se ja s pedofilijom unutar Crkve. Nadam se da Mexico nije tako rigorozno i religiozno društvo. Stoga kad idem na upoznavanje s Gabriellinom obitelji, morat ću lagati ili govoriti istinu o mom krštenju. Jer ja ne znam jesam li ja dijete Božje, jesam li ja oslobođen istočnog grijeha, jesu li meni obrisani osobni grijesi, ima li za mene spasenja i hoću li ići u raj ili pakao? Stoga se ja, kao svi Meksikanci grlim i ljubim. Stoga i ja volim izmjenjivati nježne dodire sa svojim mučacosima i Gabriellinom obitelji.

POGLAVLJE 7

Došao sam iz grada u Gabrielin stan, začudio sam se što je ona došla kući prije mene, ali sam je pitao gdje je pošta. Ona me pita što će mi pošta, a ja joj kažem da moram nekome javiti da sam došao u Ciudad de Mexico umjesto u Japan. Pita me kome se trebam javiti, a ja joj to ne želim otkriti. Ona kaže da mogu zvati s njenog telefona, a da će se to naknadno naplatiti. Pa sam je zamolio za korištenje njenog telefona. Nazvao sam Akiko i rekao joj da sam umjesto Japana sletio u Mexico. Naravno da je Gabriella to znatiželjno slušala, jer nešto ju je ipak privlačilo na meni. Pitao sam se što je privlači i nisam znao što, jesu li to moji mirisi, moji hormoni, moja genetika ili moji evolucijski čimbenici. Naime, kao što Japanke privlači Modrić, tako Meksikanke privlači Bijeli čovjek, privlači ih aztečki Bog Quetzalcoatl. No ja ne znam što se događa s Gabriellom, zar ona nema ni malo aztečke krvi? Zar ona nema ni malo aztečkih gena? Zar se mi zbilja nećemo zbližiti? Jer meni odgovara Gabriellin miris. Jer meni odgovara kada ona otpušta estrogen, jer meni odgovara kada ona otpušta feromone.

Pitam se: zašto ja seksualno ne privlačim Gabriellu? Zar je ne privlače moji testosteroni? Trebam li i dalje održavati tu moju agoniju ili ne trebam? Ona me pita: „Vi niste imali djece?“

„Jesam.“

„Koliko djece?“

„Dvoje.“

A po njoj vidim da je ona zadovoljna tim odgovorom, da misli kako ja nisam neplodan, kako bih joj ja mogao podariti dijete. Jer ona ne želi biti jalova, jer ona zna da joj curi vrijeme. Pa bi se ona sa mnom sprijateljila, iako ona ne vjeruje u muško – ženska prijateljstva. A mene briga za sve to, ja mislim na

Akiko, pa je nazivam, a ona mi kaže:

„Kako to da si sletio u Mexico?“

„To su mi neki zli Austrijanci učinili.“

„Zašto su ti to učinili?“

„Iz čiste zlobe. To su naši neraščišćeni računi.“

„I što ćeš sada?“

„Imam zrakoplov iz Mexica za Japan sredinom idućeg tjedna.“

„Ali do tada će proći 54. Festival penisa u Kawasaki. Do tada će proći Festival čeličnog falusa. A meni si obećao da ćeš me tamo voditi. Želim se uvjeriti da je s nama sve u redu, želim se uvjeriti da mi imamo siguran seks, želim kupiti lizalicu u obliku penisa i želim se pomoliti za moju plodnost.“

Ja sam na to u potpunosti zaboravio, briga mene za Akikin plodnost, ona je ponekad lišena osnovne logike, njoj mozak ponekad ne funkcionira, ali kažu da je tamo zabavno. Jer ženama tamo proradi adrenalin, estrogen ili testosteroni, ili im proradi nekakva zarazna karizma. Tamo žene u doticaju s velikim falusima polude, a ja se nadam da će i Akiko poludjeti. Ipak joj kažem:

„Ja ti tu ništa ne mogu. Probat ću organizirati let za Japan. To je sve što se može učiniti. Uostalom, Japanci organiziraju taj festival penisa, iako imaju jedan od najmanjih penisa na svijetu.“
„To je festival plodnosti. Svatko ima svoje zadovoljstvo, pa i mi imamo svoje. I sad mi ti uskraćuješ 54. Festival penisa.“

Da je utješim kažem:

„Ići ćemo na 55. Festival penisa.“

„Idem ja sama na 54. Festival penisa.“

„Kako hoćeš.“

„Ne mogu ja tebe čekati.“

Da prikratim šutnju, kažem:

„Prije Japana, išao bih kod prijatelja na Yucatan, tamo je udario asteroid i pobio dinosaure. Znaš li ti koliki je imao penis tiranosaur?“

„Ne znam.“

„3, 60 metara.“

„Što je on mogao s njime?“

„Mogao se pariti samo i isključivo u psećem položaju, u vodi i uz veliki fizički napor.“ „Svašta od tebe.“

„Mogla si doći kod nas. Ovdje se održava prvi Festival menstruacije. Naime, radi se o destigmatizaciji i detabuizaciji te ženske teme. Pa će se održati edukacije, predavanja, paneli i radionice na tu temu.“

„Čujem da su se u Somaliji vodile nekakve borbe pa da se kod neke žene zalutali metak zaglavio u njenoj dražici. Pitam se zašto muškarci ništa ne uče o ženskoj dražici. To znanje bi im puno koristilo u zadovoljenju njihovih partnerica.“

„Morat ćeš to predložiti organizatorima Festivala penisa, a ja ću to predložiti organizatorima Dana mjesečnica.“

Nakon toga ostajem bez tekta. Ipak kažem:

„Netko to još zove: „Bloody Mary“ ili kravlje ludilo. Ovdje kod nas se ljudi ne sablažnjavaju i ne srame na mjesječnicu. Stoga, majke vode svoje kćerke na taj festival i daju im edukaciju i osnove o tom problemu. Mogla bi slušati naše žene kako govore o mjesječnici, o neugodnim ginekolozima, o emocijama i o stigmama.“

„Što će vam to?“

„Naše žene jako muče njihove mjesječnice. A na ulazu piše: Tko voli, nek' izvoli. Organizatori nam poručuju da to nije jeziva tradicija i jezivi običaj Chaupadi kao u Nepal, gdje žene s mjesječnicom protjeruju iz kuće i izoliraju je. Za te žene kažu da su nečiste i da nose nesreću.“

No, Akiko to ne zanima. Nju zanimaju obdareni muškarci, pa je na tom 54. Festivalu penisa upoznala obdarenog Harukia. I odmah se spetljala s njim. Pozvala ga je svojoj kući i onda je otkrila da joj Haruki seksualno odgovara jer Haruki ima spolovilo dugačko 14 centimetara i široko tko zna koliko. Stoga, mi drugi dan Akiko javlja:

„Ne dolazi u Japan. Na 54. Festivalu sam upoznala Harukia.“

„Tko ti je sad to?“

„To je jedan naš muškarac. Ja sam sada zauzeta žena, s njim sada doživljam sladostrašća. Probat ćemo imati dijete. Da postoji Festival sladostrašća njega bih sigurno posjetila, ali sada mi je bitno da ostanem trudna.“

A ja sam shvatio da je Akiko postala poduzetna seksualna žena. Možda bi mi se ona takva svidjela, a možda ne bi. Uostalom s nama je gotovo, ovaj razgovor je možda predzadnji ili zadnji. Jer ona više ne mora razmišljati o svojim sladostraščima, ona ih već doživljava.

Ne mora ona trošiti vrijeme na matematičke jednadžbe s dvije nepoznanice. Ne mora ona trošiti vrijeme na znanstvenike sa Sussex sveučilišta, ona je našla svog Harukija i s njim doživljava ono što je sa mnogom doživljavala. Ja joj ne trebam, pa mi javlja da ne moram doći. A ja moram više vremena posvetiti Gabrielli, moram prvo suzbiti njen osjećaj krivnje i grižnje savjesti. Samo ne znam moram li više djelovati na njen um ili na njene osjećaje ili na njeno srce. I dok sam ja o svemu razmišljao, Akiko mi nestrpljivo kaže:

„Mi ćemo se vjenčati.“

„Tako brzo.“

„Tako brzo.“

U takvim situacijama ja se sjetim seksa s Akiko, osjetim čežnju za njenim tijelom, osjetim čežnju za seksom s njom i da nisam dovršio vezu s njom. Sjetim se kako je ona voljela način na kojoj sam ja nadraživao i stimulirao njenu dražicu i g – točku. Kako sam ja zadovoljavao njene potrebe i nagone.

Pa joj ipak predlažem da ipak dođem u Japan, a ona je rezolutna i kaže:

„Ne dolazi mi. Ne trebaš mi. Sada imam Harukija. Zadovoljna sam bez tebe.“

Odmah se sjetim pjesme Supremesa, Vanila Fudge i Kim Wide koju sam nekad rado pjevao. Ona se zove: „You Keep me Hanging on“, pa sam je se i ovaj put sjetio:

*„Set me free, why don't you, baby?
Get out my life,
why don't you, baby?
Cause you don't really love me,*

*you just keep me hangin' on.
You don't really need me,
but you keep me hangin' on.
Why do you keep a- coming
around playing with my heart?
Why don't you get of my life
and let me make a new start?
Let me get over you the way
you've gotten over me, hey.
Whoa- whoa – whoa, set me free,
why don't you, baby?
Whoa – whoa – whoa, get out my
life, why don't you baby? (Ooh – ooh- ooh)
Set me free, why don't you, baby,
get out my life, why don't you, baby?“*

Tek sam saznao da Robbie Williams ima seksualne probleme, a već me snašlo to sa Akiko. Mi nismo skidali ruke jedno s drugog, a ona mi javlja da je našla drugog muškarca, tog nekakvog Harukia. I javlja mi da ne dolazim. I ne znam zašto sam ja išao na dodatne injekcije testosterona. Pa sam to rekao Gabrielli.

Ona nije ništa na to odgovorila, ali drugo jutro je rekla:

„U snovima mi se ukazao Bog. Kaže da u skladu s kršćanskom vjerom moram služiti muškarcu s kojim živim, to jest tebi. Moram uživati u svojem tijelu i moram se sjediniti s tobom. To je Božja poruka, to je moja sveta karijera i ja se s njom slažem. Do nedavno sam osjećala seksualni sram, ali mi je Bog rekao da se ne trebam sramiti. Uživat ću u seksu, a tebi ću pružiti potrebno zadovoljstvo.“

A ja ni znam je li sve to posljedica novonastale situacije ili je Gabriella uočila moje nove seksualne osobine i potrebe. Pa sam se i ja odlučio skidati paučinu s njene vagine. Baš me briga hoće li ona glumiti sladostrašće, hoće li ona hvaliti moj penis i briga mene hoće

li se ona prethodno uzбудiti sa svojim vibratorom. I briga mene hoće li ona reći da joj je bilo nezaboravno. Ja očekujem da će je pogoditi ženska slabost, da ćemo mi voditi seks pomirenja, ljuti seks ili pomirbeni seks. Ikad smo se mi upustili u takav seks Gabriella se onesvjestila, nije davala znake života, ja sam također stao, a ona mi kaže:

„Zašto si stao?“

„Udrvenila si se. nisi davala znake života, pa sam mislio da ti je pozlilo.“

„Nije. Ja se tako ponašam kad mi je dobro.“

„Ali to utječe na moju erekciju?“

„Morat ćeš se na to navići.“

Gabriella je na to odgovorila ili nije odgovorila:

„Mislila sam da se to događa samo muškarcima u godinama.“

A ja ne znam što sam joj odgovorio jer imao sam psihološke pregrade i barikade nakon toga. Jer mi Gabriella nakon toga nije bila privlačna i nije me uzbuđivala. Pa nisam ja nekrofil ili parafilničar ili kako se to već zove. Ja volim žive i vatrene žene, a ne one mrtve. Nemam ja vremena za loš seks. Dotle Gabriella kaže:

„Nije li Ruth Smythers rekla:

„Lezite nepomično, pravite se mrtvim, ne dahćite, ne uzdišite i ne stenjite!“

Mislim u sebi:

„Majko moja, pa ona se drži pravila i savjeta Ruth Smythers iz 1894. godine. Zato sam ja valjda erektilno disfunkcionalan. Moram od nje pod hitno pobjeći, sada je 21 vijek i prošle su tri seksualne revolucije. S njom ću uvijek biti nezadovoljan.“

Uz to što želim pobjeći od Gabrielle, razmišljam i o tome što radim krivo s njom. Pa zar ona nije gledala: „50 nijansi sive“? Zar njoj nisu poznate sado – mazo igrice? I uz sve to ona ispusti neugodan vjetar, a mi muški bi rekli neugodno prdne i kaže:

„Ups, dogodilo se, mora da sam jela čili.“

Za mene je svetogrđe da žena pušta vjetrove ili prdi nakon seksualnog čina. I pitam se zašto nitko nije pisao o tome. Žene mogu biti muze, mogu biti dame, ali o tome da i žene prde, nitko nije pisao o tome.

Pitam se što će se još dogoditi? Hoće li ta žena imati proljev ili će povraćati? Briga mene što je to rezultat nakupljanja plinova i balona zraka u crijevima. Briga mene što sam joj ja tiskao stomak i želudac. Ona bi se morala kontrolirati, pa brzo pobjegnem od nje. Ne želim ja udisati njen smrad, nismo toliko bliski. Možda bi bili bliski da sam joj dirao dražicu i g – točku, ali to jednostavno nisam uspio naći. Pa se pitam je li ona doživjela ikakvo zadovoljstvo? Je li ona doživjela ikakvo sladostrašće?

Vjerojatno nije. Je li ona doživjela valove, lavinu ili vulkan, vjerojatno nije. Ja sam obavio penetraciju i pražnjenje i toje bilo sve. Pa i zbog toga bježim od nje. Jer ne mogu se ja suočiti s ljutom i nezadovoljenom ženom. Ali kako joj pružiti užitak, kad se ona ne želi okrenuti. Legla je u misionarski položaj i ne želi se pokrenuti u kauboju, lotus ili doggy style. Ništa nije učinila da si olakša postizanje sladostrašća. A sada da li to ona čini iz kulturnih, mentalnih, vjerskih, medicinskih ili odgojnih razloga, ja ne ulazim u to. Da li je ona u prošlom životu doživljavala traume, da li ona

doživljava vjerski sram, ni u to ne ulazim. Ja sam joj pokušao nekako stimulirati dražicu i g – točku, ja sam joj pokušao stimulirati bradavice i bedra, ali ona je to odbila, pa sam i ja od toga odustao. Mislio sam: ostavit ću to za drugi puta. Kao što sam za drugi puta ostavio odgađanje sladostrašća.

I onda ona na kraju svega ispusti vjetar ili prdne. Meni je svega bilo dosta. Više nisam mislio o njenim valovima, lavini ili vulkanu. Više nisam razmišljao o njenom vrhuncu, o njenim kontrakcijama, o njenom stenjanju i uzdisanju. Pa sam ja kad je Gabriella odlazila na posao, odmah palio pornografiju ili kanale koji su to prikazivali. Nemam ja strpljenja za loš seks. Ja tražim savršenu kemiju, romantiku i tehničku izvedbu. Briga me je bilo što će ona misliti o tome. Jednom me je ona uhvatila u tome i odmah mi je to zamjerila. Za nju je to svetogrđe, za nju je to bila prijevara i izdaja, da ja pored žive žene, gledam pornografiju. Ali za mene ona nije bila seksualno živa, nego je bila mrtva. A ja sam volio pornografske filmove jer su tamo žene odmah spremne, ne treba za njih predigra, ne treba ih dodatno vlažiti i takve žene obavezno doživljavaju sladostrašća. Pa ja ne smatram gledanje pornografije nikakvim varanjem, pa ja ne moram biti nezadovoljan i nezadovoljen. Pa je tako naš seks postao tabu tema. Pa mi nismo raspravljali o Gabriellinim sladostrašćima.

A ja sam se pitao: je li ona ikad doživjela sladostrašće? I zaključio sam da nije. No zato me nije briga. Obavit ću to bratovo vjenčanje i onda kud koji, mili moji. Nekud ću otići. Jer Gabriella ne zna što je zdrava seksualnost. Ona se drži pravila iz 19 stoljeća i Ruth Smythers, a sada je ipak 21 vijek i vladaju drugi seksualni običaji. Da sam dospio u Englesku, rekao bih da je to u redu, međutim dospio sam u Meksiko i tu sam pronašao sljedbenicu Ruth Smythers. Mili Bože, zašto me kažnjavaš? Ne znam i nemam objašnjenje za sve to. Od kad sam ja kod nje, ona je bila stalno ili konstantno gladna i neraspoložena. Nešto se kod nje poremetilo, pa joj nedostaju proteini, vlakna i masti, pa nikako ne može doći do stanja sitosti. Nikako ne može regulirati hormon koji potiče apetit, a on se zove

grelin. Pa se ona prejeda, stalno trči u hladnjak ili u smočnicu. Valjda zato ima problema s puštanjem vjetrova ili ne znam zbog čega?

Jer ona želi riješiti svoju potištenost i uznemirenost, jer ona se želi riješiti toga da bude emocionalni izjelica. Pa je stalno pod nekakvim stresom, a ja bih htio zaviriti u njen mozak. Jer pitam se što se s njom dogodilo? Kad je doznala za moju situaciju s Akiko, odjednom se zaljubila u mene. Odjednom se promijenila. Kažu da je zaljublivanje osnovna potreba kao žeđ i glad, ali zašto nije promijenila svoje ponašanje? Ako joj je dopamin počeo normalno funkcionirati, zašto se ona drži i pridržava Ruth Smythers? Zašto se ne pridržava Erice Jong ili neke moderne feministkinje? Jer ako je ona doživjela nešto nalik na moždani udar, ako joj se ubrzao dotok krvi u mozak, ako joj se odblokirao protok krvi, ako joj je mozak profunkcionirao, zašto joj mozak nije profunkcionirao na najbolji način? Zašto se ona nije oslobodila na najbolji mogući način. Sve je to za mene nepoznanica i sve bi to valjalo istražiti. Pa se ja pitam: ima li to veze s njenim srcem ili nema? I pitam se tko proizvodi leptirice, adrenalin, serotonin, dopamin, suha usta, lupanje srca, žudnju, nagon za spolnim odnosima i tko proizvodi seksualnu energiju.

Odmah se sjetim nekadašnjeg socijalističkog lagera, jer za mene je to bio najljepši period mog seksualnog života. Hvala Bogu, što mi je otkrio ondašnje Partizanske i ondašnje žene iz cijeloga socijalističkog svijeta. Hvala Bogu, što me je tada usmjerio tamo. Jer tamošnje žene i djevojke su bile moderne i slobodne, da nisu mogle biti modernije i slobodnije. I ne da su se borile protiv buržoaskih shvaćanja, nego su se borile protiv bilo kakvih shvaćanja. A ja znam da sam na trulom Zapadu kupio mnoštvo prezervativa i nemilice sam ih trošio. Briga me je bilo je li se djevojka zvala Maša, Saša ili Daša i podržava li ona boljševičku partiju ili ne podržava. I briga me je bilo je li ljubav s takvom jednom djevojkom buržoaska, socijalistička ili boljševička ideja. Bitno mi je bilo da me ta djevojka želi i da luduje za mnom. Briga me je bilo je li vlada snaga logike,

snaga marksizma ili snaga srca. Bitan mi je bio spolni čin, bitno mi je bila privlačnost kod te djevojke, a bilome je baš brige za Centralni komitet Komsomola.

I bio sam ja kao buržoaski malograđanin vjeran jednoj djevojci, ali sve dotle dok sam s njom bio u vezi, kada bih s njom prekinuo, nastavljao bih s drugom djevojkom. A one su se redale kao po špagi, odlazile bi i dolazile. Voljele su se slobodnije oblačiti, slobodnije plesati i slobodnije piti alkohol, a ja sam im znao pjevati:

„ Hey babe, take a walk on the wild side.“

Dobro je da one, ali ni ja nismo robovali glupavim predrasudama. Jer kažu da je tamo vladalo pravilo:

„Pile nije ptica, a ni studentica djevica.“

A bilo je tamo i slobodnih i razuzdanih radnica željnih seksualne revolucije i liberalizacije seksualnih navika. Jer seksualna apstinencija nije tada bila dobra i poželjna jer smatralo se barem u Partizanskima da što više vodiš ljubav da time više doprinosiš seksualnoj revoluciji.

POGLAVLJE 8

Možda bih mogao naći nekakvo opravdanje za takvo Gabriellino nerazumno ponašanje, a možda i ne bih? Jer ne zna se zašto smo mi takvi kakvi smo? Ne zna se što je s našim genima, našim DNK, našim odgojem ili našim odnosima s drugim ljudima. Da se to može otkriti, otkrila bi se naša razbojstva, naši zločini i naša ubojstva. Otkrilo bi se što žene žele od nas, naša policija ne bi morala raditi, sve bi bilo jasno i poznato. Naime i ja bih volio znati na čemu sam s Gabriellom, one noći kad smo vodili ljubav ona je nosila crveno donje rublje što je meni odgovaralo, ali nije obrijala noge i pazuhe, uz to puštala je i vjetrove, što mi je bilo totalno nedolično i neprilično. Neki kažu da su to te kulturološke razlike, možda to Meksikanci toleriraju, možda ih to uzbuđuje, ali valjda je to meni neprilično i valjda se i mene nešto pita. Mene najviše smeta što Gabriella svjesno ili nesvjesno podržava Ruth Smythers, ali me smeta i to što između nas dvoje ne postoji kontakt očima prije i tijekom seksa. Ona spusti glavu ili je okrene od mene, pa si ti misli što joj je na umu. Ili ona legne kao crknuta riba, pa ti radi, ako ti se radi. A meni to ne treba. Ja želim otkriti koliko se trebam seksati ovisno o mojoj životnoj dobi i onda to nekako upražnjavati.

Neki kažu da 70 % žena imaju specifične potrebe, da one čim legnu i čim pristanu na seks, žele da im se stimulira dražica i g - točku. I to treba znati, jer ne smije se biti ni grub, a ni pretjerano nježan. Sve mora imati svoju mjeru. No, Gabriella to ne voli, ne voli ona kada ju se čačka na primjerena ili neprimjerena mjesta. A što se tiče minuta seksa, ni tu se ne slažemo, ona bi da to bude kratko i slatko, a ne dugačko i gorko. No, Gabriella je na svoju ruku, pa ne brije noge i pazuhe, ali ja mislim da meje trebala pitati volim li ja dlakave žene ili ne volim? Stoga, neki Meksikanci kažu da je to dio njene grozne osobnosti. A njena osobnost je takva što ona ne zna je li Indijanka, Meksikanka, Španjolka ili nešto četvrto ili peto. Kažu da su se Meksikanci miješali, dok se nisu izmiješali. Pa su sada takvi, kakvi jesu. Barem mi Hrvati nemamo problema s tim ili imamo? Naime, mi

ne znamo jesmo mi Balkanci, brđani, Dinaridi ili civilizirani Europljani? Pa se zbog toga živciramo, pa smo zbog toga nervozni. A ako se u sve to uključe naše odgojne institucije, ako se u to uključi naša obitelj, ako se u to uključi naša Crkva, onda nastaju nesagledivi problemi i naši nesporazumi sa samim sobom, ali i sa drugima. Jer sve to djeluje na našu psihi, na naš libido, na našu seksualnost i na naše nagone.

Što se tiče naše psihe, našeg libida, naše seksualnosti i naših nagona, mene jedno vrijeme nisu smetale dlakave žene, ali sada me smetaju. Stoga sam ja ljut i ne razumijem naše ljude u Pounju, na Banovini i oko Karlovca, oni nekoliko puta godišnje plivaju, doživljavaju poplave, ali se ne ljute. Oni su izgleda strpljivi i njih ništa ne smeta. A na mene se ljuti Gabriella, jer ona ne zna je li glumila ili je stvarno doživjela svoje sladostrašće. Pitam se kako ona išta može znati jer legla je kao crknuta riba i rekla je:

„Sada ti radi, a ja ću malo odmoriti.“

Stoga ja ne znam jesam li je ili nisam doveo do sladostrašća? Jer nisam pratio njene seksualne misterije, jer ja ne znam je li je ona dublje disala, je li ona ispustila grleni zvuk ili vrisak. Nisam ni primijetio orgazmičko crvenilo na licu, trbuhu, grudima ili genitalijama jer se ona pokrila dekom. Nisam primijetio ni njene kontrakcije i drhtavice, nisam primijetio oslobađanje seksualne energije, a Gabriella mi nije dozvolila da joj rukom priđem blizu anusa kako bih išta doznao.

Pa se ja još uvijek tražim, ali se ne nalazim. Gabrielli je bitno da ima pratitelja za bratovo vjenčanje, a za ostalo ju baš briga. Briga nju za seks, njene nagone i seksualne potrebe. Ona se ne želi osjećati kao govno na kiši kako je govorio Franjo Tuđman i baš ju briga za moje seksualne potrebe. I izgleda ona nema seksualnih fantazija i mokrih snova. Ona je sada usredotočena na bratovo vjenčanje. Ona vodi sasvim druge brige. Ja joj želim pustiti nekakvu pornografiju i

pornhub s ciljem da se ona probudi i oslobodi, ali ona to ne želi gledati. Ne želi gledati ni statistike koje joj pokazuju da bi se ona trebala redovito seksati. A ja joj samo želim probuditi seksualne nagone i da mora imati prosječnu količinu seksa za svoju dob. Da će time biti sretnija i zadovoljnija. Ali okolina, njeni roditelji, braća i sestre joj govore nešto posve drugo. Govore joj: ništa prije braka, a ja joj ne nudim brak, pa je ona u dilemama i trilemama.

Naime, njeni roditelji joj stalno tupe da se ona mora ponovo udati, da se mora srediti, da mora naći čovjeka za život i ako ne može imati svoje dijete, da onda posvoji neko drugo siromašno, meksičko dijete. A to se kosi s njenom životnom filozofijom. Ja tu filozofiju također ne razumijem, a bogme ni njeni roditelji, njena braća i njene sestre. Sve je to nerazumno i neobjašnjivo, pa ona ima psihičke poteškoće. Jer u sukobu je sa sobom, sa svojom prirodom, sa meksičkim tradicijama, sa njihovim patrijarhatom i sa svojom obitelji. Jer joj je narušeno mentalno zdravlje, jer ona je nezainteresirana za seks, jer ona je neusklađena sa svojim okolinom. Jer ona bi taj konflikt riješila nasiljem, ona bi se na nekim osvećivala za sve pretrpljene nepravde. Ali kud će ona na mene, pa ja sada ponovo imam oko 100 kilograma. Ja sam sada pravi Šokac, ima me, a i bio sam sudionik Domovinskog rata. Pa vjerojatno i ja imam PTSP, na granici sam pucanja ili imam nešto slično.

I što ako sam s njom imao usputni i neobavezni seks? Iz njega sam doznao da je ona poklonik i pristalica Ruth Smythers, a za mene je to neodrživo. Za mene je to noćna mora. Ja ipak nisam na tom emocionalnom nivou i želim više u životu, a biti pristalica Ruth Smythers u današnje vrijeme znači biti depresivan i tjeskoban. Jer od te njene knjige i vodiča prošlo je nekoliko seksualnih revolucija, mnogo se štošta promijenilo. A ja bih ovdje u Meksiku volio sresti neku zgodnu Indijanku koja bi mi rekla:

„Vi ste zgodni Bijelac. Možete li vi meni napraviti takvo divno, bijelo i zgodno dijete? Želite li voditi ljubav sa mnom?“

Pa bih ja, bez obzira na sve, nestrpljivo krenuo u avanturu s njom. Ne bih ja htio biti uskraćen za užitak, patio bih zbog toga i ne bih zaliječio svoje stare, ljubavne rane. Stoga smatram Gabriellu totalno nesposobnu i nepripremljenu za život. Ona je empatična za druge i ne znam kako ona obavlja svoje poslovne dužnosti. I mogu zaključiti da je ovo naše neoliberalno društvo mnoge izbacilo iz ravnoteže. Mnogi smo izgubili posao, mnogi radimo prekovremeno, mnogi smo apatični, mnogi imamo visok tlak i šećer. Na mnoge od nas je neoliberalizam ostavio tjelesne i psihološke tragove i svoje posljedice.

Jer neoliberalizam je zatrovao naše mentalno zdravlje. Jer stalne borbe za osnovne životne potrebe stvorile su nam bolesti i narušile su nam tlak i šećer, pa mi ne funkcioniramo kako treba. Mi nismo bili spremni na trajnu neizvjesnost i nesigurnost, a gospodarske krize nam stalno dolaze. Mi se borimo, a onda odustajemo i postajemo depresivnim, rezigniranim, apatičnim, psihološki nestabilnim i potpuno izvan ravnoteže. Pa ponekad zaželimo socijalizam i ondašnju bezbrižnost, ma što netko govorio o tome. Samo ima nekih koji govore da se u socijalizmu stalno događao teror i represija, i oni tupe svoju dogmatsku ideologiju, ali ja se ne sjećam zla iz socijalizma, a ovi naši političari to pričaju da opravdaju kriminal i korupciju. A ja mora da sam ostario i doživio svog Alzheimera. Stoga idem u Japan, Botswanu i Meksiko. Nadam se da ću tamo pronaći svoju sreću, svoju ljubav i svoj smiraj.

Usput jedem i tamnu, gorku čokoladu i miješam ginseng i macu u hranu, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ali nisam ja za žene iz „Kluba zadovoljnih žena“. Candice Bergen i Diana Keaton imaju 77 godina, a Jane Honda ima nevjerojatnih 85 godina. Ja jednostavno ne znam što bih radio s njima. One su ipak prestare za mene, baš me briga što su one žene u godinama koje maštaju o seksu. Baš me briga za njihove promjene raspoloženja, baš me briga za njihove oluje, baš me briga za njihove predmenstrualne cikluse i sindrome. Baš me briga za ženske izgovore i nije me briga je li PMS samo mit ili je

nešto drugo. Briga mene i za žensku histeriju. Ako je žena prestara za mene, ako me žena ne uzbuđuje, neka ona ide od mene. Ne mogu ja zbog nečije menopauze rješavati nečiji uništeni seksualni nagon. Ili ne mogu ja ispunjavati želje nekakvih starica koje žele seks svaki dan. Jer ja nemam problema s moralom ili sa pravnom državom, imam problema s poremećenom potencijom. Stoga taj moralni sustav ima problem sa mnom.

Ovdje u Meksiku narko bande vladaju zemljom, oni masovno ubijaju, otimaju ljude, siluju žene, a ja se s tim ne slažem. Ovdje vlada potpuni kaos, a policija ne da ti pomaže, nego odmaže. U stvari oni se ne snalaze. Jer narko bande su grad podijeli na zone, pa je jedna zona ratna, druga zona je od jedne narko bande, a treća zona je od druge narko bande. I sve je dobro dok vlada mir, ali kad zavlada rat i teror, onda je najbolje biti kod kuće, spuštenih prozora ili iza svoje barikade. Kažu da je Meksiko posebno opasan za novinare. Pa tako kažu da je u posljednjih 6 mjeseci ili godinu dana stradalo njih 150. Jer je cijela država u plamenu, ne zna se tko puca, a ne zna se ni tko stradava, ali kad se podvuče crta, nakon svakog međusobnog sukoba ili sukoba narko bandi s policijom, dogodi se nekakvo krvoproliće, a strada neki novinar. A neki kažu da je El Chapo, mlađi ili stariji uveo svoj teror jer je neka pjevačica odbila mu pjevati na nekoj svečanosti ili na njegovom vjenčanju. Stoga, pitam Gabriellu:

„Do kada će trajati taj teror? Do kada će policija biti na ulicama i pucati po ljudima?“ „Ti se brini o drugim stvarima!“

„O kojim stvarima?“

„Nisi se baš iskazao prilikom našeg seksa. Imao si problema s erekcijom.“

„Ne bih o tome. Radije bih pričao o odnosu koji nas definira, radije bih pričao o tvom odnosu s roditeljima, braćom i sestrama.“

„Što te zanima?“

„Zanima me jesi li prerano rođena, je li te majka dojila, je li majka bila brižna? Kakav ti je bio otac, je li bio strog?“

„Zašto te to zanima?“

„Kako me ne bi zanimalo. Sve me zanima. Ti si problematična, držiš se knjiga iz 19 stoljeća, a onda mogu zamisliti i tvoje roditelje. Spaljuješ Harry Pottera. Stoga pitam: žive li tvoji roditelji u srednjem vijeku ili su to moderni roditelji?“

„Moji roditelji me izluđuju, nisu baš suvremeni i moderni, ali što ti imaš s njima? Ti nećeš s njima dolaziti u kontakt. Brini se ti kako da povratiš snagu i erekciju.“

„Ja više ne želim išta imati s tobom. Imam psihološke probleme, zbog toga imam erektilnu disfunkciju. Obavit ću to vjenčanje, a onda idem kod Pance na Yukatan- Želim doznati sve o dinosaurima.“

„Bježiš od mene?“

„Bježim.“

A ja bježim od Gabrielle, bježim od njene gorčine i frustracije jer mi se čini da ona ima nešto psihopatsko u sebi. Još gore od toga je što stalno jede čili, pa ima problema s probavom, pa ispušta neugodne vjetrove ili prdi, a meni je to neugodno da ne može biti neugodnije. Ja ne podnosim žene koje ispuštaju vjetrove ili prde. Ja takvim ženama ne prilazim na udaljenost veću ili kraću od tri metra. Briga mene što joj se nakupljaju plinovi i baloni zraka, neka smanji upotrebu čilija. Kažu da u Meksiku na svatovima jedu sirovu kožu kita sa salom. Mogu misliti koliko to smrdi. Ali zar se ne kaže: koliko naroda, toliko i običaja. A i sada ti problemi s njenim roditeljima, braćom i sestrama. Inače ona radi, samostalna je i sama odlučuje o

svojoj sudbini. No, ne može se ona ponašati drugačije od njih ostalih, oni joj to ne dopuštaju, pa je ona u stalnom sukobu sa obiteljskim vrijednostima, svojom obitelji i svojim roditeljima. Stoga, ona ne može biti toliko sebična i bezosjećajna. A oni brinu o njenim sladostrašćima, o njenim muškarcima, oni brinu o njenim receptorima ugođe u mozgu. Jer za njih su nagoni nešto prirodno, nešto što moraš potrošiti. Znaju oni da ih ona ne doživljava, a ne znaju oni ima li ona vibrator ili nema. Ne znaju oni koristi li ga ona ili ne koristi. A ja ne želim naći veliku obitelj u Americi, naime, Gabriella ima žive roditelje, 3 brata, 3 sestre i mnoštvo djece.

Briga mene za meksičke temeljne obiteljske vrijednosti. Briga mene što članovi obitelji paze jedni na druge. Uz to, ne želim ja dijete, ne želim ja biti otac hranitelj, ne trebam ja majku odgojiteljicu. Nisam ja konzervativac koji promiče zdravo funkcioniranje obitelji. Ja sam ovdje u Meksiko došao slučajno i ne želim se ja tu zadržavati. Ja brinem o tome da redovito vodim ljubav. Tada sam više raspoložen i sretan. Ali ne volim ja moderne veze, ali ni one tradicionalne. Meni ne treba puno, pa su takve veze pred raspadom. Budeš u nekom trenutku sretan, a nakon toga ne podnosiš svoju partnericu. Pa joj govoriš da ti treba pauza, da ti treba odmor od nje. Zato ću ja biti prisutan na toj zabavi njenog brata, zato ću ja biti na njegovom vjenčanju, zato ću ja biti na zabavi koja se tradicionalno održava krajem ljeta i poslije toga kud koji mili moji. Jer glazba i ples su lijek za duh i tijelo. Ja znam da će Gabriellina braća govoriti kako su nas pobijedili u nogometu, i kako su oni zaslužili drugo ili treće mjesto, a ja im neću ništa znati odgovoriti. Pitam ih:

„Kad je to bilo? Kada smo mi to igrali? Ja se toga ne sjećam. Kada se dogodila ta vaša epohalna pobjeda?“

„Na Svjetskom prvenstvu 2002. godine ili 2014.godine.“

„Tko živ, a tko mrtav od tada. Ja se toga više ni ne sjećam. Ja se više brinem što će biti na Svjetskom nogometnom prvenstvu 2026.

Godine u Kanadi, SAD – u i Meksiku. Mene zanima budućnost, a ne prošlost. Kod nas je previše onih koji brinu o našoj crnoj prošlosti.“

„Pa bili ste dva puta brončani i jednom srebrni.“

„Nekad bilo, sad se spominjalo.“

Mene brinu posve druge brige. Mene brine kako će proći svatovi Gabriellinog brata jer je El Chapo zabranio pjevanje svim pjevaljkama, a meni kad u svatovima pjeva muškarac, to nije to. Stoga se nadam da će stari ili mladi El Chapo popustiti sa svojim restriktivnim mjerama i nadam se da Gabriellina i moja obmana neće biti raskrinkana. Nadam se da to neće raskrinkati uzvanici tog vjenčanja. Nadam se da se neće otkriti da sam ja lažni pratitelj. Malo razmislim o svemu, pa se sjetim svog vjenčanja. Naime, ja ne volim naše svatovske običaje. Ne volim kada se o beton razbija skupi viski, ja bih ga radije popio, a neka se razbija brlja ili rakija. Ne volim kad se puca iz vatrenog oružja, pa netko donese svoj revolver, a netko pušku ili kalašnjikov. Pa netko u svemu tome zna i pretjerati, a netko zna i stradati. A kažu da je svrha svega toga tjeranje nečistih sila, zlih duhova i demona. Pitam se kakve nečiste sile, kakvi zli duhovi i kakvi demoni? Nema toga više. I pitam se zašto mladoženja ne može vidjeti mladu u vjenčanici? Ja sam za jednostavne običaje: svečanu večeru, predaju poklona, a onda kud koji, mili moji. Raziđeš se i ideš svojoj kući.

Jer ja sam, gotovo, umjesto na vjenčanje otišao na neki veseli sprovod. Meni su sve te liturgije iste, svećenik priča nešto nerazumljivo, na španjolskom, a onda se svi obraduju kada ovaj prestane govoriti i slave. Pa je tako i u Meksiku. Nakon što se nekoga pokopa u zemlju, nakon što se pšenična zrna također stave u zemlju, nakon što se mrtvac uputi na drugi svijet, nakon što se o pokojniku izreknu dobre riječi, zasviraju marijachi i počne proslava i slavlje. Jer tada Meksikanci postave stolove i šator i jedu, piju i pjevaju u čast pokojnika. Od nekud stižu i striptizete i one plešu i

skidaju se. Navodno je to bila želja pokojnika. Samo ja ne znam zašto su striptizete bile bez gaćica. One su plesale svoj trbušni ples, a ja sam gledao u njihovo međunožje.

Kako sam ja greškom ušao na neki sprovod, Gabriella je to primijetila, došla je po mene i ona kaže:

„Što radiš ovdje?“

„Nisu li to svatovi tvoga brata?“

„Nije. To je nekakav sprovod.“

„Ali tu se jede, pije i pjeva? Tu plešu striptizete bez gaćica.“

„Tebi je to zanimljivo i gledaš njihovo međunožje.“

„Tako je, kako je.“

„Tako je to kod nas. Hajde na bratove svatove.“

Ja se odmah sjetim svojih svatova. Mnogo toga nisam volio u njima. Ne želim ja da mi netko podvaljuje lažnu mladenku, ne želim ja da moja mladenka preko kuće prebacuje jabuku, ne želim ja da mladenka razbija čašu, a svekrva tanjur. Ne želim ja bacati crvenu podvezicu moje mladenke. Ne volim ni bacati rižu. Ne želim ni da me drugi svatovi tuku po glavi. Ne volim ja ni da svećenik predugo održava svoju misu. A sve sam to doživio i proživio. Uz to, netko je pjevao i pjesmu: „Ja se konja bojim“, ma što to bilo i ma što to značilo. Sve mi je to bez veze, a ne znam ni koji običaji vladaju u Meksiku. Mogu podnijeti mladenkino bacanje buketa i prvi ples i to je sve što mogu podnijeti. Sve ostalo je bespotrebno i suvišno. Pogotovo ne podnosim kad netko čita koliko je dao, pa tako ne podnosim kada se čita:

„Dragi Bože, blagoslovi ove mladence i njihovu djecu. Stoga, kum Marko daje 20.000 eura. Hoće li tko dati više? Neće. Koje ste vi škrtice? Evo tu su mladoženjini roditelji, oni daju novi BMW.“

POGLAVLJE 9

Napokon je stigao dan vjenčanja. Nešto je to slično našim vjenčanjima, a nešto je različito, pa to proučavam. Možda napišem nešto o meksičkim svatovima. Ali što sam primijetio, primijetio sam da se i tamo novci donose u kovertama, pa tko koga prevari. Jer mlada svima kaže koliko ju svatovi koštaju. Pa ispadne da stolica košta 30 dolara, za mene ni malo, ali ni puno, a za Meksikance je to malo bogatstvo, pa oni tiho, a ponekad i glasno morogaju i negoduju. Još se treba privići na meksičku ljutu hranu i to je sve. Ili nije sve, ako je ta hrana zaražena, pa povraćaš ili dobiješ proljev. Sjećam se tako da je kod nas bio politički banket, pa se on odužio, a janjetina se pokvarila. Mnogi od tih političara su se zarazili, na sve strane su se isповраćali i cijelu okolinu su zasrali. Pa tako to mnogi pamte, a pogotovo ti političari. Još je gore ako se u svatovima obavlja vatromet i pucanje iz pištolja, tada zna biti i opasno.

Ja ne znam je li to najgori užas, ili je najgori užas kada trešte narodnjaci, kada trešti Maja Šuput, Severina ili Lepa Brena. Za mene je to čisti užas, nema od toga ništa gore, možda vatromet u zatvorenom prostoru ili pucanje iz pištolja. Inače, za mene je to trebalo biti nekakva životna prekretnica, nekakvo oslobođenje, kao polazak u osnovnu, srednju školu, polazak na fakultet ili u vojsku. Kao odlazak u nekakvu svoju ženidbu, rastavu ili nešto slično. Naime, ja sam se trebao riješiti obaveze prema Gabrielli, ja sam se trebao nje riješiti. Jer shvatio sam da je njena psiha ugrožena, da je ona u psihičkim problemima, da je ona psihopat, a da joj ja tu ne mogu pomoći. Jer ona je meni emotivno nedostupna i na sve moguće načine čudna. Naime, ona baš ne zadovoljava svoje intimne potrebe i zbog toga ne žali i nema baš nekih primjedbi na to.

Inače, Meksikanci se za stolom ponašaju primitivno, kao domoroci. Jedu ljuto i podriguju. Pa tako istovremeno jedu slatki kukuruz, tortilje, čili paprike, rajčice, grah, piletinu, plodove mora i čokoladu, a ja to ne mogu gledati, pa okrećem glavu. Samo nemam gdje sa

glavom, jer i tamo gdje usmjerim pogled, nalaze se Meksikanci koji miješaju razna jela. A onda im valjda želudac to ne može provariti, pa povraćaju ili imaju proljeve. Pa me sve to podsjeća na romske svadbe i na bizarne srpske filmove. To je moj nekakav stereotip, to su moje predrasude o Romima i Srbima, ali što mogu kad sam takav.

Da se toga riješim, pitam ja Gabriellu:

„Zar ti ne uživaš u seksu?“

A ona mi odgovara:

„Ne želim ja služiti za muško zadovoljstvo.“

„Briga tebe za muško zadovoljstvo, vodi ti brigu o svom zadovoljstvu.“

Također, nju su učili da mora zadovoljiti svog muškarca, da je to njena svrha i cilj, a ona to izričito odbija. Njoj to nije lijepo, ona u tome ne uživa, ona se ne voli maziti, a posebno ne voli kada muškarci penetriraju u nju. I pita se zašto oni penetriraju u nju kada joj ne mogu napraviti dijete, zašto oni kao Onan prosipaju svoje sjeme. Jer to nije u skladu s njenom etikom i katoličkim moralom. A problem je što ona ne doživljava sladostrašće, što ona spada u onu trećinu ili polovinu žena koje ne doživljavaju sladostrašće. Ona nije kao ostale Meksikanke, jer one redovito doživljavaju svoja sladostrašća, redovito doživljavaju vrhunce seksualnog uživanja. Pa za njih kažu da je to rezultat unutarnjeg zadovoljstva. A Gabriella je nezadovoljna, nesretna i nezadovoljena, da ne može biti drugačije. Pa se to odražava na njeno psihičko zdravlje, pa je ona bolesna, pa je ona psihopat.

Već je ona kontaktirala neku seksualnu terapeutkinju, ali ništa od nje, nikakve pomoći od nje. Jer ona ne zna kako krenuti i kako što

pokrenuti. Pa nisu to muškarci s erektilnom disfunkcionalšću, da im ona kaže:

„Koristi viagru ili afričku šljivu.“

Pa sam ja zaključio da je ona prerano ušla u pubertet, a još ranije u menopauzu. I nitko ne zna zašto je to tako? Nitko ne zna zašto mi prerano ulazimo u pubertet ili menopauzu? A ja nisam otkrio razloge svog preranog ulaska u pubertet i dan danas se pitam zašto su mene proganjale starije žene, zašto su me proganjale gospođe Robinson iz filma „Diplomac“? Zar nisu mogle naći nekog drugog? Zar su moji hormoni i testosteroni bili toliko očit? Pa ja nisam bio nikakav fenomen ili jesam? Ja sam samo htio voljeti, ja sam se htio zaljubiti, a nisam znao jeli moj problem moje srce, moji neurotransmitori ili moj mozak.

Proizvodio sam ja leptiriće u stomaku, srce mi je jače lupalo, puls mi je ubrzano radio, doživljavao sam euforiju, ali uzalud. Bio sam ovisnik o romantičnoj ljubavi i stoga sam bio opsesivno – kompulzivno poremećen. Ludovali su mi hormoni, tukao me je adrenalin i dopamin. Pa sam zbog toga neizmerno patio. I kao što su Srbi pronašli svoju tlačiteljicu ili Madeleine Albriht, tako sam i ja u životu nailazio na slične žene. Meni nije bio nikakav problem pronaći ili naletjeti na medicinsku sestru Ratched ili Luisu Fletcher iz filma „Let iznad kukavičjeg gnijezda“. Pa sam tako i sada pred novim izazovom, pred tom Meksikankom Gabriellom. Jer ja znam koristi seksa za psihičko i fizičko zdravlje, jer ja ne mogu dugo biti na suhom s ženom. Mene to frustrira i izluđuje, pa kažem da jedva čekam da počne to vjenčanje i da obavim svoju zadanu obvezu.

Kažem sebi i Gabrielli da trebam ići na to bratovo vjenčanje, jer ja sam čovjek koji kada jednom nešto obeća, onda to i izvršava. A s Gabriellom je bilo kako je bilo, pa kažem: ne ponovilo se. Ali bilo je užasno vruće, pa nisam na taj način razmišljao. Mislio sam o njenoj menopauzi, možda su je poremetili valovi vrućine, nesanice i

razdražljivost. I sad sam se ja u tom zlu našao i izgleda da se iz toga sretno izvlačim. Pa sam sretan da ne mogu biti sretniji. Jer ponovo ću krenuti u život. Jer ću krenuti kući, a prije toga ću posjetiti Pancu i Yukatan. Kažu da nekome krštenje može biti životna prekretnica, ali meni to nije tako važno. No, ima ih koji kažu da u životu ima najmanje 12 prekretnica i da moramo proći kroz svih tih 12 prekretnica. Da se te prekretnice događaju svake sedme godine, da su one uvjetovane ponašanjem planeta Urana, pa se zbog toga selimo, pa se zbog toga ženimo, pa se zbog toga razvodimo, pa zbog toga mijenjamo posao, društvo i okolinu.

Tako kažu da za prvu životnu prekretnicu nismo spremni, nego ju svjesno ili nesvjesno doživljavamo, idemo u vrtić ili nas odgaja naša baka. Onda krenemo u osnovnu školu. I nekome je to sretan dio života, a nekome nije. Nekoga tuku hormoni, a nekoga ne. Zato, kad se dođe u srednju školu, hormoni nam rade ubrzanije, i u stalnom smo sukobu s okolinom. Na fakultetu se pokušavamo srediti, nekome to uspije, a nekome ne uspije. Pa se nakon toga ženimo i jedno vrijeme živimo sretno i mirno. No, to ne traje dugo, jer dolazi do privatizacije i pljačkaške pretvorbe, pa nas naša bolja polovica napušta, pa nas sastave velike životne promjene i prekretnice. Pa osjetimo da starimo, pa se borimo protiv toga. I bježimo od društvenih nepravdi. Pa sam ja tako odabrao Japan. No, ni tamo ja nisam sretan, ni tamo ja nisam našao sreću. Jer nisam išao na 54. Festival penisa, a moja japanska ljubav Akiko si je tamo našla drugu ljubav i ljubavnika. I ja sam sada na početku. Nema više promjena i preobrazbi, morat ću se zadovoljiti onim što imam.

Inače, znao sam da se sve dočeka, pa sam tako i ja dočekaao dan vjenčanja. Kad se nešto čeka, onda se to i dočeka. Inače, bio je to sunčan dan, kao gotovo svi dani u Meksiku. Već u rano jutro je bilo 30 stupnjeva, a za popodne su najavili 40 stupnjeva. Meni se tada ništa ne radi, jer nije bilo ni oblačka na obzoru. Stoga je bilo izuzetno vruće, gotovo nepodnošljivo vruće. Bila je teška sparina i teško vrijeme. Ali takva je situacija u Meksiku svakodnevna, ljudi su na to

navikli, pa se ne bune. A što se imaš buniti na vremenske okolnosti, dosta ti je života i životnih okolnosti, to je tako i ne može biti drugačije. Pa ne živimo mi u Aziji pa da svakodnevno padaju monsunske kiše, nego u Srednjoj Americi. Stoga smo se svi znojili, a posebno su se Meksikanci znojilo. Oni se znoje i kad treba i kad ne treba. Jer oni jedu ljutu hranu, pa zbog toga doživljavaju želučane probleme i prde. Ne znam zašto to rade, ne znam što im na to govore njihovi liječnici, ali to je njihov nacionalni sport ili ponos - jesti ljute čili papričice od kojih se nesnosno prdi. Pa malo – malo čuješ nekog da prdne. I nikoga ne čuješ da kaže oprost, to je izgleda u Meksiku normalno. Svi imaju razumijevanja za to.

Ja se također na to ne obazirem, briga mene, ali vjenčanje je samo po sebi krenulo i bilo tužno, jer je El Chapo zabranio pjevanje u svatovima, jer ako njemu neće pjevati poznata pjevaljka, ako je to netko zabranio, onda nitko neće pjevati ni drugima. Pa tako Gabriellin brat nije mogao nikoga naći da mu pjeva u svatovima. Navodno nije mogao naći ni pjevaljku, a ni pjevača. Kažu da se zbog toga gradonačelnik jednog omanjeg mjesta iz protesta oženio aligatoricom. Ja to nisam razumio, meni je sve to bilo nerazumljivo, što ima El Chapo s ženidbom aligatorice koja te u trenucima tvoje nesmotrenosti može pojesti. Ali izgleda da ima. Svi kažu: dobro je, mir je, niti se obračunavaju narko bande, niti se obračunava policija s narko bandama. Nema ni naznaka na nasilje, policija je u svojim postajama, a kriminalci su se zavukli u mišje rupe. Sve je neuobičajeno mirno.

Kad sam došao u svatove i kad sam čuo poznati meksički ritam, ja sam, bez obzira na sve, a da nisam znao zašto, bez obzira na El Chapine zabrane, bez obzira što netko malo – malo podivlja, pa se odluči na krvavi pohod, pa počne nemilice ubijati, bez obzira što netko Meksiko smatra propalom državom, bez obzira što tu vlada visoka razina siromaštva, bez obzira što Meksikom vladaju kriminalni karteli i bez obzora što su stanovnici Meksika sve očajniji, bio veseo. Jer netko kaže da je glazba poput seksa, da ona pruža

relaksaciju i užitak. Pa bi tako Gabriellin brat za glazbu dao i 50.000 dolara. Za neku Cecu, Severinu ili Lepu Brenu. Jer glazba omogućuje seksualne sadržaje. Pa je tako Gabriellin brat naručio trbušne plesačice bez gaćica, kad ne može treštave turbo pjevačice. Žene u svatovima su se zgražale i govorile:

„To je ravno pornografiji. To je nepristojno, vulgarno i uvredljivo.“

Ali što se tu može? Netko voli gledati golo žensko međunožje, netko voli gledati ženske grudi, netko voli gledati ženske stražnjice, a netko to ne voli. Ima nas svakakvih. Kažu da ima svakakvih razvedenih muškaraca: jedni plaču što ih je žena napustila, jedni rade, jedni mrze žene i ne žele ništa imati s njima, jedni su očajni zbog razvoda, a jedni su sretni što je i to zlo prošlo. No, bitno je otjerati ljutnju daleko od sebe. Pa tako jedni svoju ljutnju potiskuju u podsvijest, jedni svoju ljutnju drže pod kontrolom, pa jednom puknu, a ima ih koji i ne puknu. Jedni svoj bijes iskazuju, a drugi ga ne iskazuju. Ali mene najviše ljuti što žene nemaju pojma o našem oružju. Pa one uvjetuju našu erektilnu disfunkciju i onda se tome smiju. Jer one nisu ništa krive, jer one mogu biti pristalice Ruth Smythers, jer one mogu leći u krevet kao crknute ribe i nikome ništa. Jer one ne znaju da je muška potencija i muško seksualno uzbuđenje rezultat rada mozga, srca, osjećaja, hormona, mišića, živaca i krvožilnih organa. Sve to mora biti u najboljem redu da bi taj seks funkcionirao.

Stoga, mi nije jasno da žene o tome ništa ne žele znati, ne žele išta razumjeti i ne žele biti muška potpora i pomoć. One žele ili ne žele da im mi stimuliramo dražicu i g – točku i to zovu predigra. A to da li da li se kod nas povećavaju krvne žile, da li nam krv dolazi do mozga i penisa, baš ih briga. Briga njih za naše suženje krvnih žila, visok krvni tlak, visok šećer, našu psihi. Jer to je navodno naš problem. A ako nešto ne štima sa ženom, a najčešće ne štima, mi doživljavamo erektilnu disfunkciju. Pa smo mi u sretnoj ili nesretnoj vezi, kako se uzme. I odmah nedostaje povjerenje s ženske strane, odmah počinju

kritike i svađe, odmah počinju ponižavanja i omalovažavanja i odmah žena govori:

„Nisi nizašto. Ne možeš me zadovoljiti.“

„Ni ti se baš ne trudiš. Stalno mi zvocaš, ne depiliraš se, i nosiš bapske gaće. Uz to, ne želiš me masirati.“

Ako još uz to dobiješ otkaz, vašoj vezi je kraj. Odmah slijedi neopoziva rastava, brige vašu ženu za vaš seksualni život. Već ona traži drugog muškarca, koji je zaposlen i koji je potentan. Ne kaže li se: koliko ljudi, toliko ćudi. Svatko voli piti domaću kavu, ali Meksikanci znaju piti zeleni čaj. Netko misli da je neprikladno za djecu da gledaju plesačice bez gaćica, a netko ne misli. Za nekoga je to sporno, a za nekoga je to uzbuđujuće. Za mene je to posve u redu i ja to odobravam. Jer meni je ovo sve u Meksiku stresno, da ne može biti stresnije, Jer ja bih htio promijeniti svoje stanje uma, htio bih se dovesti u red. Jer ja sam ustvari trebao ići u Japan na 54. Festival penisa s Akiko, a što nisam tamo stigao, ja se ne osjećam krivim. Također se ne osjećam krivim što Gabriella podržava Ruth Smythers, što priznaje samo misionarski položaj, a meni to nikako ne odgovara.

No ja znam da medicina koristi glazbu kao sedativ, da je to alternativna metoda liječenja, da glazba smiruje i opušta pacijente, da ublažava glavobolje, da smiruje srce i da pomaže kod narušene potencije. Meni posebno popravlja potenciju glazba Serga Gainsbourga i Jane Birkin: „Je T'aime“. Mene ta glazba opušta i dobro koristi za moje slomljeno srce. Pa bih ja vrlo rado slušao, odabrao i zapjevao onu glazbu uz koju se najugodnije osjećam. Pa bih zapjevao: „Thrill is gone“, „Since I have been loving you“ i „I need you tonight.“ Jedino što se to ovdje u svatovima u Meksiku ne sluša, slušaju se druge pjesme. A u Meksiki kad zavlada policijske racije, kad zavlada policijski teror, tada sve postane jeftinije. Prostitutke skinu svoje cijene, pa se nude za 10, 20 ili 30 dolara.

Tada i ubojice skinu svoje cijene, pa ubijaju ljude za 30, 50 ili 100 dolara. Ja bih tada očekivao da će me mučiti zdravstveni problemi i tegobe, da će me mučiti želučani problemi, da će me mučiti visoki šećer i tlak, da će mi srce ubrzano kucati, da ću morati piti antibiotike, ali ništa od toga, sa mnom je bilo sve u najboljem redu. I kad sam čuo glazbu mariacha zapjevao sam usprkos svemu: „Jedan dan života“:

*„Volim te volim, više od svega,
od sjajnog sunca, od plavog neba.
Volim tvoj osmijeh i noge bosa
i oči tvoje prepune rose.
Jedan dan života da ostane meni
i njega bih, dušo, poklonio tebi,
a kad srce stane na njemu nek' piše:
žalim što se nismo voljeli još više.
Rođena ti si da budeš moja,
voljena ženo, sudbino moja,
rođen ja sam da tebe gledam,
za suho zlato drugom te ne dam.
Jedan dan života da ostane men
i i njega bih, dušo, poklonio tebi,
a kad srce stane na njemu nek' piše:
žalim što se nismo voljeli još više.“*

A onda su ti meksički glazbenici zasvirali ritam za pjesmu: „Samo jedan dan života“, i ja sam i to počeo pjevati. Međutim, odnekud su se stvorili utjerivači dugova i počeli su provoditi svoj teror nad njihovim očajnim dužnicima. Kažu da utjerivači u Meksiku ne biraju ni vrijeme, a ni mjesto, ništa im nije sveto, pa tako oni dođu i u svatove. Pa su se svi razbježali. Pitam preostale ljude u svatovima:

„Što to bi?“

„Došli su utjerivači dugova. Oni provode svoje ovrhe.“

„Ali to nije ni mjesto, a ni vrijeme.“

„To je najbolje mjesto i vrijeme. Ljudi su se pripremili za svatove. Ljudi su pripremili novce za mladu i mladoženju. To je najlakši način doći do novaca.“

Mislim ja: valjda je to tako u Meksiku. Nakon određenog vremena se sve smirilo, pa sam ja ponovo propjevao „Jedan dan života“:

*„Samo jedan dan života,
još jednu čašu mi dajte sad,
jer već sutra nisam s vama,
jer sutra umrijet ću ja.
Moj život je kratak bio
i prolazan kao san.
Zato želim samo jedno
da živim još jedan dan.
Nekad staro društvo dođe
k'o nekad davno u kraju mom,
nek' se čuje naša pjesma
taj zadnji glas srca mog.
Samo buket bijelih ruža nek'
bude vječno na grobu mom,
samo vjetar neka priča
svu tajnu života mog.
Jer on bješe tako kratak i
prolazan kao san.
Zato želim samo jedno da
živim još jedan dan.“*

Mogu reći da je nekome život lijep, a nekome nije. Neki ljudi se uvijek nađu na raskrižju i moraju donositi nekakve odluke, a neki ne moraju. Neki žive mirno, a neki nemirno. Neki kukaju, a neki ne kukaju. Ja bih najradije zapjevao „La kukarachu“. Ali kad sam čuo što to znači, a znači buba švabu ili žohara, ne da mi se o tome pjevati.

Pa se pitam što bih još trebao željeti? I sam odgovaram: prikladni žensku. Jer dosta mi je raznih tortura, dosta mi je društvenih represija. Dobro je kad nas nitko ne tuče, dobro je kad nas ne šalju na robiju u neki gulag ili logor za preodgajanje. A možda bi mi to i pomoglo da opišem jedan ili više svojih dana. Kao što je to opisao Aleksandar Solženjicin u svom djelu: „Arhipelag Gulag“ ili u „Jedan dan Ivana Denisoviča“.

POGLAVLJE 10

Izgleda da je to moje pjevanje imalo odjeka u Meksiku. Naime, Meksikanci su se oduševili i radosno su klicali. A ja sam otkrio da Meksikanci piju kao smukovi, i da se baš i ne razumiju u glazbu. Inače, za Meksiko kažu da je država sa slomljenim sustavom. Znajući to ili ne znajući da alkohol može prouzročiti razne bolesti i smrt, oni piju ponekad do smrti. Oni su kao moj nekadašnji prijatelj Rom Draganče, koji nam je ukrao dvije litre rakije dok smo mi kartali i onda ju još onakvu vruću, pio, do smrti. Stoga mnogi Meksikanci imaju zdravstvene probleme, ali se znaju i otrijezniti, pa znaju biti opasni, pa onda traže dežurnog krivca za te njihove teške probleme i za što im ne ide u životu. Oni su slični njihovim kriminalcima i drže se nekakve omerte kao pijan plotu. Pa su skloni raznim brutalnostima, pa su skloni luksuzu čim im se on ukaže.

Stoga je meksički glavni grad slika i prilika nekakve nerazumne propasti, nekakvog nerazumnog kaosa, kriminala i korupcije. Jer ulicama haraju ekstremisti i ulične bande, jer sve kontroliraju kriminalci. Jer tu se prvo puca, a onda se postavljaju pitanja. Jer ovdje su ljudi zastrašujuće nemilosrdni. Jer ovdje ljudima vlada El Chapo i sinovi. Inače, kod njih vladaju plemenski običaji, pa se ti njima zamjeri, pa ćeš vidjeti kako ćeš proći. Ja se ne želim nikome zamjeriti, nisam ja taj tip osobe, a kamoli da ću se zamjeriti nekome tko još drži do krvne osvete i tko je sam po sebi nasilan. Najgore je kada oni pripadaju narko kartelima, tada se oni sukobljavaju po ulicama, tada oni pucaju iz svog mogućeg i nemogućeg oružja. I nije problem kada ubiju odraslu osobu, nego kada ubiju dijete. Onda se djetetov otac želi osvetiti i to stvara spiralu nasilja. Jer otac se drži načela:

„Onaj tko ubije nedužnu dušu, onaj tko ubije dijete, kao da je pobio cijelo čovječanstvo i Bog mu to nikada neće oprostiti. On je Božji neprijatelj, a Božjeg neprijatelja valja ubiti, da se zlo ne bi ponovilo.“

Nema mira dok se ti neprijatelji ne pomire i izljube. Dok ne oprostite jedni drugima, dok ne zakopaju ratne sjekire. Takvi običaji valjda vladaju kod nas na brdovitom Balkanu, pa takvi običaji vladaju i u Meksiku. Nema tu neke bitne razlike. A ja se ne želim baviti sudbinom ili putovanjem nečije izgubljene duše. Ja se želim baviti mojim problemima, a sve drugo prepuštam Michaelu Newtonu, jer on je stručnjak na tom polju, jer on je stručnjak za hipnoterapiju. On se bavi našim vječnim pitanjima: tko smo mi, što smo mi, zašto smo ovdje i kamo idemo. A ja kad se počnem tim baviti, kad se tražim u dnu nečega, odmah mi na pamet padne Jim Morrison, da si je on umislio da u njega ušla duša mrtvog indijanca i da ga je ona vodila kroz život. A meni nije to problem, nego mi je problem što mi El Chapo nalikuje na nekakvog Indijanca, i on me zove na raport zbog pjevanja. Nadam se da neće oko mene zavezati sidro i baciti me u more. Ili da će me baciti lavovima ili krokodilima kao hrana. Jer njihove osvete su brutalne.

No, El Chapo nije takav, on kaže:

„Možeš li me ti hipnotizirati?“

„Zašto sad pa to?“

„Imam problema sa samim sobom, sa zakonom, sa svojom dušom, sa moralom, religijom. mafijaškim kodeksom i našim običajima. Želim u svemu pronaći smisao, pa i u svom životu.“

„Niste me pozvali na raport zbog pjevanja?“

„Čuo sam za tvoje čudesno pojavljivanje i djelovanje.“

„Od koga ste čuli?“

„Od Gabriellinog brata.“

„Vi ga znate?“

„Naravno da ga znam.“

A meni je došlo da pjevam „The End“, da pjevam:

„Ovo je kraj, moj divni prijatelju, ovo je kraj, moj jedini prijatelju,

kraj naših velikih planova, kraj svih naših pravih stvari.

Bez blagoslova, iznenađenja, kraj. Nikad te više neću pogledati u oči.

Zamisli što će biti s nama, sa nama tako bezgraničnim i slobodnim

kad očajnički zatražimo ruku nekog stranca u zemlji očaja?“

I tko kaže da mafijaši ne vjeruju u Crkvu i u Boga? Oni su to sebi prilagodili, oni su prihvatili retoriku svećenika. Za njih to nije ništa sporno. Vjeruju oni i u Boga i u Gospu, pa se mole i pred Gospom i pred Bogom. Mole se oni da ne promaše svoju metu. Prvo se pomole, a onda pucaju. To su običaji balkanskih mafijaša, talijanskih mafijaša i meksičkih mafijaša. Jer mnogo toga se poremetilo, pa tako i to, pa tako svećenici zlostavljaju časne sestre, pa nevinnu dječicu, pa žene koje dolaze u Crkvu, pa na kraju zlostavljaju i nas svojim nazadnjačkim idejama. I nitko im ništa ne može. Jer se crveni očevi bore protiv Harry Pottera, pa se bore protiv Dana Browna i „Da Vincijeva koda“. Pa oni govore da je to opasni antikatolički pamflet. A ništa ne govore protiv mafije, jer oni su za mafiju. Jer mafijaši su crkveni donatori, a novaca uvijek treba i on uvijek nedostaje. Stoga ja ne znam jesam li vjernik ili nisam. Stoga ja ne znam je li mi Bog dalji ili bliži. Jer me je ta retorika svećenika udaljila od Crkve. Jer se svećenici upliću u naš život i u politiku. Umjesto da se naši svećenici bave našom sirotinjom, umjesto da se bave našim dušama, oni se bave našim bračnim i vanbračnim životom, oni se bave moralom naših žena, pa ih proglašavaju štracama, pa se bave našim

trudnoćama i pobačajima, oni se bave našim ustaštvom. Jer u nekim slučajevima se svećenici ponašaju kao diktatori ili tirani.

Stoga brige Meksikance s kime se sukobljavaju, s policijom ili sa kriminalnim narko bandama. Pa zbog toga vladaju stalni nemiri, pa se onda nešto sruši ili uruši. A da divlje voze i divlje voze, kroz zeleno, a ponekad i kroz crveno. Jer to im je u krvi. Jer oni imaju krv Maja i Asteka, jer imaju krv drugih Indijanaca, Španjolaca i crnaca. Jer oni se osjećaju kao Juraj koji ganja zmaja. Jer oni žive u nekakvom raskolu, jer oni žive u nekakvom kaosu. Stalno protestiraju protiv svoje političke elite i stalno traže njihov odlazak. Pa se jednom bore protiv ekstremizma, pa se bore protiv imperijalizma, a jednom protiv kolonijalizma. A da su morali usvojiti mafijaška pravila, mafijaške zapovijedi, zakon šutnje i omertu, morali su usvojiti. A ja kada sam doznao za postojanje El Chapa, da se on zanima za mene, odmah sam pročitao knjigu: „Povijest mafije“. Jer i ja želim doznati kako funkcionira mafijaška organizacija. Stoga bih ponovo pogledao legendarne filmove: „Kum“ i „Dobri momci“, ali nije bilo vremena za to. Stoga ja još jedanput čitam 10 mafijaških zapovijedi:

1. Nitko se ne može osobno predstaviti mafijašu. Uvijek mora postojati treća osoba koja će to učiniti.
2. Nikada ne gledaj mafijaševu ženu.
3. Nikada te ne smiju vidjeti s policijom.
4. Ne ulazi u mafijaške kafiće i klubove.
5. Uvijek budi dostupan Cosa Nostri. Čak i ako ti žena rađa.
6. Vrijeme sastanka mora biti poštivano. Nema kašnjenja.
7. Prema mafijaškoj supruzi se ponašaj sa poštovanjem.

8. Kada te pitaju o nečemu, moraš odgovoriti istinito.

9. Novac se ne uzima ako pripada mafiji ili drugim obiteljima.

10. Ljudi koji ne mogu biti članovi mafije, su svi koji imaju rođake u policiji, imaju doušnike u obitelji, koji se loše ponašaju i ne poštuju moralne vrijednosti.

Stoga ja ne želim izazivati mafijaše. Ne želim ja osjetiti njihovu brutalnost, njihovu nasilnost i njihovu nemoralnost. Najgore je kad se oni bore protiv multietničkog ili multivjerskog nereda ili protiv tih nepravdi. A onda se nađe racionalni kompromis, onda se oni sjete svog naslijeđa, pa sve iz početka. Imaš osjećaj da se Meksikanci protiv nečega bore, ali ne zna se protiv čega. No da su oni dotaknuli svoje dno, dotaknuli su dno. Nisi priznali svoj bankrot, ali uskoro će i to. Stoga je alkohol Meksikancima postao neka vrsta ispušnog ventila, postao je. To im je ispušni ventil iz njihove depresije i pesimizma. Oni umjesto antidepresiva, popiju nekoliko tekila i riješe problem. I navodno oni nemaju problem sa svojom erekcijom, barem ja nisam čuo da se neka Meksikanka žali. A ako se i žali, to ona tiho radi. Stoga, nakon tekile Meksikanac popije sok od rajčice, smoothi ili sok od cikle. Oni nikako ne piju energetska pića i gazirane sokove. Jer tko je još čuo da Meksikanac ima mlohavu čunu.

Jer Meksikanci kada se žele seksati ne piju alkohol, nisu tjeskobni, nemaju probleme, nisu umorni, ne piju lijekove, nemaju vaskularne bolesti, visok tlak i šećer i nisu debeli jer uvuku stomak. Oni suvislo ili nesuvislo kažu:

„Želim seks!“

A na njihovim ženama je da to udovolje, jer Meksikanci su patološki ljubomorni i bolje je s njima živjeti u miru. Pa ako susjed ugleda zgodnu susjedu, ako joj da kompliment, susjed zna poludjet i tada nastupa zlo i naopako. Posljedice znaju biti nesagledive i kobne.

Međutim, brzo se oni pomire uz čašu, dvije tekile. No onda nema seksa, jer Meksikanac nakon toga dolazi kući umoran. Tada se oni boji svoje bolje polovice i najradije bi on da ih one ostave na miru. Jer oni su tada erektilno disfunkcionalni, nisu ni za što.

Ali da se mi vratimo na našu osnovnu priču. O tom mom pjevanju je čuo El Chapo ili njegov sin i odmah su poslali svoje ljude da me dovedu ili privedu. Pitali su se: kako se netko usudio pjevati, ako su to oni izričito zabranili. Jer oni su dio društvenog i političkog života u Meksiku, bolje se je s njima ne inatiti se i ne zamjerati se s njima. Pa kažem upali su u svatove i oteli su me od glazbe i meksičkih glazbenika. Naime, oni su kao naši ratni zločinci i kriminalci, za njih je to normalno i oni mogu što hoće. Pa mogu privoditi ljude, pa mogu vikati kao naš poznati domoljub:

„Stoj razbojniče! Što si se prepao? Nećeš nikuda razbojniče! Otkinut ćemo ti glavu izdajničku.“

A ja, u skladu s novonastalom situacijom u Meksiku, u skladu s novonastalim kaosom, borbama i i uhićenjima El Chapa, neustrašivo kao Robert de Niro u „Taksistu“ kažem:

„*Are you talking to me?*“

Jer u meni još postoje Titove riječi:

„*Ne priznajem vaš sud, priznajem sud moje partije.*“

Jer u mojoj svijesti ili podsvijesti postoje riječi Slobodana Miloševića:

„*Nitko ne smije da vas bije!*“

A oni na sve to kažu:

„Odbi ti mučko đubre!“

Ja nisam naučio na tu retoriku kriminalaca, stoga kažem: ne dao Bog većeg zla, a oni nastavljaju svoju priču:

*„Ne može nam nitko ništa,
jači smo od sudbine,
mogu samo da nas mrze,
oni što nas ne vole.“*

„Znam ja takve,“

kažem i dobivam odgovor:

„Kunem se, ja sam dobar katolik, redovito idem k Mariji u Guadalupe. Redovito se molim i slušam cajke. Boga mi. Dabogda mi svi pomrli, ako lažem.“

A ja znam po našim ratnim zločincima da je to normalno ophođenje i normalna retorika. To je ratno - huškački govor i govor mržnje i svojstven je svim kriminalnim skupinama, pa i El Chapu. A El Chapo mlađi ili stariji kaže:

„Ostvarili smo sve strateške, bitne ciljeve meksičkog naroda. Uskoro ćemo, neovisno o gospodarskoj i socijalnoj situaciji, dovesti ili donijeti pola kilograma kokaina po glavi svakog meksičkog stanovnika u njihove domove. Time dajemo globalni doprinos, time uvažavamo vladavinu ljudskih prava, time omogućujemo gospodarski rast meksičkog društva, time podižemo gospodarski i socijalni standard građana i unapređujemo globalnu situaciju. Mogu reći da sve to radim iz dobre namjere.“

„Što ja imam s time? Briga mene imate li vi sposobne ili nesposobne ljude. Briga mene za vaše probleme. Ja sam ovdje došao slučajno. Trebao sam ići u Japan, ali zli Austrijanci su me ovdje poslali. Tamo u

Japanu se održava 54. Festival penisa i trebao sam voditi svoju ljubav Akiko na taj Festival, a ona je otišla sama i tamo je pronašla svog novog ljubavnika Harukija i svog novog muža. Nakon toga, meni je rekla da ne dolazim, da joj više nisam zanimljiv.“

Kad sam otvorio svoj prostor intime, kada sam osvijestio svoje bolove i patnje, kada sam otkrio svoj intenzivni blues, svoju melankoliju i tugu, odjednom sam u El Chapu probudio sućut i saučešće, pa kaže:

„Mi smo te htjeli upucati, likvidirati i ubiti. Odredili smo i egzekutora za to. Mi smo te htjeli kao psa izbaciti pokraj ceste. Ako smo mi zabranili pjevanje, ne možeš ti pjevati. Ti kršiš naše zapovijedi, a naše zapovijedi su zakon u ovoj zemlji. Inače, mi rušimo stereotipove o kriminalcima, pa nakon tog tvogjeg priznanja o Japanu otvorio si nam dušu i srce, pa ćemo te poštediti.“
Kažem:

„Hvala.“

A oni kažu:

„Nema na čemu. To bi nam i tako bio dodatan posao.“

Ja na to odgovaram:

„Ovdje mi nitko ne bi rekao: „Neka mu je laka crna zemlja!“

Ali se i dalje usredotočujem na El Chapinu negativnu retoriku. Ne želim probuditi njegove emocionalne okidače, ne želim ga psihološki destabilizirati, pa upravljam svojim emocijama, pa na sva njegova pitanja odgovaram s da. Iako je njegova retorika štetna i neprihvatljiva, ja se s njim slažem. Ako sam mogao prihvatiti socijalizam, ako sam mogao prihvatiti Bleiburg, ako sam mogao prihvatiti HDZ i Tuđmana, ako sam mogao prihvatiti neoliberalizam,

ako sam mogao prihvatiti privatizaciju i pretvorbenu pljačku, onda ću valjda prihvatiti El Chapa i njegov teror. I nakon svega El Chapo kaže:

„Ako si pjevao onim seljacima, onda ćeš pjevati i meni.“

„Ali oni su imali svečanu atmosferu.“

„Ti je stvori.“

„Ali oni su imali glazbu.“

„I ja imam glazbu.“

„Gdje mi je pratnja? Gdje su trbušne plesačice, bez gaćica.“

„Evo i njih. Žene skidajte gaćice!“

Na neki podij ulazi meksička glazba i ženska glazbena pratnja. Neke se žene stide, ali ipak skidaju gaćice. Ja se s njima dogovaram, usklađujem i počnem pjevati: „Čašu gorkih suza“:

„Ja pijem čašu gorkih suza, za našu ljubav, za našu sreću.

Ti nisi ubrala rosu s ruža, ti nisi htjela ljubav veću.

A ja, ja, ja, a ja, ja, ja.

Tebi sam draga život dao, tebi sam dao sve dane svoje

i nikad, nikad nisam znao, koliko te voli srce moje.

A ja, ja, ja, a ja, ja, ja.

Kad jednom budeš pošla s drugim, sjeti se tada pjesme moje

i uzmi čašu gorkih suza, jer samo to još imaš moje.

A ja, ja, ja, a ja, ja, ja.“

Naravno da se na sve to El Chapo rasplakao. On voli ili ne voli tugaljive pjesme. Njegovoj duši odgovaraju tugaljive pjesme. To je lijek za duh i tijelo. Sjetio se on svoje atraktivne žene Emme Coronel. Tko zna što ona sada radi? Jer ona je nekud otišla, jer ona ne živi s njim. Sve je bilo nezaboravno jer glazba je pravi lijek za duh i tijelo. A scenom su dominirale trbušne plesačice bez gaćica. One su malo – malo pokazivale svoje međunožje. Jer to je tradicija ovdje u Meksiku, a ako i nije to tradicija El Chapo je od svega toga stvorio tradiciju. Izgradio je on i narko i korupcijsku mrežu u državi Meksiko. Stoga im je Amerika uvela sankcije, stoga su oni u izolaciji. Stoga on voli nježnu i tugaljivu glazbu. On voli biti grešan i kršćanski bezgrešan u istom trenutku jer on ne zaslužuje vječno prokletstvo. Stoga on voli nezaboravni dernek ukusa i neukusa. Stoga sam ja zapjevao: „Odvest ću te na vjenčanje“, „Besamo mucho“ ili „Ljubi me snažno“:

„Ljubi me, ljubi me snažno, kao da nam je ove noći posljednji put.

Ljubi me, ljubi me snažno jer bojim se da ću te izgubiti, izgubiti poslije.

Želim te u svojoj neposrednoj blizini da se vidim u tvojim očima,

da te vidim uza se znaj da možda sutra,

ja ću već biti daleko, jako daleko od tebe.

Ljubi me, ljubi me snažno kao da nam je ove noći posljednji put.“

Jer on tom glazbom liječi svoje komplekse više i niže vrijednosti. Ustvari, on nije ni svjestan tih kompleksa, morao bi se stoga

savjetovati sa specijalistima i stručnjacima jer oni kažu da je sve to zbog odcjepljenja njegove parcijalne psihe, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer kompleksi su karakteristike nesigurnih i sumnjičavih ljudi. Jer iskompleksiran čovjek nešto drži u sebi, pa to potiskuje u podsvijest, pa to izlazi iz podsvijesti i izlazi na vidjelo. Jer onaj koji pati od kompleksa više vrijednosti svima dokazuje svoju nadmoć, nameće svoje mišljenje, omalovažava, vrijeđaju i ponižavaju druge. Pa oni ističu da su najpametniji, najljepši i najsnažniji. I naravno da vole cajke, narodne pjesme i narodnu kulturu.

POGLAVLJE 11

Kolaju razne teorije o našim vjenčanjima i svadbama. Za nekoga je vjenčanje pozitivna stvar, a za nekoga negativna. Posebno je svadba za nekoga negativna, tko nakon svatova bankrotira, a najčešće roditelji mladenaca znaju nakon raskošnih svatova bankrotirati. Đorđe Balašević kaže da su naši svatovi parada pijanstva i kiča, a ja za te meksičke svatove mogu reći da su i to, jer i oni imaju slične običaje. Zbog španjolskog jezika, ja ih baš nisam puno razumio, ali i oni imaju običaj darivanja mladenaca, kupovanja mladenki, bacanje buketa cvijeća, skidanje podvezice, a ja ne znam koji je od tih običaja najgori. Da li je najgori običaj kad svećenik drži svoju beskonačnu misu, a juha se ohladi, pa nije za jelo. Ili je najgore kada se baca i prosipa riža? Naime, ja bih sve te običaje otkazao, ja sam da glazba svira, pjevačica pjeva svoj repertoar, svatovi pojedu što se pojesti mora i svatko ide: kud koji mili moji.

Ali da je ta meksička svadba na kojoj sam bio krenula u posve krivom smjeru, krenula je. Jer na tim svatovima se dogodilo nešto jezivo, dogodilo se nešto što se nije moglo dogoditi ni u noćnoj mori. Jer mlada ispod svoje suknje nije otkrila krpelje ili pijavice, što sam zaključio da je običaj u Meksiku, nego je otkrila nešto novo, otkrila je aligatoricu koju mora da je odbacio onaj gradonačelnik koji se s njom htio oženiti. I ta aligatorca je ujela mladu za nogu. Ja bih rekao da je to iz čiste zlobe netko odbacio, konkurentica ili neka neprijateljica toga braka. I što još reći, nego da je krv šikljala na sve strane, pa su se pozvani i nepozvani trudili je zaustaviti, pa je netko nazvao hitnu pomoć, pa su je oni podvezali, a onda su mladu odvezli u bolnicu. Tamo su je sredili i vratili nazad, a što se događalo ispod njene suknje, to nitko ne zna i nikoga nije briga. To se zaboravlja, to se zaboravilo.

No da ništa ne može pokvariti vjenčanje i želju djevojke da se uda, ne može. To je i tako nesvakidašnji događaj. Jer mlada se vratila, pa je prvo pjevala, pa je plesala, pa se zabavljala ili je to glumila. Pa je

usijala atmosferu. Ali da neće biti seksa do daljnjega, neće. Ali da svadba treba biti vesela, treba. Zna ona da Meksikanci vole lijepiti novac na mladu, da je to taj njihov običaj. Pa ona mora biti prisutna, inače će propasti, inače će bankrotirati. Uz to, netko mora izvesti lom, razbijati flaše i čaše. A ja nikako ne mogu prežaliti što je u mojim svatovima, moja sestrična razbila skupocjeni i luksuzni viski. Pa taj je koštao 100 njemačkih maraka, moja plaća je bila 200 maraka, a ona ga je jednostavno uzela i razbila. Meni je tada došlo da se rasplačem. Ali da Meksikanci ne štede, ne štede, troše kao ljudi. Pa bacaju petarde, da rastjeruju čudovišta, da plaše druge ljude. Brige ih za moje plašljive uši. A Meksikanke nose crveno donje rublje, za sreću i blagostanje. I što onda rade, svima pokazuju svoje crveno donje rublje.

Nekad je to ugodan prizor, a nekad je to prizor strave i užasa. Pogotovo je ponekad prizor strave i užasa kada žene odbacuju svoje rublje. Pitao sam Meksikance zašto im žene odbacuju crveno donje rublje, a oni kažu: zbog magije. Pitam ih:

„Kakve magije?“

„Magije sreće i blagostanja.“

Ja to ne razumijem i brinem se na koga ću naletjeti, jer zavisi je li se ta osoba depilirala ili nije i zavisi koliko je ta osoba stara. Jer ja još imam traume od mog odlaska u nudistički kamp Koversada, gdje sam sreo moju gimnazijsku razrednicu, moju direktoricu i Milku Planinc. A nakon ponoći Meksikanci zapale vatre i zaplešu indijanski ples u ritmu tam – tam bubnjeva.

Najgore je kad ti Meksikanci ponude da jedeš mrave, kukce i bube. Ja sam to preduhitrio i odmah sam otišao u toalet i nisam izlazio pola sata. Jer to su te kulturološke razlike. Nisam znao mogu li pjevati, ali sam znao tko je mogao pjevati. Mogla je pjevati Maja Šuput, platiš joj 10.000 eura i ona ti pjeva u svatovima. No to se

nitko nije sjetio, ali zato su plesačice plesale i pokazivale svoje erotske organe. U Meksiku kažu: što su pravi svatovi ako u njima mlada ne pokaže svoje grudi, svoju stražnjicu i svoje gaće, pa je tako i ovdje mlada to morala pokazati. Pa zar se ne kaže da su svatovi parada kiča i pijanstva. Treba biti lud ili luđi od luđeg. A onda se netko sjetio da treba gađati revolverom u jabuku. Pa je skoro bilo i mrtvih, jer za Meksikance se kaže da ne znaju gađati, ili da ne znaju pogađati. Ali ništa za to, naime, mladoženja mora opaliti mladoj šamar da se zna tko će biti gazda u kući. Ako to ne učini, tada će žena vladati.

A onda je netko dogurao top ručne izrade. Odmah sam rekao:

„Nije valjda to top?“

A Meksikancu su slavodobitno rekli:

„Naravno da jeste.“

„Nećete ga valjda pucati?“

„Naravno da hoćemo.“

Pa su ga Meksikanci punili. Ja sam pobjegao u toalet, a onda je nešto grunilo. Oko topa je bilo ranjenih, pa su i njih odvezli na hitnu. Kad se sve smirilo, zaszvirala je glazba, a Meksikanci su zaplesali nešto između kazačoka i breakdancea. I sve je došlo u svoju normalu. Ponovo su zaplesale i trušne plesačice. Kada su one prestale sa svojim plesom, najzgodniju od njih sam zvao na razgovor:

„Koliko vas plaćaju?“

„30 dolara.“

„Bi li ti za 30 dolara išla sa mnom na pola sata?“

„Kuda bih trebala ići?“

„Znaš već kuda. Ne pravi se pametnom.“

Vidim da se ona oko svega dvoumi, pa joj kažem:

„Razmisli o svemu. Ja sam sada tu, a sutra sam na kavi na Via Rondi.“

„Doći ću sutra na Via Rondu.“

Ona odlazi od mene, a dolazi mi Gabriella koja me pita:

„Što si htio od te žene?“

„Ništa. Pitao sam je koliko joj plaćaju za taj ples.“

„I koliko joj plaćaju?“

„30 dolara.“

„Nego, reci mi gdje si ti nestao? Nije te bilo najmanje dva sata.“

„Uhitio me je El Chapo, pa sam imao bliski susret s vašim kriminalcima.“

„Što je htio od tebe El Chapo?“

„Pitao me je: tko sam ja, pa ne slušam njegove zapovijedi o zabrani pjevanja?“

„I što si mu rekao?“

„Da je taj poriv jači od mene. Da ja kad čujem meksički ritam, odmah zapjevam. Da je to jače ode mene.“

„Što ti je on na to odgovorio?“

„Otkrio sam da on voli tugaljive pjesme, da on ne zna voli li ga još njegova žena i morao sam mu otpjevati: „Čašu gorkih suza“ i „Besame mucho“.

„Samo tako je to završilo?“

„Tako je to završilo.“

Nakon toga je Gabriella vodila brigu o svom zdravlju. Brinuli su je njeni estrogeni, brinula se ona što više ili što smanjeno izlučuje te hormone i što se zbog toga usporava rad njenog metabolizma. Zbog toga je kod nje nastao strah, tjeskoba i anksioznost. Valjda je zbog toga ona odabrala Ruth Smythers, zbog toga je ona odabrala misionarski položaj u seksu. Jer bojala se ona ili se nije bojala kardiovaskularnih bolesti, bojala se ona da će joj tijelo izgledati kao kruška. No čega se ona najviše bojala, bojala se ona da joj je isteklo vrijeme, da ona više neće moći roditi. Čula je ona za Roberta de Nira i Al Pachina, da su oni u tim svojim vremešnim godinama, u svojim 80. godini postali očevima, pa se i ona nada postati majkom. Stoga me ona vodi na tu paradu pijanstva i kiča, stoga me ona vodi u svatove, pred svoje roditelje. Ja sam za nju razjareni bik, koji će njoj napraviti dijete. Pa je ona istakla svoje fetiše, pa je obukla svoje tange, istakla je svoja stopala, butine, listove, stražnjicu i grudi, ali ispao joj je i ružni celulit znan kao narančina kora.

A ja ne volim celulit na bedrima, trbuhu, bokovima i stražnjici, ne volim narančinu koru i potkožne naslage masnog tkiva. Meni se to gadi, meni je to ružno, da ne može biti ružnije. I pitam se: zašto to Gabriella pokazuje? Zar ona nije svjesna toga da je to ružno? I pitam se: zašto ona to ne skriva? Zašto ona ne skriva svoje potkožne

toksine? Zna li ona da je ona stupanj 3 po Nurnberg – Muellerovoj ljestvici vidljivosti celulita, da joj se celulit vidi i kad stoji uspravno i kada leži. Da ona nije kao druge žene kod kojih je to jedva vidljivo i da bi pod hitno trebala raditi da se otarasi celulita. Pa se treba zdravije hraniti, pa treba ubrzati metabolizam, pa treba vježbati i tjelesno se aktivirati. I treba se pokriti, ne može ona hodati u toplesu. Neka ju je sram što se tako ponaša. Pitam je:

„Zašto si tako obučena? Zašto nosiš podveze i štikle sa visokom petom? Zašto si izbacila svoje atribute? Zašto si obučena kao da hodaš u toplesu? Zašto imaš veliki prorez i izrez, pa ti ispadaju grudi i gaće? Nisi ti simbol seksa i ikona ženstvenosti. Nemaš ti savršenu liniju, nisu svi oduševljeni tvojim izgledom. Uz to ti je rodnica suha, pa je seks s tobom trauma.“

„Što mogu kad sam takva.“

„Trebao bi ići na vampirski tretman vagine. Ako je tvoja vagina u obliku tulipana, onda nije u obliku potkove.“

„Bitno je da dobro miriše.“

„Miris vagine bi trebao biti tvoj ljubavni napitak, ali to nije. S tobom nije tako. Ti skrnaviš ovdašnje tradicije.“

„To sam učinila spontano i refleksno. Trebamo odbaciti okove, trebamo odbaciti spone, trebam se osloboditi.“

Ja se odmah sjetim mog prvog i jedinog odlaska u nudistički kamp Koversadu. Jer se tamo reklamiralo kupanje i druženje bez odjeće, jer se tamo govorilo da nudizam pridonosi povećanju zadovoljstva u životu, jer se tamo govorilo o kulturi slobodnog tijela, jer se tamo govorilo da to Crkva ne odobrava. Jer se govorilo da na Jadranskoj obali postoji mnoštvo manjih uvala i plaža koje su savršene za nudistička iskustva i cjelodnevno uživanje u slobodi duha i tijela. Pa

sam se i ja jedno ljeto odlučio ljetovati u Koversadi i biti u harmoniji s prirodom. Bilo me je brige za moral i nemoral, moralne norme ili slobode. Ako netko kaže da ću time ojačati svoje mentalno i tjelesno zdravlje, onda ću valjda ojačati svoje mentalno i tjelesno zdravlje. Ne može mi ništa štetiti, nego samo koristiti.

Koversada nije Sodoma i Gomora, nego raj na zemlji. Oporaviti ću se ja u prirodi i biti jači za nove radne pobjede. Jer i ja se baš nisam slagao s socijalizmom, jer ni ja se nisam slagao s partijom. Pa sam se ja razgolitio, pa sam ja krenuo u oslobođenje svog tijela od svih nametnutih okova, pa sam ja krenuo u otpuštanje stresa. A onda sam prvo vidio nagu ili голу svoju bivšu, debelu i ružnu razrednicu iz gimnazije. Njena pojava je bila moja noćna mora, a njena naga pojava je strava i užas na kvadrat. Nakon toga sam vidio голу svoju šeficu, pa svoju bivšu punicu i direktora tvrtke u kojoj sam radio. A ti ljudi su bili puno stariji od mene i nisu izgledali reprezentativno. I uopće ne znam zašto su se oni za to odlučili? Ne znam jesam li se do dana današnjeg oporavio od tih prizora strave i užasa? A onda slijedi vrhunac svega, ugledao sam голу Milku Planinc, Branka Mamulu i Sirimave Bandaranaike. I mogu reći da mi je sve bilo neprijatno, da mi nije moglo biti neprijatnije. Da to uopće nisam osjetio i doživio kao pozitivu na moje mentalno i tjelesno zdravlje, nego je to negativno djelovalo na moj psihički život i na moju psihu. Ne znam je li se moja psiha oporavila od tih prizora? Stoga kada dolazim na neku plažu, gledam da ne piše FKK, ili kultura slobodnog tijela.

Stoga ja ne mogu gledati Gabriellu u tom razuzdanom stanju. Jer ona je sada stara, jer ona je kao moja bivša razrednica, jer ona je kao Milka Planinc, jer ona je sada puna celulita i ne privlači me. Možda još kad ugasi svjetlo u sobi, ali kad legne kao crknuta riba, meni se ništa ne radi. Ona me ne može šokirati, ma kako se ona obukla. Obukla li se ona prozirno, obukla li se ona sa mnoštvom proreza i izreza. Ja bih je odmah dobro izmlatio, da konačno postane normalna, ali mi to brane razne udruge. Jer mlaćenje žena se svuda u svijetu tretira kao kazneno djelo. Jer to je kažnjivo. Pa se ja brinem

o veličini i debljini moje mlohave ćune, pa se ja brinem je li moje oružje XS, S, M, L ili XXL. Seksualne stručnjakinje kažu da za žensko sladostrašće nije neophodno veliko oružje, nego stimulacija dražice, nego emocionalna povezanost i intimnost, ali što reći kada ti žena legne kao crknuta riba i ne miče se. Naravno da ona tada ne može doživjeti valove, lavinu ili vulkan. Ona tada ne može doživjeti zapanjujuće sladostrašće. Može si ona umišljati da je seks simbol i ikona ženstvenosti, ali ona to nije. Ona je poremećena i ja ne želim išta imati s njom.

Dok sam ja tako razmišljao, stvorila se nekakva gužva. Opet su napali mladu. Naime, došla je mladoženjina bivša, pa je ona stvorila nered. Čulo se:

„Otela si mi ga.“

„Nisam ga otela, on je to sam htio.“

„Sad ćeš vidjeti što je on htio.“

Pa je mladoženjina bivša udarila po mladoženjinoj sadašnjoj ženi. Svima je bilo jasno tko je doveo aligatoricu i tko ju je ubacio mladoj ispod haljine. Mlada je rekla:

„Ti si mi ubacila aligatoricu?“

„Nego što.“

Pa je mlada krenula na mladoženjinu bivšu. No netko ih je ipak rastavio i sve se djelomično sredilo.

No, nije se smirila i sredila Gabriella. U nju je valjda ušao neki vrag. Jer to se događa ženama koje se neredovito seksaju. Pa je umjesto da je održala primjerenu ili neprimjerenu zdravicu, kod nje proradila njena mračna strana i njeno ludilo, pa je ona govorila da je čitala

Ericu Jong i njen „Strah od letenja“. Pa je govorila da je gledala: „50 nijansi sive“. Ali zašto se prema meni ponašala kao crknuta riba? To mi je i dan danas nejasno. Kad je vidjela da sam ja nezainteresiran, skinula se gola i lutala po ulicama grada. Njena religiozna obitelj, se prvo šokirala, a onda je se odmah odrekla. Valjda se ona nadala da će joj se netko smilovati i pozvati kući na seks. Netko ju je prijavio, nazvao je 911, pa je završila na psihijatriji. Ja ne znam zašto joj je sve to trebalo, pa ona je ipak pametna i ambiciozna i sada ona tako. Ne volim suditi damu po izgledu ili postupcima, ali što je previše, previše je. Meni ona zamjera da sam loš u krevetu. Da sam nekakav bivši trgovački putnik, a trgovački putnici slove kao loši u krevetu. Kažem joj da je od tada prošlo mnogo vremena, ali ne možeš ti izmijeniti njeno mišljenje. Ona se smatraiskusnom ili punom iskustva.

Ja sam još neko vrijeme bio u svatovima, htio sam probati meksičku kuhinju i njihove čudesne okuse. Htio sam probati njihovu začinjenu kuhinju, njihovu ljutost, njihove tortilje, kukuruz, grah i umake. Očekivao sam ja i pečenu janjetinu, ali ona nikako nije dolazila. Nakon mnoštva tortilja, ukazao se burito, a burito je druga varijanta tortilje. Pa se ukazala enchilada, a i ona je neka varijanta tortilje. Pitam Meksikance:

„Znate li vi za nešto drugo osim tortilje?“

„Znamo za taco i quesadillu.“

„Što je to?“

„To je neka vrsta tortilje.“

„Hoće li biti pečene janjetine?“

„Neće.“

Kada se sve smirilo oko tortilja, otišao sam kući. Briga me je bilo koliko su dali roditelji, koliko kumovi, a koliko ostali svatovi. Je li se netko obrukao pa u kovertu stavio 20 dolara? Znao sam da će Gabriella završiti na psihijatriji, pa tome nisam pridavao važnost. Znao sam da je njeno seksualno zdravlje ugroženo, a samim time i njeno psihičko zdravlje. Rekao sam sebi: barem će biti mir u Gabriellinom stanu. Jer ona je samoinicijativno ili na nečiji poziv završila na psihijatriji. Prvo su zaključili da ona ima poremećaj ponašanja, da je prijetnja za druge i sebe, pa su je zamotali u neku deku, pa je ona puhala, pa su joj izmjerili alkohol u krvi, a kada je malo odspavala i kada se malo otriježnila, dali su joj nekakve lijekove. Rekao sam da je dobro što je nedjelja, pa ne moram javljati na posao da ona neće doći. A onda sam zaključio da mora da se ona tražila, da mora da je tražila slobodnu nedjelju. U tom razmišljanju sam zaspao i odspavao sam 3 do 4 sata.

POGLAVLJE 12

Probudio sam se mamuran i išao sam na kavu u Via Rondu. Osjetio sam svojevrсни jutarnji kaos u glavi, jer čim sam izišao iz kuće, sreo sam nekog klošara koji je prosio novce. On mi priča da je on ustvari migrant, ali da je netko zapalio prihvatni centar, pa su ga od tamo iselili. Stoga se on razočarao, stoga mu je štošta propalo, stoga je on očajan. Doimao se kao da je sin lokalne prostitutke i nekog narkodilera. Pitam ga:

„Odakle si ti?“

„Iz Afganistana i idem u Ameriku.“

„Dalek put si prevalio.“

„Jesam, ali ovdje sam stao.“

Dajem mu dva dolara i odlazim od njega jer ne bih mogao slušati grozne stvari koje bi mi on mogao pričati.

No, što je najgore od svega za mene, najgore je to što nisam mogao spavati. Previše je bilo događaja prethodne noći i pod dojmom svega toga, ja nisam mogao spavati. Bio sam pod inercijom sna i jave i mozak mi nije normalno funkcionirao. Kao da nisam bio u svatovima, kao da nisam bio na nekom narodnom veselju, nego da sam bio na godišnjem banketu bratovštine grobara. No ta tragedija je i dalje trajala. Naime, nisam se ni sjetio da sam noćas dao trbušnoj plesačici ponudu za seks jer bio sam u nekakvom bunilu i alkoholnom pijanstvu. Od toga baš ništa nisam očekivao, jer ta žena, ta trbušna plesačica je bila previše zgodna, pa nisam imao prava išta od toga očekivati. No, što me košta, pa sam ponudio 30 dolara, a mogao sam ponuditi i 50 i 100 dolara. Možda bi to presudilo ovdje u Meksiku, gdje su tarife mnogo niže nego kod nas. A ja želim zadovoljiti svoje užitke i volim uživati u seksu. Želim dirati ženske

erogene zone, pogotovo ako su to zgodne i lijepe žene. Pogotovo što ja zbog toga nemam osjećaj krivnje, grižnju savjesti i ne osjećam peccatum, kršćanski osjećaj grijeha.

Ali kažem bio sam umoran, iscrpljen i pospan, pa mi je trebala kava. A ja ni ne znam što se događalo u glavi te trbušne plesačice. Nekad je ona bila neukročena goropadnica, nekad je ona imala svoja načela, pa ju je netko ukrotio, pa joj je napravio dijete, otišao i sada ona mora hraniti to dijete i odgajati ga. A kako će to ona učiniti, kad nema stalne izvore prihoda, pa ponekad pleše, pa se ponekad mora prostituirati. Takva joj je sudbina, a pitanje je je li ona dobila novce za svoj ples. No tko sam ja da ikoga sudim, tko sam ja da rješavam tuđe dugove i sudbine. Ja sam sada pospan i mamuran i idem na kavu. I ako što želim, želim zdrave granice u odnosu s drugim ljudima i ženama. Ja ću joj platiti 30 dolara i ne želim ništa imati s njom. što se ono kaže: čist račun, duga ljubav. A ja sam čovjek u zrelim godinama, pa mi se mili raditi što je radio Onan, radije ću platiti i imati ženu na raspolaganju.

Na moje iznenađenje, ja je nisam morao kao onaj pjevač Rammsteina drogirati i silovati, ona je dragovoljno došla. Pa tako dolazi do mene i govori mi:

„Zvali ste me? Ja sam prelomila nešto u sebi i sada dolazim.“

Ja je ne pitam što je prelomila, nego kažem:

„Jesam, zvao sam te. Hoćeš li popiti kavu?“

„Da li me to vi častite?“

„Ja častim.“

Zovem konobaricu i naručujem joj kavu.

Ona ju ispija i kada završava, ja joj kažem: „Možemo poći.“

Prije nego smo krenuli trbušna plesačica me pita imam li kondome. Ako nemam, možemo ih kupiti. Kažem joj da imam i mi krećemo u Gabriellin stan.

Ja se pitam jesam li ili nisam popio sok od jabuke, naime, negdje sam čitao da on služi da ti naraste penis. Ali kažem si da je trbušna plesačica uska i plitka i da se ne moram s time opterećivati. Za svaki slučaj uzimam viagru. Zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer želim imati normalan i ispunjen seksualni život. Uz to, ta trbušna plesačica mi se sviđa. Ona je prava ljepotica. Ima savršeno tijelo, ima savršenu figuru, ima zavodljive obline i ona kaže:

„Volim biti seksi. Volim zavoditi muškarce. Želim biti lijepa i elegantna.“

Gabriella se stoga ne bi trebala šokirati, jer ona me ne uzbuđuje, nije zanosna i nije seksipilna. Nisam ja nju izdao, nego je ona mene, legne kao crknuta riba i kaže radi, a ja se na to ne palim. I sada sam ja otkrio njenu mračnu stranu, da se voli skidati i hodati gola. Uostalom što je 30 dolara za tu trbušnu plesačicu, ništa.

To nije kao kod nas, kod nas platiš 100 ili 150 eura za neku ružnu ženu i moraš drhtati da ti ne uleti policija. Ne znam zašto je to kod nas kriminalno djelo, mi smo posljednja zemlja u Europskoj uniji u kojoj se sankcionira seksualni odnos za novac između odraslih osoba. Mi navodno poštujemo Zakon o javnom redu i miru pa kažnjavamo novčano ili kaznom zatvora od 30 dana one koji se odaju prostituciji. Ali tko može reći da sam ja prisilio, ucijenio ili da sam obavljao nasilje nad tom trbušnom plesačicom. Pa ona je došla dragovoljno i ona se seksa dragovoljno i sporazumno, a jesam li ja u ubrojivom ili neubrojivom stanju, ne zna se. Ali znam da sam zaključao vrata, pustio sam laganu glazbu, počeo se skidati, a nitko nije vikao i imao išta protiv. A je li ta trbušna plesačica moj seksualni

objekt ili subjekt, ja to nisam znao. Ona je bila provokativno odjevena, pa se razodjenula i nikako se ne može reći da sam je napastvovao. Radio sam s njom sve ono što radi svaki normalan muškarac. A i ona se trudila, uzdisala je i dahtala. Kažu da seks prosječno traje 7 minuta, ali naš seks je trajao najmanje 30 minuta. Trbušna plesačica se smirila, ozarila i obukla. Pitam ju:

„Hoćeš li popiti kavu?“

„Hoću. Ali bi htjela da me platiš.“

„Naravno da ću te platiti.“

„Brat tvoje djevojke mi nije platio.“

Briga mene za njen provokativni ples bez gaćica. Briga mene je li to poticanje razvrata ili nije? I briga mene je li joj Gabriellin brat platio ili nije. Neću valjda ja to platiti umjesto njega. Ja odlazim po novce, po 30 dolara, no nemam 30 dolara, nego 50 dolara, vadim ga iz torbe i dajem joj ga. Možda je i to malo, ali takve su tarife ovdje u Meksiku. Pa ne određujem ja koliko što košta. Trbušna plesačica kaže:

„Dali ste 50 dolara. Ja vam nemam za vratiti.“

„Nema veze. Kod nas su tarife puno više.“

„Hvala. Puno ste mi pomogli.“

Stoga, ne pitam ja tu trbušnu plesačicu je li bila zadovoljna s mojom seksualnom izvedbom, je li što doživjela ili nije? Ona je zadovoljna što je dobila 50 dolara. Imat će za hranu cijeli ovaj mjesec. A ja se bavim je li sam čin našeg seksa trajao sedam minuta ili duže? A ja se ni ne volim raspravljati sa ženama, seks je trajao koliko je trajao, platio sam ga i ne želim raspravljati o prošlom svršenom vremenu.

Jer kad se jednom upustiš s ženom u raspravu, to može trajati do beskonačnosti. Ne želim ja nikakvu aferu, ne želim ja od toga svega praviti niti neku sreću, a ni kakvo veselje. Ne želim se ja ni svađati, a ni inatiti. Ne želim ja britke izjave i primjedbe o seksu jer i trbušna plesačica je jedna iskusna žena. Ona o tome može štošta reći. Ali ona je diskretna, koliko može biti diskretna. Za nju je to bio posao, kao svaki drugi. Pa se ja ne želim s njom raspravljati voli li ona duže ili šire penise. Ne želim ja rasprave o mojoj anatomiji i mojim genitalijama. Ne želim ja pričati o našoj kompatibilnosti ili nekompatibilnosti, o našoj toksičnosti ili netoksičnosti.

Jer netko će reći da sam vodio ljubav s nedostojnom djevojkom ili ženom. Ali sve je to slobodna procjena i po njoj je netko dostojan, a netko nedostojan. Ja sam odavno prema tome nekritičan, ništa me ne brine i ne tangira. Za mene je svaka žena vrijedna koja mi može priuštiti užitak, a Gabriella je zbog svog ponašanja za mene najružnija žena na svijetu. Stoga, ne volim nikoga procjenjivati, ne volim nikoga ni precjenjivati, a ni podcjenjivati. I ne znam što da mislim o pobačaju i o masturbaciji. Za mene pobačaj nije ubojstvo, a masturbacija genocid. Ja se s time ne slažem s našom Crkvom i našim župnicima. Ja i dalje slušam našu znanost i našu pamet. Ja i dalje slušam našu znanost koja kaže da je masturbacija stara 40 milijuna godina i da žene mogu masurbirati jednom, a muškarci dva puta tjedno.

Međutim, dok sam ja o svemu tome razmišljao, netko zvoni na zvono. Kažem trbušnoj plesačici da se sakrije u kupatilo, a ja otvaram vrata. Ulazi Gabriella i viče na mene. Jer napad je najbolja obrana. A ona mi zamjera što nisam otišao s njom, što je nisam spriječio da se ona skine i što je nisam spriječio da je ona završila na psihijatriji. Jer ne može hodati gola ili u donjem rublju po tako velikom gradu kao što je Ciudad de Mexico. I kada je ona došla k sebi, nije znala je li se to dogodilo ili nije. Je li to bio ružan san ili java. Tu njenu neodlučnost iskorištava trbušna plesačica i bježi netragom. Naravno da je Gabriella bila sumnjičava, ali ja joj kažem:

„Navečer imam let za Yucatan. Idem k Panci. Idem proučavati dinosaure. Znaš li ti koliki su oni imali penis?“

„Brige mene za dinosaure. Mene brine današnji život.“

Mene ne zanima imati dijete s njom, ja u ovim godinama ne želim biti ni otac, a ni frajer. Nisam ja Zvonimir Rogoz, pa da u 92 godini imam dijete. Ne želim ja biti ni Robert de Niro, Al Pacino ili Mick Jagger. Ne želim ja mijenjati djeci pelene. Ne želim ja staru ženu, ali ni staru majku. Ne želim dodatnu brigu za dijete. Zato bih htio da pukne ljubav između nas dvoje. Jer naša uvjerenja su različita, jer naš moral je različit. Jer previše je sukoba među nama, a premalo intimnosti. Pa tako na pitanje:

„Hoćeš li se seksati sa mnom?“

Odmah odgovaram:

„Ne namjeravam to.“

„Zar muškarci ne žele stalno seks?“

„Ja ne želim.“

„Zar neki muški ne žele seks priznati kao sport?“

„Nisam čuo za to.“

„Jesu. Jesu. U Švedskoj. Tamo će se organizirati Europsko prvenstvo u seksu.“

„Briga me za to.“

„Odbijaš me?“

„Odbijam te.“

Ne govorim joj da sam maloprije vodio ljubav s trbušnom plesačicom.

„Misliš: Obavio si što si trebao. Bio si mi dobar pratitelj, a seks i tako nije valjao. Stoga, neka ti je sa srećom.“

„Jesi li mi ti sredila kartu za povratak kući?“

„Jesam.“

„Hvala ti za to.“

„Nema na čemu.“

Odlazim se spremiti, trpam stvari u moju torbu. A briga mene za Gabrielline osjećaje, briga mene hoće li ona pronaći svoje mjesto pod suncem. Briga mene i za trbušnu plesačicu. Znam da bi me i ona primila. Pa ja joj plaćam seks 50 dolara. Ali meni se ne da živjeti u razvratu. Uz to, briga mene hoće li se Gabriella vratiti. Hoće li ona pronaći svog Marsovca? Jer žene su pale s Venere, a Muškarci s Marsa. Prvo bi ona trebala istražiti svoje rodoslovno stablo, treba otkriti obiteljsku prošlost i što u njoj ne valja, pa onda može krenuti dalje. A ja idem na Yucatan kod Pance. Znam da tamo kod Pance postoji nekakvo ljekovito blato, prvo ću u njega leći. To će mi biti nekakva terapija. Moram se riješiti životne gorčine. Želim se odmoriti od ovog mog života.

Dosta mi je lutanja i landranja. Dosta mi je nesporazuma s ženama. Pa se ja tako preorijentiram na gmazove i dinosaure. Jer kažu da je asteroid na Yucatanu bio najsmrtonosniji događaj u povijesti Zemljine kugle. Da je on stvorio krater Chicxulub i nastupila je noć koja je trajala godinu dana. Temperatura je pala ispod nule i gotovo sve živo je nestalo. Pored toga stvorio se veliki val ili tsunami,

proradio je lokalni vulkan, aktivirale su se klimatske promjene, a radioaktivni iridij učinio je svoje. Astronomi su zbog toga šokirani, za njih je sve to jedna velika misterija. Oni i dalje proučavaju crne rupe u svemiru. A ja, nakon Yucatan, nakon Pance, otići ću ja u moju dosadnu Hrvatsku. Idem slušati laži i neistine koje se tamo svakodnevno serviraju. A da više od četvrtine građana Hrvatske živi na granici siromaštva, živi. A da svi mi živimo loše, živimo. Da smo mi veliki gubitnici tranzicije, pretvorbe i privatizacije, jesmo. Svi su nas pretekli, pa nas prestižu i Rumunjska i Bugarska. I što sada vrijedi što mi je naš premijer povećao mirovinu 100 kuna, pa sada primam 2.800 kuna, umjesto 2.700 kuna, kada su se naše cijene udvostručile ili su postale tri ili četiri puta veće. Pa tako kruh plaćam umjesto nekadašnjih 5 kuna, 20 kuna. Jaja umjesto 0,50 lipa, plaćam 2 kune. Svinjsko ili pileće meso umjesto ondašnjih 12 kuna, plaćam 50 kuna i više.

Pa nam je zbog toga realno manja plaća ili mirovina. Pa realno možemo kupiti manje za iste novce. Pa nam cijene rastu u nebo. Pa je to ekonomska tragedija i katastrofa za sve nas, pa mi čekamo naš slom, a on se nikako ne događa. Pa nam ne treba puno da se odvažimo ići u pljačku banke ili u online financijsku prevaru. Jer ti kod nas ponesesh 20 eura i nemaš za to što kupiti. Zbog toga se vraćam kući jer idem slušati o nekadašnjim boljim i dobrim vremenima. Idem slušati priče o 1941. i 1945. godini. Idem slušati priče o 1992. i 1995. godini. Idem slušati o tome tko je gdje bio 1991. godine. Idem slušati naše političke laži, naše nove ideologije i dogme. Idem kući, pa ću stegnuti kaiš i manje ću trošiti, jer kod nas su poskupljenja svakodnevna, a inflacija enormna. Ne znam hoću li moći izdržati premijerove priče o našem visokom rastu BDP- a, o našim reformama, o rastu naše zaposlenosti i izvoza. O našim optužbama da je netko ruski ili ukrajinski čovjek ili pračovjek. A našem mladom čovjeku i onom sa slabim žilcima, je svega toga dosta, pa odlazi glavom bez obzira. Pa nam na kraju dolaze imigranti: Nepalci, Indijci, Pakistanci i Filipinci. Inače bi mi bili zemlja umirovljenika i staraca.

MEKSIKO

Sjedinjene Meksičke Države ili kraće Meksiko, je država u Sjevernoj Americi koja graniči sa Sjedinjenim Američkim Državama, Gvatemalom i Belizeom. Po veličini je četrnaesta država u svijetu, a po broju stanovnika je jedanaesta zemlja na svijetu.

YUCATAN

POGLAVLJE 1

Gabrielli sam rekao da idem u svoju svetu misiju na Yucatan. Tako muškarci rješavaju svoje probleme s ženama koje ih ne slušaju i koje se njima ne prilagođavaju. Stoga me Gabriella pita: kakva je to misija i zašto je to sveta misija, a ja joj odgovaram da idem istraživati udar asteroida prije 65.000 godina, da idem istraživati gmazove i dinosaure, njihov početak i njihov kraj, a za mene je to toliko sveto, koliko je sveta pojava kršćanstva i katolicizma. Jer kada to kaže zainteresirani ili nezainteresirani muškarac za seks, onda je to područje neistraženo, pa možda nešto novo otkrijem, pa me svijet upamti kao nekog velikog arheologa, paleontologa i istraživača. Kod nas se ljudi bave Drugim svjetskim ratom, recentnim događajima na Balkanu, Oslobodilačkom operacijom: „Olujom“, onim koji je zlo učinio prije 50 ili 70 godinama. Pa se naš čovjek bavi ustašama, četnicima, Jasenovcem i Bleiburghom, a mene to više ne zanima. Mene zanima davna prošlost, mene zanima što se dogodilo prije 65.000 godina, što se dogodilo s dinosaurima. Jer ja sam ipak drugačiji od naših ljudi, mene zanima to što ne zanima našeg čovjeka.

Ustvari, to su mi izgovori i obmane da ne budem s Gabriellom jer trenutno nisam za vezu s njom. Jer me ona ne zanima i ne privlači me. Jer, ne mogu prihvatiti učenje Ruth Smythers, jer ipak je ovo 21. stoljeće. Inače, Gabriella kada ne japajače, onda živi u ovom biblijskom vremenu, inače svaka čast tom vremenu, ali mene ono jako malo zanima. Nemam ni osjećaja, a ni strpljenja za to. Ne želim ja ići na nedjeljne mise, ne želim se ja moliti, a ni ispovijedati. Ne želim ja ići u Crkvu i slušati svećenika koji govori španjolski. Jednostavno se nisam na to navikao, ne doživljavam Majku Mariju i Isusa Krista kao stvarne likove. Ne doživljavam ih kao svoje uzore i kao sveta bića, kojima bih se morao klanjati. I po tome se ja razlikujem od drugih ljudi s naših tužnih prostora, jer to perpetuira

naš nacionalizam i naše probleme. A mene jednostavno ne privlače te naše svakodnevne teme i dileme.

Bez obzira na sve, bez obzira na razna naša ispiranja mozga, nisam postao pravi katolički i domoljubni vjernik jer ne mogu prihvatiti da najgori kriminalci koji nama upravljaju sjede u prvim crkvenim redovima, a svećenici su bezdušni pa sve to trpe i toleriraju. Stoga, možda sam bez obzira na sve dostojanstven, možda živim u skladu s deset Božjih zapovijedi, ali nisam pravi vjernik. Jer pored našeg nacionalizma, pored našeg domoljublja, nikako nisam mogao prihvatiti tu novu religioznost i to novo vrijeme. Jer ja sam materijalni siromah, koji se u životu snalazi na razne načine, koji brine o svom siromaštvu, a neki moji poslovi su na rubu zakona. A uz ostalo, nisam pravi vjernik jer u daljnjoj i bliskoj prošlosti mojoj obitelji su razni vlastodršci sa ovih prostora priuštili nekoliko pokrštavanja, pa smo mi na to osjetljivi ili neosjetljivi, ili nas se to više ne tiče. Jer mene ne brine to što broj katolika u Europi stagnira ili se smanjuje, briga me za to.

Inače, mene ovdje u Meksiku muči moja seksualna svjesnost, moje poznavanje tantre, moje poznavanje seksualne revolucije, a bilo bi bolje da to ne znam. Jer iz života znam da je ponekad bolje nešto ne znati, nego to znati. Pa se tako danas više ne bavim mojom seksualnom nesvjesnošću i mojom seksualnom podsviješću, baš zbog Gabrielle i sličnih žena. Jer ona se nikako ne odriče svog toksičnog vjerskog nasljeđa i otrovnog seksualnog odgoja, a to utječe na njeno ponašanje i na njen odnos prema meni. Ja kažem da je to njena osobnost i da to nju odlikuje. Zbog toga ona svjesno, nesvjesno i podsvjesno drži do misionarske poze, a ne do kaubojske, žlice, poze 69 ili do doggy styla. To je njena seksualna osobnost, a to meni nikako ne odgovara. Meni je misionarska poza dosadna, ja ne volim kada žena patološki leži na leđima i ja bih Gabriellu okrenuo, ali se ona ne da okrenuti. Pa između nas nastaje nesmiljena borba, od koje se ja borim i od koje ja na kraju odustajem. Kažem ja sebi:

„Koristi ti vibrator, ja ti ne mogu i ne želim pomoći. Briga mene za tvoje zdravlje, tvoje poboljšanje seksualnih funkcija i jačanju mišića dna zdjelice.“

Jer kad god joj ja nešto prebacim, kad joj nešto kažem ili predložim, ona se rasplače i nastavi plakati. A mene i dalje muči naš, ali i meksički patrijarhalni sustav. Dosta mi je naših poslodavaca, političara, branitelja i ostalih muževa, ne želim ih više trpjeti, kao i meksičke zagovaratelje patrijarhata. Dosta mi je slušati te ideološke, biološke, sociološke, klasne, mitološke i religijske nosioce moći. Dosta mi je njihovih mitova, njihova junaštva i njihove epike, dosta mi je veličanja patrijarhalnih vrijednosti. Dosta mi je takvog folkloru i takvih tradicija. Briga mene što oni žene smatraju vješticama, droljama, prostitutkama, štracama ili kurvama. Briga mene što oni diskriminiraju žene, mene je briga što mene diskriminiraju. Briga mene što su to zastupali i Tomo Akvinski, Sveti Pavle i Sveti Augustin. Jer ja seks u biti volim ili ga obožavam, a ovdje je kao kod nas, u svemu vidim seksualna sputavanja, seksualne devijacije i blokade, svugdje vidim seksualna ograničenja. Gabriella s tim nema problema, nju to ne sputava, i to nekako doživljava i proživljava. Ona ništa ne istražuje, jednostavno ju to ne zanima i ne uživa u tome. Pa to mene ljuti, pa me to frustrira i čini me razočaranim. Govorim joj da treba povezati um s dodirom, dah s užitkom, da mora stvoriti želju sa seksom, da mora biti svjesna sebe i svog tijela, a njoj je to španjolsko selo.

Pa me ona tako u povjerenju pita:

„Kud s nogama kad se seksam s tobom?“

„Što ja znam? Stavi ih gdje hoćeš. Stavi ih meni za vrat. Imaš preko četrdeset godina, valjda si naučila gdje da staviš noge.“

A ja ponekad to radim u stajaćoj pozi i nemam problema s tim. Međutim, s Gabriellom imam problema u gotovo svakoj pozi,

pogotovo u pozi 69. Jednostavno to Gabrielli ne odgovara i to je to, ne želi ona biti inovativna, ne želi ona razbiti monotoniju, ona sve radi u misionarskoj pozi, pa ja od svega odustajem. Nije ona kao Marija Zdravec, poznatija kao Sweet Mery, naša porno zvijezda i europska prvakinja u seksu koja se priprema za Svjetsko prvenstvo u seksu. Ta žena svašta zna, pa vjerojatno zna gdje će s nogama.

A mene Gabriella pita:

„Od kuda ti to sve znaš?“

„Pa zar kod vas nije došla seksualna revolucija? Zar kod vas nije došlo do seksualnog oslobođenja?“

Ona odgovara da nije. Ona samo zna da kad muškarac nešto traži od nje da ona treba leći u vodoravan položaj.

„To si trebala saznati još u dvadesetom stoljeću.“

„Ali nisam.“

„Kupio sam ti knjigu Emily Nagoski: „Budi kakva jesi“.

„Što bih ja trebala? Čitati ju? Pa ja knjigu nisam pročitala od srednje škole.“

„Ovo bi trebala pročitati.“

„Neću.“

„Kupio sam ti i Yoni jaja?“

„Za što to služi?“

„Za povratak tvojoj prirodi, za buđenje tvoje seksualnosti.“

„Kako se to koristi?“

„To umetneš u svoju vaginu i izvodiš vježbe za jačanje vaginalnih mišića i mišića dna zdjelice. To će te uzbuditi.“

„Nisam čula za to.“

„Prije 5.000 godina su to radile kineske carice i konkubine.“

„Ja to neću raditi.“

A ja sebi kažem:

„Baš me briga. Idem ja istraživati dinosaure.“

Iako se sjećam i riječi Rhett Butlera koji je svojoj Scarlet rekao:

„Iskreno govoreći, draga moja, nije me briga.“

Briga mene je li Gabriellu išta naučila seksualna revolucija ili nije ništa. Ja sam se dodatno školovao, pa sam učio tantru, ali sada mi to više odmaže, nego pomaže. Jer se s Gabriellom ne uravnotežujem, nego se unesrećujem i postajem nesretan. Pa umjesto da zaboravim na socijalizam, ja ga se sjećam. Nikako da se naviknem da više nema socijalizma, da više nema partije da se brine o nama, da više nema partijskih sekretara i komesara, da više nema bezgrješnih i nepogrešivih partizanskih vođa. Da nam više nema druga Tita i njegove nepogrešive partije. Umjesto njega smo dobili dogmatski klerikalizam i neslobodu djelovanja. Umjesto toga da dokazujemo tko je veći partijac i partizan, morali smo dokazivati tko je veći nacionalist i Hrvat. Pa se ja tako više ne bojim staljiniste u sebi ili oko sebe, nego se bojim drugih ljudi koje prepoznajem ili ne prepoznajem. Pa se zbog toga iscrpljujem ili se ne iscrpljujem ili ne obraćam pažnju na sve to. Jer sve što je nekad bilo čvrsto i postojano, više to nije takvo. Sve je nesigurno i nepostojano.

Jer su nad nama zavladaali drugačiji sekretari i komesari, više nad nama ne vladaju komunistički sekretari i komesari. Nad nama vode brigu drugi sekretari i komesari i oni nad nama nesmiljeno vladaju, uz pomoć Crkve i svoje partijske mašinerije. I to izgleda meni ne odgovara i ja ne mislim se s time baviti. Ne želim ja biti kritičar Crkve, kritičar kardinala i Crkvene ideologije. Jer mi smo izašli iz jednog kulta i ušli u drugi kult. Pa ću se ja baviti sa svime drugim, ali ne i sa time. A to novo, crkveno vrijeme je od najviše dvije ili tri tisuće godina, to zanima većinu naših građana, ali meni je nepoznato što se događalo prije 65.000 godina. Jer naša Crkva je utvrdila svoje prioritete, briga nju za nas i naše siromaštvo. Briga nju za naše poslanje, briga njih za nas. Oni su se slizali s bogatima i samo drže stranu bogataša. Po njima je najveći grijeh seks izvan braka, pa je po njima masturbacija još veći grijeh ili uzimanje tablete protiv začeca, ili odlazak na pobačaj. Protiv korupcije i lopovluka oni nemaju ništa protiv i kao da oni podržavaju to stanje, oni su se slizali s vladajućima, podržavaju ih. Jer i njima se daju novci na crno, iz proračuna, u obliku lemozine i milodara i tko zna što oni čine s njim, u koju ga svrhu troše.

Jer oni se ne ponašaju transparentno, uzmu naš novac iz proračuna i ne zna se kako ga troše. Inače, Gabriella ništa ne zna o padu asteroida na Yucatan i da je on uništio sve veće gmazove, guštere i dinosaure. Ona se i dalje bavi Biblijom, i živi s kršćanskim moralom ili nemoralom. Mi u Hrvatskoj smo donedavno vjerovali u socijalističke dogme, pa smo sada svjesno ili nesvjesno preuzeli biblijske dogme, a u Bibliji ništa ne piše ili piše šturo o postojanju dinosaura, pa je sve to nama nepoznato. Jer to se ne uklapa u božju sliku, jer to se ne uklapa u biblijski svijet. Inače Gabriella u stvarnosti ne vjeruje u postojanje dinosaura, pa joj ja puno toga ni ne govorim. Ja jednostavno želim od nje otići glavom bez obzira i bilo gdje. Ne želim s njom živjeti. Pa tako želim otići na Yucatan, kod Pance, istraživati dinosaure. Tako se neki razilaze, pa se tako i ja razilazim s Gabriellom bez grižnje savjeti i bez kajanja. Meni je neizdrživo i nepodnošljivo s njom. Jer ja ne želim istraživati skrovite predjele

njene duše i njenog mozga. Meni je dosta njenog narcizma, jer taj narcizam je patološki, nije normalan. Jer svi mi volimo sebe, jer svi mi svoju sliku ljubimo. I briga mene što je to njen obrambeni mehanizam, što se ona tako brani od muškaraca koji žele upasti u njen svijet.

Mene ona ne zanima, mene ne zanima osoba čija riječ mora biti zadnja, koja voli biti u centru pažnje, koja ne voli prihvatiti dobronamjernu kritiku, koja je lažljiva i zlopamtilo i s time je ta priča valjda završila. Pogotovo stoga što ona misli da ja imam prljavi, nastrani um. Pogotovo što to ona tako vidi. Jer sve bih ja to i podnio, ali nikako se ne mogu složiti s njenim seksualnim odgojem ili neodgojem. Naime, ja ne prihvaćam Ruth Smythers i njen savjet da je misionarski položaj jedini položaj koji raspoložena žena može i mora prakticirati. Jer ja od moje raspoložene žene očekujem: kaubojku, žlicu, doggy style i stoječki položaj. Jer meni je misionarska poza dosadna da ne može biti dosadnija. Inače ja ne želim istraživati njene neobičnosti i njene perverzije. Dosta je meni moje bivše žene, dosta je meni lude Mice, Mice Trofitaljke, sutkinje Jagode i mojih japanskih ljubavi. Sve su to žene na svoju ruku, sve su to priče za sebe. A ja više nemam strpljenja za njih. Ja nisam grčki liječnik Hipokrat pa da se bavim ženskom histerijom, pa da se bavim ženskom razdražljivošću. Nemam ja strpljenja za sve to, ne mogu se ja baviti ženskom uračunljivošću ili neuračunljivošću.

Ja se samo bavim time jesam li u zdravoj ili nezdravoj vezi. A ovdje je očito da sam u nezdravoj vezi. Stoga bježim jer brinem za svoje zdravlje, stoga bježim jer negdje drugdje ću biti sretan. I briga mene za seksualni život tih žena, ja se brinem za svoj seksualni život. Jer ja ne želim istraživati ženu u njoj, njen odgoj i njenu kulturu ili nekulturu. Ne želim istraživati njenu svijest i podsvijest. Jer ja ću se radije baviti znanošću, nego vjerom i religijom. Ja ću se radije baviti dinosaurima, nego Gabriellinom strepnjom i drhtajima. Jer ja ne volim taj njen nastrani seks i te njene skrivene, prikrivene i otkrivene ljubavne želje. Za mene je čista nepoznanica njeno funkcioniranje

mozga. Ja uopće ne znam želi li ona nešto ili ne želi, želi li ona moju ljubav ili moje prijateljstvo. Stoga ja želim prekinuti te opterećujuće i toksične odnose. Ne mogu ja zanemarivati sebe i druge. Ne želim ja voditi ratove s njom i njenom obitelji. Jer izgleda što ne podnosim nju, ne podnosim ni njenu mnogobrojnu obitelj. Ne podnosim njene roditelje, koji izgleda da nešto očekuju od mene. Ne podnosim ni ostale članove njene obitelji jer toliko ih je puno, da dok jedne upamtim, stižu drugi s novim problemima. Mogao bih se vječno upoznavati s njima i njihovim problemima.

To mene ponekad izluđuje, ponekad frustrira, a ponekad deprimira. A oni su toliko različiti od mojih dosadašnjih prijatelja, da je to neuobičajeno. Ali da me je sve to izluđivalo, izluđivalo me. I da sam od svega toga htio pobjeći, htio sam. Htio sam se toga riješiti i odbaciti to. I koliko sam ja bio pristojan s njima, oni su sa mnom bili grubi i vulgarni. Pa je netrpeljivost bila obostrana, oni mene nisu voljeli jer sam bio previše gringo, a ja nisam volio njih jer su previše bili Meksikanci, melezi, Indios i primitivni. Nije bilo sukoba, ali u daljem životu bi vjerojatno i do njih dolazilo. Jer ja nisam mogao podnijeti njihovo miješanje u naše odnose, nisam mogao podnijeti njihove savjete i nisam mogao poštivati njihova pravila. Nisam više mogao podnijeti njihove beskonačne jadikovke i beskonačne priče o njihovim problemima. Nisam više mogao podnijeti priče bez početka i bez završetka, ja to jednostavno nisam mogao podnijeti. Stoga ja neću voljeti Gabriellinu mnogobrojnu obitelj, nego ću pobjeći od nje. Dosta mi je bilo glumiti pristojnost, a u sebi sam kiptio. To jednostavno nije dobro za moje zdravlje. Ne volim ja nezdrave odnose.

Dosta mi je mog toksičnog odnosa sa samim sobom, pa sam osjetljiv na toksične odnose s drugima. Pa ne želim upoznati Gabrielinu mračnu, izopačenu stranu, pa ne želim upoznati njeno devijantno ponašanje. Pa ja bježim od žene koja je oličenje nečeg nastranog, bježim od žene koja je oličenje nečeg zaostalog, bježim od žene koja je histerični hipohondar i umišljeni bolesnik. Jer ja se ne znam nositi

s histeričnom ženom koja je uz to i hipohondar. Jer se ja ne znam ponašati s ženom koja ima napade smijeha i plača, koja je pretjerano razdražljiva, koja je često nečim uznemirena, koja je frigidna i koja često nešto halucinira. Koja ima svjesne i nesvjesne psihičke poremećaje kao da joj je oštećen mozak. Pa kažem da se često smije, pa plače, pa mijauče, pa laje, pa se neartikulirano glasa, pa vrišti, pa kao da je prošla nekakve elektrošokove, a seks s njom je prava katastrofa. Pa je nekad svjesna svog stanja, a u većini slučajeva to nije. Jednostavno ne znam kako ona radi, kako ona funkcionira na radnom mjestu, a tamo izgleda normalno funkcionira, jer i mene je zavarala na prvom susretu.

Uz to ona još uvijek podržava filozofiju Ruth Smythers. Nekad, svojevremeno je to učenje valjda bilo napredno, a sada je to nazadno da ne može biti nazadnije. Pogotovo se mi muški s tim ne slažemo. Pa mi živimo u 21 stoljeću, gledamo film: „50 nijansi sive“, a Ruth Smythers pripada 19 stoljeću. Ja jednostavno neću i ne želim se baviti time, ne želim ja ispravljati krive Drine. Briga mene za meksički odgoj, mušku dominaciju, meksičku ideologiju i meksičko obrazovanje. Briga mene za meksičko zlo i naopako, razne devijacije i razne perverzije. Briga mene za meksičku krv, znoj i suze. I jednostavno ja ne želim Gabrielli dati drugu šansu, obavio sam vjenčanje, bio sam pratitelj, Gabriella se nije osjećala kao govno na kiši i to je sve. A da li Gabriella živi sretnu ili nesretnu fazu života, to me se ne tiče. Briga mene i za njene seksualne probleme. Mislim da sam je na vrijeme zaustavio, da sam odolio njenim čarima, ako ih ona uopće ima. Jer ja ne mislim s njom završiti u krevetu, ona mene seksualno ne privlači, to me uopće ne zanima.

POGLAVLJE 2

Stoga, tražim i pronalazim rješenje: naime, idem ja do Pance na poluotok Yucatan. Idem tražiti dinosaure i posljedice djelovanja meteora od prije 65.000 godina. To mi je još preostalo. Jer meni je dosta razgovora o vješticama, o časnim ženama, droljama i kurvama. Jer ja ne želim pričati o moralnom zastranjenju i katoličkom odgoju ili neodgoju. Jer ja ne želim govoriti o mojoj seksualnosti. Jer ja ne želim živjeti s frigidnom, emocionalno - hladnom ženom. Jer se ja ne mislim baviti tim njenim poremećajem, njenom ravnodušnošću ili gađenjem seksom. Ustvari se ja ne želim baviti s njenim psihodinamičkim razlozima i ne želim se ja baviti dubinsko – psihološkim terapijama. Jer baš ta strana meksičkog društva, kao i naša, uopće ne funkcionira. Ne funkcionira za sirotinju i srednji sloj, možda funkcionira za bogate, jer za njih se kaže da bogati nikad ne plaću, a kada plaću, onda su tu psihijatri da pomognu.

Meni je dosta frigidnih, anorgazmičnih i hladnih žena. Briga mene za Mariannin odgoj, briga mene za njene nagrade i kazne. Briga mene za njen osjećaj katoličke krivnje i peccatus. Briga mene što im govore njihovi katolički očevi, briga mene za razloge zašto su žene takve. Pa neću ja ispravljati krive Drine. Jer ja nikad nisam bio pravi muškarac, jer ja nikad nisam pokazao muda pred ženama, jer nikad nisam pokazao da sam muško. Nemam ja tu hrabrost, jer bojim se ja raznih reperkusija. Ustvari, ja sam ustrašen s nepravdama našeg hrvatskog sustava. Jer ja se nisam snašao u tom našem tranzicijskom vremenu. Ja sam ustrašen nepravdama sustava prema pojedincu. Jer ja se pitam: kako ja sada imam prijevremenu mirovinu od 2.700 kuna kad sam imao primanja u iznosu 8.000 kuna. Pa to je trećina onog što sam primao. I kako da se ja sada pomirim s tim? Stoga, sam ja gotovo sve prodao budzašto. A imao sam ja nekretnine koje sam naslijedio od djede, od roditelja, a i sam sam imao nekretninu na moru. Više mi ništa ne treba. Jer porezi, komunalije, nameti i računi su preveliki za mene. Ne mogu ih ja plaćati. Ja ih sa svojom malom

prijevremenom mirovinom više ne mogu plaćati. Jer ja sam socijalni slučaj, jer ja nemam dovoljno za život.

Inače, ja muda imam, ali ih ne pokazujem. Ja nisam naš patrijarhalni mužjak. Nikad to nisam bio. Naime, ja ne želim posramljivati i degradirati žene, ne želim se ja dokazivati nad nemoćnima i slabijima. Ne želim se ja baviti ni našim, a ni meksičkim tradicionalnim i netradicionalnim seksom. Nisam došao do te faze. Ja sam čitao o indijskoj boginji Kali i znam da je ona iskonska ženska energija, plodnost i seksualnost i meni više ništa ne treba. Stoga briga mene za stid, kajanje, krivnju, za istočni grijeh, spolno moraliziranje, patrijarhalni sustav i dogmatske religije. Meni je spolna energija, eliksir života, ali kad nešto traje, onda je dobro, ali kad to više ne traje, onda ništa. Ja lako od svega odustajem, pa i od misionarskog seksa i Ruth Smythers. Pa tako odustajem od Gabrielle i bježim od nje glavom bez obzira. Jer ne podržavam ja misionarsku pozu. Da je Gabriella izabrala pozu školjke još bih ja bio s njom, ali kako ona bira isključivo misionarku pozu, ja to ne mogu prihvatiti. Jer ja ne uživam u tome. To mi je daleko i strano.

Ustvari, moj penis u tom slučaju otkazuje poslušnost i ja postajem erektilno disfunkcionalan. Pio ja viagru ili ne pio, stanje je isto. A ja želim zdrav i sretan seksualan život, želim zdravu i sretnu erekciju. Prvo želim srediti svoj visoki krvni tlak, pa povišenu razinu šećera, pa neurološke bolesti, pa svoje srce i krvne žile. Stoga ja dajem prednost ženama koje vole kaubojku, žlicu i doggy style. Briga mene imam li ja XS, S, M, L ili XXL penis, briga mene za ulogu genetike u veličini penisa, jer ja i tako stavljam jastuk ispod guze i bokova mojih partnerica. No, što to vrijedi, kad to Gabriella ne prihvaća i ne odobrava. Briga mene što Gabriella nikad nije zadovoljna, što joj ništa ne odgovara. Briga mene za njene probleme. I umjesto da se sjetim nečeg lijepog, ja se sjetim nečeg ružnog. Sjetim se Guajira – Indijanke, Amorante, jedne žene – slonice, moje noćne more.

Sjetim se riječi mog nekadašnjeg prijatelja, Pedra Gonzalesa:

„Zašto ju ne želiš?“

„Neugodno miriše ili smrdi.“

„Reći ću joj da nabaci parfem.“

„Ne može se to riješiti parfemom. Mora da ona ima bakterijsku vaginozu.“

„Onda ću joj reći da ode k ginekologu.“

„A da joj ništa ne kažeš i da me ostaviš na miru. Možda ima gljivičnu infekciju ili neku spolnu bolest?“

Možda ima i picajzle.“

Pedro Gonzales se smije i nastavlja:

„Ne budi lud. Žena nije radila to sa muškarcima i nije obraćala pažnju na higijenu. Reći ću joj da se opere, dotjera, našminka i nabaci parfem.“

„A da joj ništa ne govoriš. Umoran sam od žena. Imao sam ženu u Buenos Airesu. Želim se od žena odmoriti.“

„Onda ću joj reći da koristi kreme, sprejeve, maramice i pomade.“

„Ima i zadah iz usta.“

„Reći ću joj da opere zube. Uzmi ženu koju si osvojio.“

„Ali ja ju je želim i nisam je osvajao.“

„Pa ona je u biti zgodna. Ti si seksist i ti je seksistički vrijeđaš.“

„Uopće je ne vrijeđam. Ja je ne želim i ne želim ništa imati s njom.“

„Znaš li ti da kod nas možeš odgovarati za seksističke uvrede? Ti joj stvaraš seksualne i duševne boli.“

To je neukusno, prostački i neprimjereno.“

„Ali ona je žena – slonica. Nismo ni po Kama Sutri kompatibilni jedno s drugim. Pa ona je visoka gotovo dva metra.“

„Sve je to za ljude, pa i žene od dva metra i sto kila. Uopće ne moraš zbog toga osjećati strah i nesigurnost. Uopće ne moraš zbog toga paničariti. Vidiš li ovdje nekoga da paničari, ne vidiš. Nema takvoga. Sve je pod najboljom kontrolom.“

„Ne želim ništa kontrolirati. Sa većinom žena se ne slažem u mišljenju i razmišljanju.“

„S ovom ćeš se sigurno složiti. U početku ti se možda to sve ne da. U početku si možda bunovan i uznojen, ali onda sve dođe na svoje mjesto. Možda će ti se od svega toga i povraćati, ali s vremenom ćeš se na sve naviknuti. Pogotovo ako ponešto popiješ, nećeš ni vidjeti razliku između ljubavi i mržnje. Sve će ti biti isto i svejedno.“

„Bojim se da ću zakazati, da je neću zadovoljiti i da će me ona, iz osvete, onako velika, udariti u moje međunožje.“

„Sve ću joj ja objasniti. Neće te ona udariti u međunožje.“

„Što ćeš joj objasniti?“

„Da imaš maloga, da nisi baš ni nekakav tehničar, da imaš problema sa erekcijom, sa preranom ejakulacijom, da se bojiš svoje loše izvedbe i da se bojiš da je nećeš zadovoljiti.“

„Tamo u Buenos Airesu sam imao ženu kakva mi se sviđa.“

„Ali si od nje pobjegao.“

„Došla joj je kćerka, a ona se pred kćerkom ne želi seksati.“

„Vidiš da si imao problema i sa tom ženom u Buenos Airesu.“

„A da ti jednostavno kažeš da nisam zainteresiran. I ne zanimaju me te tvoje granice između ljubavi mržnje. Jednostavno si ne odgovaramo ni po veličini, ni po obrazovanju, ni po godinama, a ni po kilaži.“

„Ajde sada ne pretjeruj. Možda ona ima metar i osamdeset.“

„Ima sto kila.“

„Nemoj pretjerivati. Možda ima 90 kila.“

„Ne zanima me. I ne zanima me ples s njom. Sigurno pleše kao medvjedica.“

„Ni ne znaš koliko je ta žena spretna. Ni ne znaš kakve ta žena kolače peče. Za prste polizati i oblizati.“

„A ponekad u njih stavi i malo trave. Njen otac i njena majka mi izgledaju napušeno i drogirano.“

„I meni se to ponekad čini, ali ja ne prigovaram i nikoga ne osuđujem.“

„Ipak ona ima preveliku i mesnatu guzicu.“

„Ali joj je zato ostali dio tijela normalan.“

„Sigurno se bavi vudu magijom.“

„Možda malo.“

„Reci joj da ja nisam nikakvo čudovište. Na terapiji sam odvikavanja od seksa. Živimo u društvu opsjednutom, užitkom, seksom i materijalnim. Važan nam je promiskuitet, masturbacija i preljub. Ja sam također nekad tako živio, ali se želim toga odreći i živjeti moralno i u skladu sa vjerskim zakonima.“

„Ako nešto nećeš, ne mogu te ja na nešto natjerati.“

„Onda smo se dogovorili.“

„Amoranta je mješanka. Kod nje se miješa stara civilizacija Guajiro Indijanaca sa kršćanskom, katoličkom civilizacijom, sa španjolskom tradicijom i uljudbom i ti bi joj u svemu tome pomogao. Ali što joj ja mogu, ako ti to nećeš.“

„Nije tu u pitanju nikakav moral, nego je tu u pitanju naša nepodudarnost i naša nekompatibilnost. Ja sam po Kama Sutri miš ili zec, a ona je slonica visoka dva metra i teška 100 kila i uz sve to se bavi i vudu magijom.“

„Ja ti nudim zabavu svojstvenu dobrom ukusu i otmjenom odgoju, a ti to odbijaš. Ne mogu ti ništa pomoći oko učenja tog tvog argentinskog tanga.“

„Ti letiš kroz život kao muha bez glave, ali ja nisam takav. Uništio bih si život i dovukao nekakvu psihološku i mentalnu bolest.“

„Ali te to ne opravdava.“

„Reci joj da sam ovisan o nastranom seksu. Ja sam u udruzi anonimnih ovisnika o seksu. Ovisnik sam kao alkoholičari ili

narkomani, ali namjeravam se skinuti s toga. Moram vratiti nadzor nad svojom spolnošću. Nisam čudovište. Na terapiji sam odvikavanja od seksa. Reci joj da živimo u društvu opsjednutom, užitkom, promiskuitetom, seksom i materijalnim, a ja to želim promijeniti. U fazi sam nekakve promijene.“

„Reci ti meni što ti zamjeraš Amoranti?“

„Ima preveliku i mesnatu guzicu, visoka je dva metra i ima 100 kila. Bavi se vudu magijom i vjerojatno se nekad i drogira. Uopće ne znam kakve odnose ima sa indijanskim šamanima, ali ako ima bilo kakav, meni to jednostavno nije primjereno, a ni prikladno.“

„I ti je ne želiš?“

„Morao bi biti slijep, gluhi, glupi i mutavi ili bi se morao takvim praviti.“

„Što onda da kažem njenim roditeljima?“

„Reci im da sam u fazi odvikavanja od seksa. Kaži im što hoćeš. A zašto joj se ti ne priključiš? Sam si i treba ti žena.“

„Ja sam još manji miš ili zec od tebe. I ja je se bojim i plašim.“

„I onda je meni nudiš?“

„Mislio sam da ćeš ti to već nekako riješiti. Da ti nemaš te unutarnje borbe i strahove u sebi.“

„Krivo si mislio.“

„Sad to vidim i sam, ali imam problema sa Amorantinim roditeljima. Obećao sam im mladoženju, a sada ništa od toga.“

A moja čuna postaje mlohava čim pomislim na Amorantu. Odmah imam probleme s erekcijom. Iste takve probleme imam i sa Gabriellom, iako ona nije visoka dva metra i teška preko 100 kilograma. Ne želim se ja s njom svađati. Ne želim ja igrati s njom tu bezazlenu igru. To se psihološki i tjelesno odražava na moju seksualnu izvedbu. Stoga, ja želim pobjeći od Gabrielle. Želim doživjeti tamošnji užas za dinosaure i tamošnju točku užasa. Ako me, nakon Gabrielle, što privlači onda je to taj najsmrtonosniji događaj u povijesti našeg planeta. Želim zamisliti udar asteroida, oblak pepela koji zaklanja nebo i noć koja traje nekoliko godina. Želim vidjeti trag i krater Chicxulub asteroida širine 12 kilometara ili 180 kilometara, kako se uzme. Želim vidjeti mjesto Chixulub Pueblo ili Puerto, želim vidjeti Muzej znanosti kratera Chicxulub. A ja sam rekao da idem istraživati dinosaure jer nisam znao ništa bolje za reći. To sam učinio da spriječim njenu nasrtljivost.

Već sam zacrtao plan, strategiju i koncepciju. Već sam učinio predradnje i radnje, već sam sačinio teze, antiteze i sinteze. Barem da sam to mogao reći i drugim ženama koje nisam želio u svojoj blizini. Barem da sam to mogao reći svojoj prvoj ženi, valjda bih je se prije otarasio. Jer ja nemam problem s pretiulošću, s povišenim krvnim tlakom, šećernom bolesti, s kardiovaskularnim bolestima, imam problema s ženama. Kada su one nezainteresirane, kada su one konzervativne, kada su one ogromne, kada su one slonice, ja uz njih odmah zakažem. Ustvari ne zakažem, nego odmah doživim poremećaj libida i nemam seksualnu želju za tu ženu. Moja bivša žena koja troši muškarce kao na traci, na to kaže:

„Zar te ja više ne zanimam i ne uzbuđujem?“

„Ne zanimaš me i ne uzbuđuješ me. Jednostavno sam te se zasitio.“

„Nekad si se na mene palio kao šibica.“

„Nekad bilo, sad se spominjalo. Ja to više ni ne spominjem. Dovoljno si me vrijeđala i podcjenjivala, sada se to odrazilo na moju psihu. Ti mi više nisi uzbudljiva.“

„Dakle, ti me odbijaš?“

„Ti si se sama odbila od mene. Nije seks čista mehanika, mora postojati seksualna želja, seksualni nagon, požuda, psihologija, bliskost, ljubav, a toga više nema između nas.“

„Izgleda da tvoji testosteroni ne funkcioniraju kako treba, da ti previše gledaš pornografiju, izgleda da ti previše masturbiraš i izgleda da ti sumnjaš u svoje oružje i svoju muškost. Izgleda da se ti bojiš da ćeš sa mnom doživjeti neuspjeh.“

„Briga tebe za mene.“

„Ti si jedan impotentan muškarac.“

„Možda je tako s tobom, s drugim ženama nije tako. Ti me ne privlačiš, a naša veza nije zdrava, nego nezdrava. Uz tebe mi je seksualni nagon nestao. Krv i hormoni mi ne polude u tvojoj blizini. Sve si zagadila, pa i to. Uz put si uništila naše osjećaje i moje samopouzdanje. Tako da si mi odbojna.“
A ja se pitam zašto mi je sada netko neprivlačan, a do nedavno mi je bio privlačan? Što se to promijenilo u mom životu? Zašto mi moja bivša žena više nije privlačna, prirodna i spontana? Što se to promijenilo u mom životu? Zašto mi više ne odgovara njena nutrina, zašto mi je sve otrovano i toksično? Zašto ona više nije vesela, zašto se ona ne raduje mojim vicevima? Zašto je svega toga nestalo? Zašto je nestala njena karizma? Zašto je nestala čarolija između nas dvoje?

I dalje se ja pitam zašto je nastupila seksualna averzija između nas dvoje? Zašto se mi svađamo kad mi ne živimo zajedno? Zašto mi

tjeramo svoj inat, zašto mi namećemo svoju volju, zašto mi istjerujemo svoju pravdu? Zašto baba ide šumom, a djeda drumom? Zašto mi dokazujemo nešto što je teško dokazivo? Zašto nitko ne pobjeđuje u našim prepirkama? Zašto mi želimo biti u pravu? I nemamo mi odgovore na sva ta pitanja, pa smo mi i dalje ljuti i agresivni. Jer u toj igri, nitko ne pobjeđuje, nema seksa pomirenja, jer seks postaje problem. Jer ti ne odgovara partneričin neprijatan miris, jer ti partnerica odbojno izgleda ili si zbog raznih razloga ogorčen na nju. Jednostavno ti se gadi seks s njom. Jer ona je tražila razvod, jer si se ti razveo od nje i ne želiš ništa imati s njom. Jer si ti pijan, jer ti imaš opsesivno – kompulzivan poremećaj, pa želiš samo spavati. Briga tebe i za njenu, ali i za tvoju psihu. Briga tebe što te nitko ne voli, briga tebe što ti nikoga ne voliš. Ti osjećaš nelagodu i odbojnost prema svojoj bivšoj ženi i želiš da te svi ostave na miru. Pa te briga za tvoje ponašanje i loše navike, misliš samo na sebe i ni na koga drugog. Kad sam prestao razmišljati o tome, sjetio sam se da trebam nekog nazvati, pa sam nazvao Peru.

POGLAVLJE 3

Mene brine naše siromaštvo. Mene brinu naši visoki porezi, prirezi, takse i nameti. Brinem se plaća li to Pero umjesto mene i ima li on novaca za sve to. Ujedno se brinem da kada se vratim da neću i ja morati skupljati boce po kontejnerima. Brine me da mi netko neće oduzeti kuću, pa da ću postati beskućnik i otpisani. Jer nekad je kod nas igrala serija „Otpisani“, pa mi je poznato to stanje uma i psihe. Ja bih radije gledao žene u seksi korzetima, intimnom rublju, mrežastim čarapama i kaubojskim čizmama. Jer volim vidjeti zanosne žene, izvrsno odjevene. Ne želim ja ovaj naš surovi kapitalizam, ovrhe, poreze, komunalne naknade, dopunsko zdravstveno, plaćanje lijekova, kredite i dodatno zaduživanje. Odbacujem to sa gnušanjem. Ali o svemu ja ne odlučujem. Netko odlučuje u moje ime i za moj račun, a ja ne znam ni tko je to. Netko odlučuje za nas i tako nam je, kako nam je. Jer moji troškovi i režije za očevu i djedovu nekretninu su veliki i više ne razmišljam o svojoj prošlosti i svojim promjenama u životu.

Briga me za ovaj naš neoliberalni kapitalizam, briga me za ovo naše prekomjerno oporezivanje, ja sam ostao u relacijama ondašnjeg socijalizma, ondašnjih troškova i ondašnjih mitova. Brine me što nam plaće i mirovine sporije rastu u odnosu na troškove života, u odnosu na našu galopirajuću inflaciju. Naši vlastodršci nam govore da nam je svakog dana sve bolje, ali ja to ne vidim, vidim da nam je svakog dana sve gore. I problem je što nitko ne vidi što mi to radimo krivo i zašto radimo krivo. Možda više nismo na koljenima, možda smo smanjili nezaposlenost, ali plaće i mirovine su nam i dalje male. Najavljivane porezne reforme nikoga ne dotiču, jer povećanje od 5 % nikome ništa ne znače, jer inflacija je 10 % i više. Stoga su neki na rubu očaja, a nekima psihičko stanje još očajnije. Neki su emocionalno slomljeni, pa im ne treba puno da uzmu oružje i na nekog krenu. Da mi se ne bi nešto nepredvidivo dogodilo, zovem ja Peru i pitam ga kako je kod nas. Je li se nešto predvidljivo ili nepredvidljivo dogodilo. Stoga, pitam Peru:

„Kako je u Hrvatskoj?“

„Usmrćuju svinje, kokoši i piliće. Došla je svinjska kuga.“

„Valjda afrička kuga.“

„Snašlo nas je nekakvo zlo i ne možemo ga se riješiti.“

„Odlaze li mladi iz zemlje.“

„Odlaze.“

„Osim toga, što ima?“

„Ima toksične ksenofobije i rasizma. Imaju huliganskih nereda i nacističkih napada na slabe, nezaštićene i žene.“

„Što kaže naš sud. Želi li me smjestiti u zatvor ili ne žele? Je li stigla kakva opomena, kakva ovrha ili kakva kazna?“

„Nije ništa stiglo.“

„Ondesi onome na sudu 1.000 eura, zlu trebalo ili zli ne trebalo.“

„Kad budem išao u Osijek.“

„Tupe li i dalje naši političari, kao dobri populističari da smo mi uspješna zemlja.“

„Na to sam se navikao.“

„Divljaju li cijene i dalje kod nas?“

„Divljaju.“

„Onda neću doći kući. Ostat ću ovdje.“

„Ostani gdje već jesi. Kod nas je tako kako jeste.“

„Ja sam na Yucatanu kod Pance. Istražujem dinosaure.“

„Neka ti je sa srećom. Nego reci jesi li što pronašao?“

„Nisam.“

„Ovdje se otkrilo da su naši istaknuti pojedinci koristili Europske fondove kao svoj osobni bankomat. Kad im je trebao novac, oni su pisali projekte Europskoj uniji i od Europske unije bi dobivali velike novce.“

„Valjda su svi pisali projekte.“

„Nisu. To je potpuni poraz naše poljoprivredne politike. Novce su dobivali samo veliki, bogati i povlašteni i oni skloni i povezani s HDZ - om. Oni mali nisu ništa dobili, njima nema tko pisati te projekte.“

„Zato mali poljoprivrednici nestaju, zato nestaju OPG- ovcu. Velikima se pogoduje i to je to.“

„Naši političari i resorni ministri kad ne vode svoje privatne poslove, onda su nestručni i nepoduzetni. Oni su to postali po stranačkom ključu i za ostalo ih baš brige.“

Naši korumpirani političari se bave populizmom i demagogijom, a ako su opozicija tada odašilju otrovne strelice prema Vladi. A naša Vlada pred izbore štošta obećava, obećavaju nerealne i neutemeljene promjene, obećavaju reforme, obećavaju prosperitet, a ustvari guraju zemlju u propast. Oni nikad ništa konkretnog ne ispune. I nikad ne dolaze pred zid istine i pravde. To je tako i nikad se neće promijeniti. Stoga neću o njima, nego pitam:

„Što rade naše braniteljske udruge? Što radi Željka Markić i njena udruga „U ime obitelji? Jesu li zabranili pobačaj, masturbaciju i vanbračni seks? Jesu li oni aktivni ili nisu?“

„Oni zabranjuju koncerte Jelene Karleuše, Ace Lukasa i Harisa Džinovića. Ovi kažu da to nema veze s mozgom, ali što je tu je. Treba zabraniti ono što narod voli jednom za svagda.“

„Ako nema konkretnih akcija, ako se ne može spriječiti prostitucija, primitivizam i kriminal klase na vlasti, onda se mogu zabraniti cajke i turbo folk. To je u skladu s našom trenutnom situacijom.“

„Znaš li da uvodi zakon o jeziku? Kad se ti vratiš ljudi će se bojati govoriti jer će biti onih koji će reći da govoriš nepravilno, da nisi domoljub i da se moraš dodatno školovati.“

Stoga prekidam razgovor s Perom jer nemam ja nikakva nadanja za sretan život u Hrvatskoj, ovdje u Meksiku su životni uvjeti ipak povoljniji i nekako se ovdje bolje snalazim. Ovdje su troškovi života puno niži, ovdje ne vlada hiperinflacija. Ovdje se gospodarstvo nekako brže oporavlja. Ovdje iz prikrajka ne moram slušati da smo mi najveći gubitnici privatizacije i tranzicije. Da mi nismo iz dirigitiranog gospodarstva dospjeli u tržišno gospodarstvo. Da ništa kod nas nije jasno i transparentno, nego je sve prikryveno i netransparentno. Jer briga mene za nas demografski slom. Jer briga mene što su cijene poljoprivrednih sirovina i energenata na globalnom tržištu u padu, kad ovdje u Hrvatskoj osnovne namirnice enormno poskupljuju. Briga mene za inflaciju i druge makroekonomske kategorije. Ja se bavim istraživanjem utjecaja pada asteroida ili komete prije 65.000 godina na ondašnji život i krah gmazova i dinosaura. Htio sam istražiti što je od svega toga ostalo i kako je samo jedan asteroid uspio izbrisati dinosaure sa Zemlje. To me je oduvijek privlačilo, to su oduvijek bili moji snovi, otkriti nešto novo, postati nekakav veliki istraživač. Inače, to čine

muškarci kada žele pobjeći od svojih boljih polovica. Kada im ove postanu naporne, dosadne i neizdržljive.

Meni je Gabriella upravo takva postala. Stoga se meni ne da tražiti njenu g – točku. Ne da mi se tražiti njenu erogenu zonu koja se nalazi unutar njenog vaginalnog kanala. Pa ja tražim lijek ili bijeg od takve stvarnosti, od takvih problema i od takve svakodnevne rutine. Pa ja tražim spas za moje mentalno zdravlje i tražim svoju dobrobit i blagostanje. Pa ja tražim bijeg u nepoznato, pa ja tražim nekakav eskapizam, ili nekakvu avanturu i tamo gdje dođem ću već pronaći nekakva uzbuđenja. Jer ja sam gledao mnogobrojne nastavke filma „Indiana Jones“ i želim razne avanture. Jer cilj mi je spasiti svoju dušu, jer cilj mi je obaviti seobu duše i svega što je s tim u vezi. Želim svojoj duši olakšati život na ovoj planeti. I zato ja kažem: idem ja istraživati strašne guštere, kako su ih zvali Grci. Ne upuštam se ja u sve te njihove nazive, ne upuštam se u to koji je od njih biljožder, koji je od njih strvinar ili koji je od njih mesožder, ili svežder, ja ih jednostavno zovem dinosaurima. I ne dijelim ih ja na dobre ili loše, ni na biljoždere ili mesoždere, ja se želim njima baviti i to je sve što ja želim. Jer sa Gabrielom sam seksualno zakazao, ona je legla kao crknuta riba, u skladu s filozofijom Ruth Smythers, a ja sam odmah doživio muški klimakterij, muški neuspjeh ili andropauzu. Moji seksualni hormoni su zakazali, ja sam sve obavio preko volje ili preko one stvari, a s time Gabriella nije bila zadovoljna.

Izgleda da sam i ja ostario, da sam zreo za seksualnu mirovinu, da mi se smanjila razina muškog spolnog hormona testosterona. Ne reagiram ja na svaku ženu, nego samo na onu zainteresiranu. I što sam onda učinio? Zvao sam trbušnu plesačicu kući i s njom sam zadovoljavajuće sve obavio. To mi je valjda vratilo samopouzdanje, ali ipak sam htio pitati Pancu da mi nađe neku ženu s Yucatanu. Ili da mi on omogući da idem na ADAM test, pa da doznam svoju razinu testosterona i da ako ta razina nije zadovoljavajuća odem na hormonsku nadomjesnu terapiju. Jer tu na Yucatanu postoje razne medicinske ordinacije i mora da se jedna od njih bavi hormonskom

nadomjesnom terapijom. Jer ja sam preko 60 godina, jer imam problema s erekcijom, jer nemam ni strpljenja, a ni energije za razne nestabilne i neuravnotežene žene.

A problem je taj što bi žene trebale biti razumne i uviđavne. Što ne bi trebale leći kao crknute ribe i što ne bi se trebale pridržavati filozofije Ruth Smythers. One bi umjesto što ništa ne rade, trebale raditi na muškoj erekciji. Pa tako trebaju biti zavodljive, seksipilne, pa tako trebaju nositi zavodljivo seksi rublje. Inače, ja se odoh baviti drugim stvarima, inače ja se odoh baviti dinosaurima i asteroidima. Jer imam potrebu reći mom prijatelju Peri kada idem na kavu s njim: „Bio sam na Yucatanu. Sve sam doznao o katastrofi dinosaura. Nemoj mi pričati što se dogodilo prije 2.000 ili 3.000 godina, pričaj mi što se dogodilo prije 65.000 godina.“

Time sam htio dokazati da i ja nešto znam i da ja nešto značim. Pa sam htio citirati Adrianu Ocampo, direktoricu NASA programa, koja je još osamdesetih godina održala konferenciju za novinare na tu temu.

Inače, htio sam se praviti važan, da i ja nešto znam o prošlim vremenima i o globalnoj zimi koja je zavladała nakon udara asteroida. I kad nemam drugih argumenata s našim crkvenjacima, reći ću da sam bio na Yucatanu i da sam tamo štošta saznao o našem prethodnom životu. Pa ću ih pitati kako se uklapa taj pad asteroida u njihove teorije o postanku svijeta. Pa ću tako i ja s čuđenjem gledati snimke meksičkog poluotoka Yucatana, pa ću i ja gledati vrtače i ponikve koje su iz tog pada asteroida nastale. I to činim stoga, što nisam uništio dijete u sebi. U meni još živi dijete, to se nije ugasilo i pitam se što mi želi reći dijete u meni? Moj svjesni ili podsvjesni mozak još uvijek nije sazrio, jer ja sam jedno veliko, nezadovoljno, neshvaćeno i frustrirano dijete. Pa imam psihološke pukotine, pa imam nezacijeljene rane, pa imam mladenačke potrebe. I nadam se da će me netko zavoljeti, da će me netko prihvatiti i da će me netko prigrliti. I nadam se da će to biti Japanci,

Amerikanci ili Nijemci. Da će to biti nekakve naprednije nacije. Da će oni aktivirati moje potisnute osjećaje i zanemarene potrebe. Da će oni iscijeliti moje unutarnje i ranjeno dijete.

Ustvari, padom Berlinskog zida, rušenjem socijalizma i socijalističke ideologije, uspostavom neoliberalizma i novog kapitalizma i uspostavom naše nove ili stare religije, htio sam svima poručiti:

„Vi stalno govorite što se dogodilo prije 2.000 ili 3.000 godina, ali ja znam što se dogodilo prije 65.000 godina ili prije 100.000 godina. Ne možete vi vladati nada mnom. Jači sam ja od vas.“

Time ja rješavam to pitanje ranjenog djeteta u meni. Jer ne želim ja ići na psihoterapiju, jer ne želim se ja liječiti. Jer ja još uvijek osjećam posljedice razvoda braka mojih roditelja, ali i mog razvoda braka.

Naime, moja žena više nije htjela živjeti sa mnom. A ako ne želiš živjeti s nekime, slobodna ti bila duša, idi gdje želiš i gdje ti je srcu drago. Neću ja valjda nositi vidljive i nevidljive stigme svega toga. Neću ja nikoga okrivljavati za te neuspjehe u mom životu.

Izgleda da mi se Gabriella osvetila što sam otišao od nje. Naime, ona mi nije ništa pričala da će Yucatan snaći promjene vremena i vremenske neprilike. Da će vjetrovi nositi krovove i čupati stabla. Da će Yucatan pogoditi zlo i naopako. Nije mi ništa pričala da će Yucatan pogoditi uragani, oluje, grmljavinsko nevrijeme, obilne kiše i tuče. Da će za Yucatan biti upaljen crveni meteoalarm. A to je mogla znati, ako je pažljivo slušala ili gledala vijesti. Ili nije mogla znati, jer briga nju za mene, ona misli samo na sebe. Jer da nije tako, ona bi mi rekla da njihovi meteorolozi ne preporučuju putovanje na Yucatan. Međutim ona se drži te svoje disfunkcionalne strategije da drugi koji ne žele živjeti s njom da trebaju doživljavati zlo i naopako. Stoga ja kažem da je ona zlobna i sebična. I dobro je da sam je se zauvijek riješio. To je sve postalo neodrživo i neizdrživo.

POGLAVLJE 4

Neću se ja osjećati neželjeno i nepotrebno na ovom svijetu. Neću ja osjećati krizu i kaos. Sredit ću se ja. Možda ovdje pronađem dinosaura, pa se sredim uz njega. Pronaći ću ja svoj spas, izliječit ću ja svoje otvorene rane, svoju ranjenu dušu, neću ja tražiti pomoć od drugih. To je stoga što sam htio nešto promijeniti u svom životu. Jer tu u Meksiku sam bio na rubu živčanog sloma, jer mi ništa nije išlo od ruke. Jer kad sam vidio gdje sam došao, odmah sam htio pobjeći od svega toga. Jer sam vidio da moj prefrontalni korteks ne funkcionira baš najbolje tu u Meksiku. Jer tu u Meksiku sve se kosilo s mojom logikom, mojim razumom i mojim razmišljanjima. Tu u Meksiku sam teško donosio odluke, a ako sam Gabrielli obećao da ću ići s njom na bratovo vjenčanje, onda sam to obećao i onda sam to obavio. Zbog toga sam ja osjećao napadaje panike, zbog toga sam ja izbjegavao društvo, zbog toga sam se čudno ponašao. Pa mi se zbog toga usporio metabolizam i otkazao mi je poslušnost. Jedem malo, baš i ne idem na toalet i debljam se. I ne znam jesu li u pitanju geni ili hormoni.

Jer ponovo sam došao u dodir s američkim radijskim propovjednikom Haroldom Egbertom Campingom koji govori o kraju svijeta, o sudnjem danu, o apokalipsi i Armagedonu. Ali prošao je 21. listopada, a mi smo i dalje živi. Nije se ostvarila crna Majanska prognoza, nismo doživjeli kataklizmu, da će nas pogoditi razorni potresi, da će podrhtavati tlo i da će posvuda ležati mrtvi. Da će se Sunčev sustav poravnati sa središtem Mliječnog puta, a to je dovoljno za paniku. A ja se ne obazirem na tu novu konstelaciju snaga, briga mene za tu novu katastrofu, briga mene za toplinske valove, briga mene za taj neočekivani razvoj događaja, briga mene za to kozmičko zračenje, briga mene za potrese, briga mene za rasjede, ja se ne obazirem na sve to. Ako budu temperature veće od 50 stupnjeva, ja ću se skloniti u hlad. Ako bude nevrijeme, ja ću se od njega skloniti. Neće mene omesti vjetar i snažne oluje, bude li on nosio krovove i čupao stabla.

Ne bojim se ja ni Nostradamuova predviđanja i proročanstava. Ne bojim se ja njegove astrologije. U to njegovo vrijeme je vladala kuga pa je on na sve gledao crno, pa je on zbog toga bio pesimist. Ali ipak ako je on predvidio Francusku revoluciju, Napoleonova i Hitlerova osvajanja, onda bi se i ja trebao zabrinuti na njegova predviđanja trećeg svjetskog rata, njegovog predviđanja gladi i njegovog predviđanja dolaska vanzemaljaca. Jer on za 2023. godinu kaže da nas ne čekaju dobre stvari. A na to se nadovezuje baba Vanga koja kaže za 2023. godinu da će milijuni ljudi umrijeti. Ja stoga ne slušam braću Tarabiće, ne slušam njihova zastrašujuća apokaliptička proročanstva, ali i oni nam nešto zla predviđaju.

Stoga se ja ničega ne bojim, ipak idem na Yucatan i slijećem u Cancunu. I što tamo nalazim? Nalazim oglas:

„Donirajte spermu! Izbjegnite smak svijeta.“

Mislim u sebi:

„Svašta na ovome svijetu. Pa ne misli netko da ću ja tu masturbirati. Pa ja sam dovoljno star da to više ne moram činiti.“

Ja mogu posjetiti mayansku piramidu El Castillo, posvećenu Kukulkanu, mayanskom bogu vjetra i to je sve. To je moj doprinos novonastaloj situaciji. Nemojte ništa drugo očekivati od mene.

Kažem Gabrielli da idem pronaći dinosaurova jaja, njihov DNK –a ili njihove gene, da stvorim novu vrstu kao u filmu: „Jurski park“. Inače, nakon tog filma jedan moj radni kolega, u trgovačkoj tvrtki je radio, je nakupovao igračke dinosaura i napunio skladište naše tvrtke. misleći da će se te igračke lako prodati. No ništa od toga, pa sam ih ja bezuspješno morao prodavati za jednu Novu godinu. Iz toga sam shvatio da našeg čovjeka ne oduševljava nešto što je staro 100.000 godina, nego ih oduševljava nešto iz mnogo bliže povijesti. Oduševljava ih ono staro 2.000 ili 3.000 godina. Stoga sam se ja

iznenadio da mi je Panco pokazivao oglas objavljen tko zna gdje, a u njemu je pisalo:

„Posao iz snova. Traži se djelatnik za putovanje oko svijeta, plaća 100.000 dolara. Pošaljite i vi svoj video uradak!“

„Koliko dugo to traje?“

„Ne znam.“

„Jesi li se ti prijavio?“

„Jesam.“

„I što od toga očekuješ?“

„Da će me primiti.“

„Ja nisam zainteresiran za posao. Postao sam umirovljenik, mirovina je mala, ali je redovita.“

„Svaka čast. Ja ni ne znam kada ću u mirovinu, pa mi neophodno treba tih 100.000 dolara.“

Ustvari, ja sam htio pobjeći od Gabrielle, nije da ja osjećam sveprisutno neprijateljstvo prema svim ženama, nego samo prema onima nenormalnima i nema se što o tome istraživati. Naime, nisam ja desničar i religiozan, pa da sam mizogin i mrzitelj žena. Ne mislim da sve nevolje dolaze od žena, dolaze sa svih strana. Ali da će netko u 21. stoljeću podržavati Ruth Smythers, tome se nisam nadao. Da ću s nekim srednje dobi imati negativno seksualno iskustvo, tome se nisam nadao. Da ću razmišljati je li moja partnerica frigidna ili nije i o tome nisam razmišljao. Ali da je ona nečim kontaminirana izvana ili iznutra, to sigurno jeste. Da je ona nekome zavidna i ljubomorna, to sigurno jeste. Da sve to prelazi u patologiju, prelazi.

Dobro da nemam želju otići na Južni pol i na minus trideset ili pedeset stupnjeva. Stoga je ipak dobro da sam došao u Meksiko. Jer inače bih bio prvi Hrvat koji je dospio na Južni pol. A inače je to napravilo 20 ljudi iz sedam zemalja. Jer kažu ti ljudi da su htjeli biti sretni, da im je to bio životni smisao i san. A što se tiče snova, ja ponekad znam lucidno sanjati, svoje misli upućujem u tom pravcu. No, ponekad me muči grižnja savjesti, nekad me muči to da sam prema nekome bio bezosjećajan i okrutan, pa se ne mogu sjetiti mojih snova ili jednostavno ne mogu njima upravljati. Najgore od svega je to što se nekad sjećam svojih snova, a nekad ih se sjećam. Kažu da je tu u pitanju neurokorteks i sve vezano s njim. Ali ja se pitam: zašto doživljavam noćne more u snu ili na javi i zašto se njih redovito sjećam? I zašto su moje noćne more prerasle u poremećaj? I što mi te noćne more pokušavaju reći?

Kao što se nema što istraživati o dinosaurima, sve je istraženo, prije 65 milijuna godina pao je asterooid i uništio gmazove i dinosaure. Jednostavno od dinosaura ni traga ni glasa. Mogu se istraživati meksički prirodni bunari ili senote koje je stvorio asteroid i za koje su Maje govorile da predstavljaju ulaz u podzemni svijet, i ništa drugo ja ne nalazim ovdje. Stoga, pitam Pancu: „Zašto reklamirate te prirodne bunare kad imate lijepo more?“

„Ne bih ti preporučio kupanje u našem moru.“

„Zbog morskih pasa?“

„Zbog ljutih meduza, zbog ljutih sipa i zbog ostalih ljutih životinja.“

A ja u sebi kažem:

„Hvali more, drž' se kraja.“

To je ta naša slavonska mudra izreka i ja ću se je držati. Ne želim ja doživjeti kataklizmu kao dinosauri, bojim se ja uragana koji će

poharati meksičku obalu. Pa ću se i ja kupati u tim prirodnim bunarima ili senotama. Jer izdan je crveni alarm upozorenja za iznenadne oluje i uragane druge kategorije, jer izdan je crveni alarm za snažne vjetrove i stoga sam ja na oprezu. Ali ipak sam konačno stigao na Yucatan, u mjesto gdje živi Panco. Izgleda da samo dragi Bog zna kako se to mjesto zove. Panco, moj nekadašnji radni kolega, me je dočekaio i smjestio u neku napuštenu zgradu. Jer svi su iz te zgrade pobjegli, kao da su predosjećali zlo i naopako. Ne znam što mi je bilo, nisam na to obratio pažnju, bio sam umoran više od lošeg života, nego od stvarnog umora. Kažem Panci da ću malo leći i odmoriti se i on me ostavi na miru. A ja kažem da sam legao i što sam sanjao, sanjao sam ono o čemu sam danima razmišljao, sanjao sam dinosaure. Sanjao sam asteroid, sudar Zemlje s asteroidom i nestanak dinosaura. Stručnjaci kažu da se sanjaju dinosauri u slučaju da se ima kompleks inferiornosti ili neki drugi kompleks.

Ili se sanjaju dinosauri kada se ne mogu kontrolirati emocije ili je to posljedica mojih aktivnosti. A ja više nisam mogao kontrolirati emocije prema Gabrielli, morao sam od nje otići ili pobjeći. Od jedne noćne more dospio sam u drugu noćnu moru. A sve se to dogodilo i događalo zbog loše regulacije mog metabolizma, mog visokog tlaka, mog visokog šećera i mog mozga. I ne znam ima li tome pomoći? Valjda ima, ali ja to ne otkrivam. Trebao bih nešto učiniti sa svojom amigdalom, ali ne znam što. Ali prije nego što izliječim svoju amigdalnu, moram se suočiti sa svojom prošlošću, zbog svoje sadašnjosti i budućnosti. Moram nešto promijeniti u svom životu, bilo to pozitivno ili negativno. Moram se riješiti starih navika koje me sputavaju, moram se riješiti razmišljanja iz prošlosti i negativnih stavova. Moram se riješiti onog nečega što me sprečava da napredujem u životu. Stoga se moram riješiti svog tradicionalnog mentaliteta i toksičnih odnosa s ljudima. I sa tim i takvim mislima lutam ja po tim prostorima po kojima su nekad vladali dinosauri. I pronalazim neke ljude koji rade za National Geographic.

Oni se nekud žure, pitam ih kuda se žure, a oni kažu:

„Dolazi opasna oluja. Tko zna kako će ovo mjesto izgledati nakon nje. Bježite odavde glavom bez obzira.“

„Tek sam ovdje došao.“

„Nema veze. Ovdje će se dogoditi smak svijeta.“

„Zar ovdje u Meksiku ne postoji sustav za obranu od nevremena i oluja?“

„Ne postoji takvo što. Prepušteni smo prirodi i vremenskim nepogodama. Molimo se Bogu da nas poštedi. Ili bježimo glavom bez obzira.“

„Pa nismo mi u Srednjem vijeku? Valjda postoji nešto što nas može zaštititi? Moramo li naše molbe slati Bogu?“

„Nema ničeg efikasnog ili efikasnijeg? Bog nam može pomoći, ali i ne mora. Gdje ste to čuli, o toj apokalipsi?“

„Na vijestima. Zar

vi ne slušate vijesti? Zar vas nisu bombardirali svakakvim informacijama?“

„Vijesti su na španjolskom, a ja ne razumijem španjolski. Možeš mi pričati što god hoćeš, ja to ne razumijem. Za mene su to španjolska sela.“

„Snimili smo što smo snimili i sada bježimo: kud koji mili moji.“

„Recite mi: jeli istina da je tu pao asteroid i da je on pobio sve dinosaure.“

„Izgleda da jeste. Oprostite, ali mi žurimo. Bojimo se te monstruozne oluje. Bojimo se klimatskih promjena. Približava nam se neviđeni kaos, naša smrtonosna kombinacija svega zloga i naopakog.“

Približava nam se nestabilna fronta. Izdani su najviši stupnjevi upozorenja, grmljavinsko nevrijeme, s najvećom vjerojatnošću pojave tuče, vjetrova i bujičnih poplava.“

„Jeste li sve istražili, može li se tu još nešto istražiti?“

„Možete naći još neki nepoznati grad Maja.“

„Ja tražim dinosaure.“

„Nećete baš puno naći. Ali probajte. Mi smo otkrili kosti pterosaurusa.“

„Što vam je to?“

„Otkrili smo groblje pretpovijesnih letećih gmazova.“

Ja sam se sjetio njihovih reportaža. Oni iskapaju po cijeloj zemljinoj planeti po nesnosnim vrućinama i hladnoćama, i ako oni kažu da će ovdje biti oluja, onda će valjda biti oluja. I pitao sam se je li njihov strah od oluje opravdan ili je neopravdan. Jer žarko sunce je pržilo, zrele masline su povijale grane, i u svoj toj idili tko bi očekivao oluju? Valjda nešto znaju ti arheolozi, a ne samo meteorolozi, A ja sam htio upoznati ta misteriozna i tajanstvena bića zvana dinosauri. Htio sam istražiti sve nepoznato o njima. Briga mene za NLO – e, mene sada zanimaju dinosuri. Ali ja ipak ne želim bliske susrete ni sa jednim, a ni sa drugim. Ne želim ništa znati o njihovom zagrobnom životu. Mene je briga ima li Meksiko sustav obrane od tuče i oluje ili je i kod njih kao kod nas u Hrvatskoj sve prepušteno slučaju i čudima prirode. Ja znam da je u socijalizmu sustav obrane od tuče i oluje

funkcionirao, rijeke su se čistile i nije bilo poplava, a sada je nema problem mala kišica jer nam uništi plodove i sve poplavi. Jer kad se dozvoli da se stvori nevrijeme i tuča veličine oraha, onda je sve kasno i za našu poljoprivredu, naše objekte i za nas same. Nakon toga nam samo treba generalni direktor Hrvatskih voda da nam nešto suvislo ili nesuvislo objasni. A nama u svoj toj mucu, nije do njegovih riječi, mi bi najradije zaplakali što nas vode takvi diletanti i nestručnjaci. Ali tko nam je kriv, kad mi biramo takve. Pa ne koristimo zrakoplove za paranje oblaka ili rakete za razbijanje oblaka

POGLAVLJE 5

Valjda sam tek stigao na Yucatan kad su meksički meteorolozi najavili razorne, elementarne nepogode, potrese, tsunamije, ciklone, visoke morske valove i prirodne katastrofe. Oni su najavili tropske oluje, zastrašujuća tornada, čudovišne uragane ili supertajfune. Ni ne znam što su sve najavili, ali najavili su zlo i naopako. Ja nisam znao za to, inače ne bih išao na Yucatan. Ja sam to doživio, imao sam bliski susret s olujom i znam da je teško pogodio moju ondašnju japansku ljubav. Bio sam u Japanu u vrijeme njihovih elementarnih nepogoda i znam da se moja ondašnja japanska ljubav nije od toga psihološki oporavila ni do dana današnjeg. Za mene je sve to već viđeno i nije mi to ništa iznenađujuće. Čak su me i moji snovi upozorili na neprilike, oluje i tajfune. No, ja sam optimist pa se nadam da ću i to preživjeti. A filozofi o psiholozi kažu da taj doživljaj ili fenomen „već viđenog“ doživljavaju oni koji imaju problema s mozgom, koji doživljavaju paranormalne pojave. Ja baš nemam problem s mozgom, ali da sam doživio zlo i naopako u životu, da sam bio u neprilichnoj situaciji, da sam doživio nešto natprirodno, jesam, doživio sam.

Jer meteorolozi su najavili da će puhati vjetrovi jači od 150 kilometara na sat, da će grmjeti i sijevati, da će dolaziti do poplava i klizišta i ne zna se koliko će nesmotrenih ljudi stradati. Inače, ja se pridržavam vremenskih prognoza, ali ovdje mi vrag ne da mira, pa bezglavo idem svakuda. Kaži da njčešće ljudi stradavaju kada idu po namirnice. A ja nisam mogao odoljeti, išao sam i ja u trgovinu, jer nedostajala mi je kava, nedostajao mi je kruh, alkohol, nedostajalo mi je nešto za pojesti i popiti. A htio sam i upoznati mjesto gdje je udario asteroid i gdje su uništeni dinosauri. Ako sam već došao ovamo, onda to želim iskoristiti. Ne želim se ja zavući u mišju rupu i ništa ne vidjeti. Nisam ja baš takav, ali gdje god sam došao sve je bilo zatvoreno. Pa je tako bio zatvoren izložbeni park, pa je bio zatvoren muzej, pa je bio zatvoren memorijalni centar. Pa nisam baš puno vidio, jer imao sam nekakav predosjećaj da će mi se nešto

ružno dogoditi, ako se budem puno tu muvao. Pa sam od toga odustao.

Uostalom, od sveg tog zla i naopakog, ja sam samo vidio nekakve ružne insekte, nešto nalik na smrdljive martine, cvrčke, mrave ili skakavce. Jednostavno se od tih životinja nije moglo hodati, jer oni su plazili po cestama, po zgradama i po poljoprivrednim usjevima. Ja nikad nisam vidio takvu najezdu insekata, pitao sam se od kuda su samo došli? A onda sam osjetio ubod tko zna čega. Okrenem se i ugledam najezdu i mnoštvo obada kako plaze po meni. Mislim u sebi da je to dobro, jer mogli su biti stršljeni, ose ili bumbari. Pa sam otišao do mora, a tamo opet najezda otrovnih meduza i portugalskih galija. Kažu za te portugalske galije da su neka vrsta meduza, ali su puno otrovnije. Pa sam i od toga odustao. Inače Panco mi je našao smještaj u nekoj napuštenoj zgradi. Pa mi Panco kaže: „Donio sam ti daske, pa ih ti prikucaj na prozore i vrata.“

Kako nisam imao što drugo raditi, prionuo sam se poslu. I izgleda da me je dobro išlo, jer nije dugo trebalo, prilazi mi jedna zgodna žena u trenirci i pita:

„Zovem se Marianna. Trebate li pomoć?“

Prvo sam se iznenadio, a onda sam zaključio da ta žena od mene nešto traži. Uz to sam primijetio da ima sindrom nemirne vagine. Možda nisam primijetio da ima sindrom nemirne vagine, ali sam primijetio da je uznemirena i nemirna. Pitam je:

„Što vam je? Nekako djelujete uznemireno.“

A ona mi nije htjela reći da bi se rado poseksala, nego kaže:

„Osjećam nekakvu nelagodu, ovdje sam sama, nisam mogla nikuda ići, pa sam uzbuđena.“

A ja, ne znam zašto sam u toj ženi vidio da je pored osnovnog uzbuđenja, i genitalno uzbuđena, da je uzbuđena u području spolovila. Da je napaljena i da se ovlažila tamo gdje se žene trebaju ovlažiti.

Htio sam joj reći da treba posjetiti ginekologa, ali sam se suzdržao od toga. I već je ona htjela otići u svoju sobu kako bi masturbirala, kako bi se mogla koncentrirati na daljnji razgovor, kad joj ja kažem:

„Uskoro sam gotov s daskama na mom prozoru. Jeste li nešto trebali?“

„Prikovali ste daske na svoje prozore, a što je s mojim prozorima?“

Znao sam da sve to neće proći samo tako, pa pitam:

„Koji su vaši prozori?“

„Ovi do vas.“

„Pa mi smo onda susjedi. Susjedi se moraju pomagati.“

„Ako vi ovdje živite, onda smo mi susjedi.“

Ja sam se odmah obradovao, jer imam ću s nekim provesti oluju, uragan, tornado ili tajfun. A još mi je bilo draže što ću biti s ženom koja se genitalno uzbudi prilikom oluje, koja je napaljena, koja je psihološki ovisna o seksu, koja ima sindrom nemirne vagine. A ja se nisam osjetio emocionalno i tjelesno umoran, bio sam spreman za tu nenadanu situaciju, jer pravi muškarci su uvijek spremni. Pa sam gledao što ta žena ima. A imala je uzbudljiva stopala, poveću stražnjicu i velike grudi. Imala je sve što me palilo kao šibicu. Ona je valjda primijetila da ju promatram, ali nije ništa rekla.

Valjda se stidjela. Pa sam to i rekao:

„Drago mi je što ćete mi praviti društvo.“

Odmah sam se sjetio da sam kupio kavu, odlazim po nju.

Putem sam razmišljao kako ću tu ženu dobro pomirisati, pa ću je masirati, pa ću je ljubiti, lizati i sisati. Stoga donosim kavu i kažem:

„Ne volim kavu s jajima, ali ako ćete je vi skuhati, rado ću je popiti.“

„Uopće vas ne razumijem.“

„Muškarac kada kuha kavu, za tu se kavu kaže da je kava s jajima, a ja ne volim mušku kavu. Volim kada je skuha žena. Žene to rade s ljubavlju.“

Ona se nasmije i kaže:

„Skuhat ću vam kavu.“

Ja nastavim pribijati daske i po njenim prozorima i uskoro završavam. Uskoro stiže i kava. Gospođica mi je donosi. Pitam je:

„A vi?“

„Ja ću kavu popiti u mojoj sobi.“

„Nemate običaj kafenisati ili tračati?“

„Ne znam što vam je to, ja pijem čaj.“

„Nemate običaj pričati uz kavu. Nemate običaj se upoznavati?“

„Rado ću se upoznati s vama. Ovdje sam sama, nemam se s kime upoznavati i nemam s kime pričati.“

Ovdje radim po cijele dane, vodim turiste po našem muzeju, pokazujem im eksponate, jedino sada zbog oluje, ne moram ići na posao.“

„Što radite?“

„Ja sam profesorica, ali radim kao turistički vodič.“

„A suprug?“

„Nedavno sam se razvela. Dosta sam se brinula što će selo reći. Onda mi je sve prekipjelo i odlučila sam: razvest ću se. Pa sam se tako našla ovdje. Nedostaje mi 5 – 6 godina do mirovine, nadam se da ću ih ovdje dočekati.“

„Ja sam u prijevremenoj mirovini.“

„Možda bih i ja mogla ići u prijevremenu mirovinu, ali kod nas su prijevremene mirovine male.“

„Nije ni moja mirovina velika.“

Nakon toga snažno zapuše vjetar, pa ona kaže:

„Bolje da uđemo unutra, zlu trebalo ili zlu ne trebalo.“

Ulazimo u njen stan. Kod nje je sve uredno, a ja je pohvalim:

„Kod vas je sve uredno.“

„Valjda što sam žena.“

No na užetu joj se sušilo donje rublje, ona ga skuplja, a ja gledam. Ona kaže:

„Niste mi baš morali gledati donje rublje?“

„To mi je valjda jedino zadovoljstvo u mom tužnom životu. Otići ću u svoju sobu i zamišljati vas u donjem rublju.“

„Da mi niste pomogli s daskama, ja bih vas otpravila u vašu sobu.“

Ja se pravim kao da nisam čuo što ona govori i kažem:

„Ovdje sam došao da bih saznao o dinosaurima, kod nas neki tvrde da dinosauri nikad nisu postojali, a sada je sve zatvoreno i neću ništa saznati.“

„Ja ću vam sve objasniti.“

A ja se pitam: kakva je to žena? Živi li ona smisleno ili besmisleno? Ne znam koliko ima godina, ali mislim da je ona žena koja bi trebala najviše uživati u seksu. Da ona ima pojačani seksualni nagon i da joj je libido na vrhuncu. Pogotovo ako je sa svojim suprugom imala redovne seksualne odnose i sada se razvela. Sada je ona razočarana i naravno da je željna neobaveznog seksa. Ja je promatram i otkrivam da ona nosi usku trenirku. Da ima privlačne grudi, a za žene koje imaju povećane grudi kažu da ima višu razinu estrogena. Kažu da muškarci više vole plavuše, ali ja nemam ništa protiv ni južnoamerikanki. Samo ova žena je izgubljena, nema čvrstih uvjerenja, ali želi biti normalna. Ona je žena na rubu civilizacije, ona je jedna razočarana žena, misli da smo mi muški šovinističke svinje, jednu takvu sam upoznao tu u Meksiku, pa ja pijem kavu, gledam njene kaktuse i kornjače, opraštam se i odlazim u svoju sobu. Briga mene je li ona nečija supruga, razvedenica, udovica ili kurva. Otpijam kavu i odlazim u svoju sobu.

Znam da je nisam pitao da li je kupila vibrator. Jer kad je žena sama, kad glumi sveticu, onda je ona zadovoljna sa svojim vibratorom. On joj daje ono što joj treba. Bar ja tako mislim. Pa ne bi joj ga zato

izmislili, nego zato da ona bude sretna i da uživa sama. Jer izgleda da ona nije odgajana da bi služila muškom zadovoljstvu. Jer ona se boji da će je njen muškarac likvidirati, pa se ponaša kako se ponaša. I ne znam ja, da li se ona stvarno uplašila ili se poželjela pravog muškarca, pa mi je pokucala na vrata. Kažem nije dugo trajala ta moja samoća, kad mi netko kuca na vrata. Otvaram vrata i ugledam gospođicu Marianu koja kaže:

„Neugodno piri vjetar. Nešto udara i lupa, ja se od toga jako plašim, mogu li biti s vama? Nadam se da ćete biti đentlmen i da to nećete iskoristiti.“

„Sjednite. Nisam ja nikakav seksualni manijak. Mogu se ja kontrolirati. A mogu reći u svoju obranu da dugo nisam vidio ženske gaćice tako izložene na štriku.“

A ja odmah zamišljam što bih joj radio kad bih joj skinuo gaćice. Jer sjetio sam se lokot i lotus poze. Jer ugledao sam njen veliki stol i odmah bih je stavio na taj stol. Pa bih joj stimulirao dražicu i onda bi ona bila moja. Jer mjesecima sam ja na suhom ili sam sa Gabrieliom, a to je gotovo isto. I to me frustrira i čini nesretnim. A to ponovno otkrivanje seksa će me učiniti sretnim. I želim joj ja omogućiti zapanjujuće sladostrašće, želim prvo razgovarati s njom, želim stvoriti dobro okruženje. Želim je zagrijati, želim joj pružiti alkoholno piće, želim joj uzbuditi gotovo sve erogene zone, ne želim odmah penetrirati u nju, želim to odgoditi, kao što želim odgoditi njeno sladostrašće. Alime ona prizemljuje i kaže:

„Vi opet o mojim gaćicama? Što vam je to tako zanimljivo na njima?“

„Koristite moderne ženske gaćice. Vidio sam samo jedne čipkaste gaće.“

„U tim gaćicama se osjećam prirodno, a i funkcionalne su.“

„Vidio sam da koristite i gaćice s čičak trakom?“

„To koristim kada idem na jogu i pilates. Te gaćice mi omogućuju slobodu pokreta.“

A onda smo ušutjeli, međutim Marijana me pita:

„Niste me pitali za moje grudnjake?“

„Nosite trojku ili četvorku.“

„Trojku. Jeste li s tim završili? Pričajmo o nečem drugom.“

Ja sam razmišljao o čemu ću s njom pričati, a da me ona ne optuži za spolno uznemiravanje i da mi policija ne udijeli zabranu prilaska.

No uz put je pitam:

„Hoćete li nešto popiti? Jeste li za neko piće? Kažu da alkohol tjera ružne osjećaje, a oluja je svakako ružan osjećaj. Lakše ćemo preživjeti oluju ako se napijemo. To će nam otupiti osjećaje.“

„Htjela bih vermut, ali vi ga sigurno nemate?“

„Nemam ga. Imam originalnu tequilu.“

„Nije vrijeme za biranje, dajte što imate. Možda će me alkohol smiriti.“

Ja sam joj rekao da dolazim iz Hrvatske. Pitam je: zna li ona gdje je Hrvatska, a ona kaže:

„Negdje u Europi.“

Pita me ona:

„Kako se živi u Hrvatskoj?“

Kažem joj:

„Teško.“

„Ali ipak se ima za turizam?“

„Nisam ja ovdje došao dragovoljno. Mene su ovdje zabunom poslali Austrijanci. Trebao sam ići u Japan.“

„Dobro je kad se ljudi ne bune, kad ne dižu revolucije. Ljudi žive od danas do sutra i vjeruju ili ne vjeruju ni u što.“

Ona kaže:

„Može još malo teqile.“

Ja sipam malo tekile njoj, ali i sebi. Naime stariji Meksikance te probleme rješavaju alkoholom, a mlađi drogom, pa ima narkomana kao u priči. I oni se ničeg ne boje, izlaze van i prkose vremenskim neprilikama.

Uz to, ja udahnujem njen prirodni miris i osjetim da je ona u ovulaciji ili estrusu ili nečemu sličnom. Naime, ženama kada su u strahu proradi estrogen ili libido, pa one otpuštaju prirodne mirise na račun skupih parfema. Ja već vidim jednu duhovno neuravnoteženu i nestabilnu ženu, daleko je ona od žene, majke i kraljice, ali kad nema ništa bolje, kad nema ništa zanosnije, onda je i ona dobra. Ja se inače bojim žena koje imaju traume od čitanja Crvenkapice i najradije se ne bih s takvim ženama družio. Jer žene teško rješavaju arhetipove u sebi. Ali ovdje na Yucatanu, ne mogu ništa birati, mogu uzeti ili ne uzeti ono što mi se nudi. Stoga ako ću imati društvo za piti alkohol, ako će to biti žena, onda će to biti žena. No, ne znam koliko je ona izdržljiva, da ne bi ostala bez svijesti, pa

onda rekla da sam je vođen požudnim impulsom iskoristio ili silovao. A ja se još uvijek pitam: treba li žena uživati u seksu, treba li ona biti žena zmaj ili treba ona služiti muškom zadovoljstvu? Meni je privlačno kada žena koja ovulira ispušta svoj prirodni miris. Mene to privlači, meni odmah raste razina testosterona, meni nije bitno je li Marijana zanosna ili nije, bitno mi je da ona ovulira, jer ispušta baš takve prirodne, ženske mirise. I pitam se ja može li Marijana ostati imuna na muškarca koji je preplavljen testosteronima.

Pitam se ja: kako Marijana nema želju za seksom? Muči li je glavobolja? Jer ja iznenada otkrivam da ona ima zanosne obline, velike grudi i zanosnu stražnjicu. I rado bih joj ja zadigao suknu, rado bih se ja mazio s njom, rado bih se igrao s njenom kosom i njenim grudima. Rado bih je ja vidio голу, rado bih ja zadovoljio svoju pohotu i ne bih je silovao, nego bi je pustio da se ona tome prepusti. Jer stiže nam ta vremenska neprilika. Pitanje je: hoćemo li je preživjeti? Pa joj kažem:

„Znate da nam dolazi loše vrijeme? Pitanje je hoćemo li ga preživjeti.“

„I što da radimo?“

„Svi su pobjegli. Nema nikoga u zgradi. Mi smo jedini ovdje i na svijetu.“

„Predlažete li vi da budem nestašna i zločesta?“

„Predlažem.“

„Ali ja to nisam dugo radila.“

„Nije bitno. Glavno da ti to želiš i pristaješ na seks sa mnom. Bitno je da si promijenila prethodno ponašanje.“

„Kakvo je to bilo ponašanje?“

„Neprirodno i aseksualno. Kao da nisi od krvi i mesa. Kao da nemaš prirodne i seksualne potrebe.“

„Ja se samo bojim biti sama. Bojim se oluje.“

„Budi tu sa mnom. I ja sam sam i nisam u krizi srednjih godina. Seksualno još uvijek dobro funkcioniram. Nisam u panici oko preostalog vremena. Budi normalna, budi pragmatična. Ja ću ti uljepšati stvarnost. Nisam ja ženomrzac, pa ja volim žene koje se pred mene skinu.“

To govorim jer ne želim ja biti bez žene, ne želim je ja otjerati od sebe, pružit ću joj ja društvo. Briga mene hoće li ona doći prikladno ili neprikladno odjevena. Briga mene hoće li ona doći u svom seksi izdanju ili neće. Prvo ću joj ponuditi alkoholno piće, a onda ćemo vidjeti što će se dalje događati. Jer ne mogu ja bez endorfina, to može utjecati na moje zdravlje. Ali da Marijana ima seksualnu inteligenciju, da logički zaključuje, ona sve to ima i sve to radi. Ona kontrolira svoju seksualnost i dozira ju po potrebi. A mene baš briga za njenu seksualnu inteligenciju i njen erotski otisak. Mene baš briga je li ona energičan tip, je li ona senzualan tip, je li ona seksualan tip ili je ona nastran tip? Ima li ona seksi mantre ili nema? Meni je bitno da ona dragovoljno pristane na seks, da nema grižnju savjesti nakon toga.

Meni je bitno da ona nije nekakva ludača koja će mi u svom vjerskom ili ideološkom ludilu odrezati penis i baciti ga kroz prozor. A to je li ona bila ili je išla kod ginekologa, baš me briga. Baš me briga pije li ona lijekove za spavanje i smirenje, je li ona umorna ili je iscrpljena, pije li ona lijekove protiv tjeskobe. Meni je ona potrebna i ja se trudim oko nje. Meni je bitno da ona ne provodi inkviziciju u skladu ili izvan sklada sa njihovom Crkvom. Meni je bitno da ona ima prikladna uvjerenja u skladu s današnjim vremenom. Meni je bitno

da me ona ne proglašava heretikom i ne smišlja mi heretičke lomače. Jer koliko smo mi utkani u našu stvarnost, toliko smo mi utkani u prošla vjerovanja, nekadašnje običaje i nekadašnja praznovjerja. A ja sam dodatno opterećen time: ima li Boga ili ga nema?

Inače ja sam se prisjetio da je naš pastoralni centar organizirao susret nas neženja i slobodnih žena. Stoga sam se ja pitao:

„Zar nije to takav susret nas neženja i slobodnih žena? Ja sam neženja, a Marijana je slobodna žena. I valjda je red da mi to iskoristimo? Pa ja sam se molio za tu situaciju. Pa ja sam molio Boga da mi omogući baš tu situaciju i slobodnu ženu.“

Inače bi se moje ponašanje promijenilo, pa bih ja od mirnog i staloženog čovjeka postao seksualno ugrožen, pa bih ja postao seksualno aktivan. Pa bih ja dobio tumor na mozgu, tumor na prostati ili na nekom drugom mjestu. Pa bi me seks mogao ubiti. Neka žena zastenje tijekom seksa, neka žena obavi kopulatornu vokalizaciju, a ja joj umrem u ljubavnom klinču. Jer kažu da su muškarci toliko neosjetljivi da ne mogu prepoznati partneričino sladostrašće. Naime, oni se bave sobom i svojim problemima. Baš njih brige za žensko sladostrašće. Baš njih brige za njihove partnerice. Kažu da su to kulturne norme i običaji.

Potreban mi je zagrljaj koji
dolazi zajedno sa jednim :
" **Nisi sama, imaš mene.** "

Moderna i novi ljudi iz Pokrajine

POGLAVLJE 6

Marianna je bila takva, kakva je bila. Jako se bojala oluje, uragana, tornada i tajfuna, a o tome je slušala u vijestima i čitala iz novina. I kažu da se njoj aktivirao sindrom zvan podrum. Naime, njoj se aktivirala podrumaska podsvijest, njeno mračno mjesto gdje se skrivaju ljudski strahovi i ponori uma. Pa se ona tako boji stvarne ili lažne apokalipse, smaka svijeta ili nekakve teorije zavjere. Njoj se odmah aktivira amigdala i talamus, i odmah joj se aktiviraju neugodni osjećaji, panika i užas. Pa se ona ponaša iracionalno, pa joj srce ubrzano radi, pa joj poraste tlak i krvni pritisak, pa joj se aktivira adrenalin, ubrzano diše i traži nekakvu zaštitu. Inače, ja sam bio jedini muškarac koji sam joj mogao pružiti utočište i sigurnu luku i to sam učinio. Jer sam se sjetio da sam kao dijete doživljavao razne strahove i fobije. Naime, u vrijeme mog djetinjstva, ljudi su držali pse vučjake, a to su bili vrlo opasni psi. Pa sam ja išao kod mog susjeda, a njegov pas nije bio zavezan. Jedva sam pobjegao od njega i njegovih očnjaka. Stoga obilazim i zaobilazim ulice u kojima se nalaze psi. Kad se toga sjetim, odmah se kod mene nešto neugodno aktivira, pa mi srce počne lupati, pa se preznojim i počnem otežano i teško disati. Uz te strahove od pasa, ljudi se boje paukova, zmija i padanja.

Ja se još bojim zavlčenja u nekakve betonske cijevi. Naime, kao dijete sam se zavukao u betonske cijevi i nisam iz njih umio izići. Nekako sam se pribrao i izišao sam iz cijevi, ali izlječivi ili neizlječivi strah je ostao do današnjih dana. Inače, kažu da su psihoterapeuti izmišljeni da nas oslobode od raznih strahova. Međutim, ja nisam čuo da su oni bilo koga izlječili. Oni daju nekakve savjete, ali kad ih trebaš, oni ne pomažu. Pa je takav slučaj i sa Mariannom, njoj nitko osim mene ne može pomoći. Jer tko će joj pomoći ako se ona boji raspada civilizirane društvene zajednice. Nema toga. Ja sam je jedini mogao smiriti. Nije joj trebalo sredstvo za smirenje ili droga. Stoga, se ona nije htjela igrati drugačije nego otvorenim kartama. Stoga me je ona pitala:

„Želiš li da budem zločesta i nestašna?“

„Od kuda sad to?“

„Preživjela sam jednu oluju, tornado i tajfun, pa se jako bojim. Osjećam strah od svega toga. Išla sam kod psihologa, ali znate kako je sa psiholozima, oni sve svedu na Freuda, na nesvjesno, predsvjesno i svjesno. Moj psiholog se najviše bavio onim nesvjesnim, a meni to nije odgovaralo.“

A ja znam da su žene paničarke, no to nije bolest, tu nema ničeg fatalnog. Žene su urođene hipohondrice, one su spremne pasti u nesvijest pred zgodnim muškarcem, a ja se tako osjećam. Samo reci ti to njima, najbolje je to iskoristiti i pregrmjeti to vrijeme oluje, uragana, tornada i tajfuna. Jer pitam se što bi Marianna učinila da nije na mene naišla, ništa i dalje bi živjela. Možda bi uzela nekakve lijekove i ništa više. Ne bi ona doživjela anksioznost, depresiju, socijalnu fobiju ili posttraumatski stres. Ne bi ona išla kod jednog do drugog ljekara, ne bi ona išla kod psihologa, kardiologa, gastroenterologa ili pulmologa. Jer kod njih ni ne vrijedi ići, oni sve to gledaju sa svoje strane. Pa sam se ja tu našao da smirim njen panični poremećaj. Kad vjetar zatrese naš krov, ja ću tada intenzivno zatresti Mariannu, a ona će zaboraviti trenutno stanje s olujom, uraganom, tornadom ili tajfunom. To je valjda taj poznati kognitivno - bihevioralni pristup.

Valjda sam ja to shvatio, ali ako i nisam, koga je zato briga. Od tada se sve promijenilo. To je bio nekakav poziv na nestašluk, to sam ja shvatio kao poziv na seksualni odnos, ma što to bilo i ma što to značilo. To je bilo kao kad me je svojevremeno jedna djevojčica pitala:

„Želiš li se igrati mame i tate?“

Ili kade me je druga pitala:

„Želiš li se igrati doktora i bolesnika?“

Ili kad me treća pitala:

„Hoćeš li se igrati učitelja i učenice? Budem li jako zločesta, hoćeš li me ti nekako kazniti?“

Znao sam tada da neću morati gledati pornografiju i masturbirati. Znao sam da neću morati kupovati lutku za napuhivanje. Znao sam tada da ni ona neće morati kupovati i koristiti vibrator. Valjda sam joj ja to sugerirao pričom da smo sami na svijetu i da nam to može biti posljednji seks. I valjda je to djelovalo na njene pregrade i kočnice, valjda je to djelovalo na njen mozak, valjda ona više nije marila za opasnosti i za to što će joj ljudi reći. Valjda se zato ona urazumila, jer ona je osjetila grčeve tamo u svojoj vagini. Pa je valjda zbog toga došla k meni. Valjda su joj od vrućine proradili hormoni, valjda se je prokrvila tamo dolje gdje već žene se znaju prokrviti. Valjda se je znojila tamo gdje se žene znoje, valjda je doživjela to svoje ljetno ludilo. Valjda su je snašle nagle promjene raspoloženja jer su joj grudi bile preosjetljive i imala je potrebu da joj netko trlja grudi. Jer za nju nije bitna bila ni prošlost, ni budućnost, nego naša sadašnjost. Ostavila je ona po strani izopačene igre koje žene igraju s muškarcima. Ostavila je ona po strani svoju sociopatiju i psihopatiju. Ostavila je ona po strani najmračnije zakutke svoga mozga. Odjednom više ona nije brinula za svoje osjećaje i za svoju pretjeranu osjetljivost. Odjednom su kod nje proradili prirodni nagoni.

Briga ju je bilo od kuda mi potječemo, gdje smo došli i odakle smo. Brige ju je bilo za njeno rodoslovno stablo, obiteljsku prošlost i sve ono što je vezano s tim. Nigdje nije zapelo, sve je išlo kao po loju. Nitko nije pitao: gdje je ljubav, sve je bilo brige za to. Bitan je seks i zadovoljenje seksualnih potreba. Jer stiže opasno i veliko nevrijeme, stižu tamni oblaci, stižu munje i odjekuju grmljavine. Vjetar snažno puše i lomi stabla i stalno nešto puca. I tko se ne bi uplašio, pa se

uplašila i Mariana. Jer nitko ne voli razorne oluje, uragane i tornada. A ja sam došao u Yucatan tražiti fosile dinosaura, a osim fosila školjki, ništa drugo nisam našao. Ja sam inače Marijani bio simpatija iz neposredne blizine, ustvari sam bio jedini muškarac iz njene blizine. Ja sam joj bio jedini oslonac i potpora u ovim teškim trenucima. Ustvari, ona je bila uplašena i mahnita, ona je paničarila, ona je bila na rubu sloma živaca, a kada je žena takva ona traži mušku zaštitu po svaku cijenu, a uz put traži i seks.

Jer svatko želi nekako funkcionirati, jer svako traži svoj spas, nitko ne želi doživjeti slom živaca, nitko ne želi doživjeti raspad sustava. Ona je doživjela napad panike, uplašila se i tražila je nekoga. I našla je mene. Mene je našla i po cijenu toga da se mora seksati sa mnom. Jer ona treba društvo. I što joj fali, što joj nedostaje? Poseksa se sa mnom i nešto priča, a ja je pokušavam shvatiti. I nekad je ja uspijem shvatiti, a nekad ne uspijem. A po njoj se vidi da se ona nije oslobodila ni krize što se razvela od supruga, što je otišla iz rodnog kraja i što je ovdje došla. A iz nje se vidi da je nezadovoljna, da je i dalje u problemima, da se nije riješila sindroma beskorisnog supruga, da nije izživjela prirodu u sebi. Stoga ju pitam:

„Koji ljudi? Pa ovdje nema nikoga? Pusti sada Bibliju na miru. To je i tako učenje prije 2.000 ili 3.000 godina. Mi smo ovdje gdje su prije 65.000 godina živjeli dinosauri. Mi smo puno stariji. Ti ovdje ljude učiš o dinosaurima, a ako im to ne tumačiš govoriš im o Majama.“

„Doći će ljudi. Pitat će me jesam li ja s tobom u vezi.“

„Nema ovdje nikakvih ljudi. Mi smo ovdje sami. Moraš se iz gusjenice preobraziti u leptira i letjeti, letjeti.“

To što ja nisam htio, nisam htio da Marijana postane ovisnica o seksu ili da u goreম slučaju postane domina i da ponižava muškarce. Pitam je: jesu li ti grudi prave ili umjetne, a ona kaže: umjetne.

„Kakve su ti bile prave grudi?“

„Mnogo manje.“

A ja ne želim otkriti svoju pravu, balkansku narav, ne želim otkriti da mi se to ipak sviđa. Jer kad žena ostari, kada ona napuni 40 godina, nešto ga mora privući na toj ženi. Inače, taj naš balkanski čovjek ženu doživljava kao baba Rogu. On se ustvari boji žena i one mu trebaju za seks i za ništa više. Takva je bila i Madeleine Albright, nju su se bojali i Srbi i Hrvati. Nju nisu voljeli ni Franjo Tuđman, a ni Slobodan Milošević. Jer nama je usađeno biti pravo muško, pa ako to ne postizemo, ako smo mi emocionalni invalidi, onda se mi odajemo pornografiji.

Vjerojatno bih i ja ove dane pred oluju i za vrijeme oluje kratio uz pornografiju. Ali što je, tu je, imam ja Mariannu uz sebe, pa to ne mogu. A ja ni ne znam što se događa s njenim hormonima: progesteronom i estrogenom. Ne znam što se događa sa njenim strahom i tjeskobom. Ne znam što se događa s njenim predmenstrualnim sindromom. Bitno mi je da ona nije živčana, svadljiva, histerična i neurotična. Uostalom, da li iz predostrožnosti ili iz nekog drugog razloga, nestalo je struje, pa mi je Mariana došla kao naručena za skraćivanje vremena. I izgleda da ona nije kucala na kriva vrata, nije ona bila pijana, znala je ona što radi. Nije ona kucala na kriva vrata, nije ona zamijenila krevete i nije ona bila sa krivim muškarcem. Sve je ona radila u svjesnom stanju i odašiljala je ona jasne signale. Jer mora da su joj astrolozi rekli da smo mi savršeni jedno za drugo, da smo mi savršena kombinacija. Da smo mi kompatibilni jedno za drugo. Pa tako kad nismo pričali o seksu, pričali smo o krateru Chicxulub gdje je udario asteroid. Pa sam tako puno doznao o tom slučaju, pa sam doznao da je udar bio jačine 10 milijardi atomskih bombi. Ali što mogu kad mi je seks bio puno važniji, pa sam bio pažljiv i nježan.

Pa sam ja uživao u njenom toplom zagrljaju, pa sam ja uživao u izmjeni nježnosti i maženju. Bio sam ovisnik o seksu s Marianom i nije to bilo jednom, kao nijednom, nego je to bilo više puta. Jer ništa drugo nam nije bilo na pameti. Jer kada se u našoj blizini nešto zadesilo, mi smo taj naš seks ponavljali dok nas nije nešto zaboljelo. Mi smo koristili seks za izbjegavanje drugih problema, zbog izbjegavanje oluja i uragana. Seksom smo oslobađali naš strah, naše napetosti i naš stres. I bili smo hiperseksualni, imali smo povećani seksualni apetit. I nekad ja to mogu kontrolirati, a nekad ne mogu. Pa izlazim van, a vani kad vidim oluju, odmah bježim unutra. Marijana kaže da sam lud, ali što mogu kad sam takav. Stoga ja kad osjetim miris žene, kad osjetim ženski estrogen, kad osjetim ženske feromone, ja odmah poludim i ne znam se kontrolirati.

Pogotovo se ne mogu kontrolirati kad doznam da će se dogoditi klimatski užas. Možda nas opet pogodi i asteroid? Nije li dovoljno što sam tajfun doživio u Japanu, zar to moram i ovdje doživjeti? Moram li i ovdje doživjeti katastrofalne poplave, razna pustošenja, potrese, razaranja i nesvakidašnje oluje, tornada i tajfune? Ali ne plašim se ja toga, plašim se da se to vrijeme neće smiriti, da ta situacija neće biti beskonačna i da ću ja Marianni dosaditi. Pa sam ja zabrinut za svoj seksualni život. Jer ne želim ja više masturbirati u svom životu, jer ja se želim i dalje osjećati poželjno, ne želim da mi Marianna govori:

„Gadiš mi se! Stalno govoriš o mojim gaćicama. Ti si fetišista. Fiksiraš se prema neživom objektu, a ne prema meni. Dosta mi te je.“

„To ti do sada nije smetalo?“

„Sada me smeta.“

„Ja te nisam drogirao i doveo u takvo stanje. Ti si meni došla.“

„Nažalost, to je istina, ali više to ne želim. Iskoristio si moj slučaj straha od oluje, pa si me zlostavljao.

Ti si monstrum i psihopat. Ti si me oteo, iskoristio i silovao.“

„Ali sve je to bezazleno. Nema negativnih posljedica.“

„Meni to i dalje smeta.“

„Sve je to uključeno u seksualno igranje i u seksualne igrice.“

„Meni više nije do toga. Želim da me ostaviš na miru.“

„A ako neću?“

„Ja nikad nisam rekla da.“

„Nisi ni rekla ne. Nisi se baš ni protivila.“

„Ipak ću te ja prijaviti za silovanje.“

„Ali ja tebe nisam silovao? Nakon što sam ti zaštitio prozore, ti si k meni došla. Niti sam te ja zvao, niti sam te dozivao. Ti si bila histerična zbog oluje. Znaš li kako su engleski liječnici liječili histeriju?“

„Ne znam.“

„Izmislili su vibrator, njima se nije dalo čačkati tamo dolje kod žena.“
„Nećeš ni ti morati više čačkati, oluja je prestala.“

„To ti je zahvalnost. Dok je trajala oluja, dok su harale pijavice, dok je piro olujni vjetar, dok je on čupao stabla i krovove, dok smo mi bili poplavljeni, ja sam ti bio dobar. Čim je oluja prestala, ja više ne valjam.“

„Ti si za nas stranac. Ti si za nas gringos. Neprimjereno je s tobom biti, a neprimjereno je reći da si ti moja ljubav.“

„Dobro da si se ti izliječila od tog svog straha i od te tvoje histerije.“

„Da se oslobodim tvog nasilja, da ne moram tebe trpjeti, pa bih mogla reći da je sve idealno.“

„Ako misliš reći da si ti moja nekakva žrtva, nemoj to reći, jer to nisi.“

„Zato sam tražila zabranu pristupa.“

„Koja si ti ludara. Bila si histerična, agresivna i nesretna i ja sam ti pomogao. Sada me više ne trebaš, ali bi mi trebala biti zahvalna.“

„Nisam zahvalna, a sada želim da me ostaviš na miru.“

„Ja sada iz te naše veze imam samo probleme.“

„Koje probleme?“

„Probleme s erekcijom i problem nezainteresiranosti s ženom kakva si ti, a čuo sam i za tvoju aferu s drugim turističkim djelatnikom.“

„Briga tebe za mene i za moje afere.“

Ja kažem : meni to ne treba. Meni seks treba da spriječim srčani udar, da poboljšam imuno sustav. Da poboljšam cirkulaciju, da poboljšam rad mojih testosterona. A razmišljanje o nečijim gaćicama me uzbuđuje i stimulira. Što mogu kad sam takav, nepopravljiv. Održavam i podržavam svoj identitet, a za ostalo me nije briga. Ne želim se ja zrcaliti i uskladiti s osobom kakva je Marianna, ne želim je ja oponašati, ne želim se baviti istim

aktivnostima. Pa neću ja razumno ili nerazumno plakati i cendрати na gotovo svaku stvar. Ne pada mi to napamet.

Oponašanje njenih postupaka me dovodi do erektilne disfunkcije. Sve ženskasto djeluje na moju erekciju i mlohavu čunu, a ja se bojim da mi penis ne ode u mirovinu. Ja se nadam da će me nečim bilo koja žena privući. Ja se uvijek nadam da će žena obući svileni ogrtač, a ispod njega da će me dočekati erotsko rublje. To me je odvajkada fasciniralo. Oduvijek me seksualno privlače žene koje nose erotske gaćice. Oduvijek me privlače ženske tjelesne izlučevine. Oduvijek sam volio kad bi se žena uzбудila tamo dolje, kad bi raširila noge, kad bi se trljala o moje oružje i kad bi legla na leđa. Kad bi se žena nekontrolirano smijala ili plakala od zadovoljstva. A ja uživam jer vidim da je moja dama u transu, da miješа karlicom. Međutim, kod mene to kratko traje. Marianna mi otkazuje poslušnost. Nju više nije strah od oluje, tornada i tajfuna, jer je sve prestalo.

Pa njena vagina više nije nemirna, nego je mrtva. Nešto je ubilo strast kod nje. Nešto je ubilo njenu volju za seksom. Nema više entuzijazma za seksom. Ona bi se svađala i govorila ružne riječi, a meni se to ne da slušati. Pa se ja odlučujem za potragu dinosaura i drugih mitskih čudovišta. Jer sam vidio oglas:

„Ako vjerujete da dinosauri postoje, pridružite nam se!“

Jer dokazi postoje, jer fosili postoje. Nema se tu što dokazivati. Ali morat ću odgoditi odlazak s njima, jer izdana su nova upozorenja i najavljene su tuče, jaki vjetrovi, grmljavine, olujno nevrijeme, bujične poplave, pijavice i oluje.

POGLAVLJE 7

Danas mi je dosta vina, tequile i lijepih žena. Kažem lijepih žena, jer Marianna je jedna lijepa žena koja se boji oluje, uragana, tornada ili tajfuna. Koja ima problema s tim, pa joj se otvore te ženske dizne, pa joj se upale hormoni, pa ona ludi i poludi. Inače je s njom u najboljem redu, inače ona mene zbog bilo kojih razloga, smatra luđakom, jer sam navodno fiksiran na njene gaćice. A ja si tražim mjesto pod suncem u današnjem svijetu. Ona je bila prisiljena zajedno sa mnom provesti vrijeme dok je trajala oluja, ali sada je oluja prestala, pa ona nema potrebe za mnom i mojim uslugama. Ja je želim navesti da jede ljutu meksičku hranu jer kažu da postoji veza između ljute hrane i povećanja seksualnog nagona, ali ništa, kod Marianne, to ne djeluje. A meni ljuta hrana, ljuti umaci i kapasaocin podižu razinu testosterona, pa ne znam što ću. Jer ne znam što da radim sa svojim genetskim, hormonskim, fiziološkim, psihološkim i društvenim faktorima svega toga, jer Marianna otkazuje moje usluge.

Jer je u međuvremenu oluja završila, pa je nestao i njen strah od oluje, pa ona mene smatra nekakvim luđakom koji stalno govori o njenim gaćicama, pa ona više ne govori sa mnom i ništa sa mnom ne radi. Što ja mogu, kad nisam vidio ni jednu ženu da tako slaže gaćice. Stoga nemam ja strpljenja za nju, a nema ni ona za mene. Lako pobjesni, a meni je dosta njenog dramtiziranja oko oluje i oko svojih gaćica i dobro da je sve to završilo. Jer ona više nije stidljiva i suzdržana. Ona je bezobrazna, raskalašena i razvratna. Ona je poremećena osobnost i ličnost, da nije takva, ona bi tolerirala tu moju zainteresiranost za njene gaćice. Jer svi mi nekome nešto toleriramo. Ja na primjer toleriram taj Mariannin strah, to njeno uzbuđenje nakon što oluja zatrese krovove i tu njenu potrebu da mi se ona privuče. A ja se nisam pogubio u ovom životu, nego se čvrsto držim nekakvih principa, a koji su to, to ne znam.

Jedino znam da ne trpim da mi jedna žena, jedna Meksikanka, pametuje. Sve je to stvar kompromisa, trpimo nekog dok nam je to u interesu. Kada taj interes nestane, polako se toga rješavamo. Pa tako pristajemo na seks kada nam je to u interesu, a kada nam to nije, tada žene tjeramo od sebe. Pa i one se tako ponašaju. Marianni je bilo u interesu biti s nekim dok je trajala oluja, ali čim je oluja prestala, ona mi prijete da će me prijaviti njihovim organima gonjenja. Ona više nema potrebe za mnom, pa kaže: „Nisam ga više mogla podnijeti. Jednostavno kad više ne ide, onda ne ide. Ne mogu podnijeti ljubav s uvjetima, ja sam za bezuvjetnu ljubav. Ne mogu više biti sa narcisoidnim egoistom.“

A ja kažem: ma što to bilo i ma što to značilo. Kako si me mogla naći, kako si me mogla iskoristiti, a sad sam narcisoidni egoist i ne možeš sa mnom.

Jednom sam je pitao: zašto je ona takva, zašto se boji uragana ili oluje, a ona mi kaže:

„Moja majka i moja obitelj mi je uskratila barbiku, igračku moje mladosti. Nisu mi je htjeli kupiti i kad su mogli. To je jako utjecalo na moj odgoj i odrastanje.“

„I što to ima veze s tvojim strahom od oluja, tornada i tajfuna?“

„Od tada osjećam strah, paniku i tjeskobu. Od tada se zavlačim u mišju rupu.“

„Još uvijek ne vidim vezu s tim tvojim strahom, s tim tvojim promjenama raspoloženja, s tvojim glavoboljama i valunzima. Ako to nema veze s tvojom hormonalnom neravnotežom, s tvojom niskom razinom estrogena i progesterona, s tvojim jajnicima, onda ne znam s čim ima veze. Stoga, bi trebala ići liječniku da ti on prepíše terapiju estrogenom.“

„Naravno, ti bi me poslao liječniku. To je po tebi rješenje.“

„Možda ti dolazi menopauza ili perimenopauza. Tada svaka žena smanjeno luči hormone, tada se kaže da ženama plešu hormoni. Ova oluja ti je smanjila rad tvojih hormona. U Japanu sam imao djevojku koja se nakon oluje totalno promijenila. Otkazala mi je poslušnost i više me nije htjela.“

„I kako je to završilo?“

„Ja sam otišao od nje. Ja sam je napustio.“

„Tako i sada, trebaš me napustiti i otići od mene.“

„Ne znam je li te oluja toliko pogodila da si takva zla prema meni? To je proizvelo tu tvoju krizu identiteta, da ti ne znaš što voliš, a što ne voliš? Pa ti sada tvrdiš da sam te silovao, da sam ti ja prouzročio traume, a ja sam ti pomogao da suzbiješ strah.“

„Ja nikad nisam rekla da.“

„Nisi ni rekla ne. Nisi se baš ni protivila. Radovala si se seksu jer ti je oslobađao hormon sreće i poboljšavao ti raspoloženje.“

„Ipak ću te te ja prijaviti za silovanje. Ti si rastrojeni delikvent recidivist s fiksacijom na žene i žensko rublje. Ti si seksualno devijantan.“

„Ali sam ti odgovarao za vrijeme oluja, tornada i tajfuna. Ja sam te hrabrio i pravio ti društvo dok je harala oluja, tornado i tajfun.“

„Jednostavno više nisam raspoložena za seks. Imam mjesečnicu i imam ću je jako dugo, do kraja života. Od tebe mogu dobiti samo nekakvu perverziju.“

„Kakvu perverziju?“

„Da mokrim po tebi.“

„Zašto bi od tebe tražio da mokriš po meni?“

„Kažem da si ti spreman na nekakvu perverziju.“

Ja sam znao da je oluja, tornado ili tajfun završili, a to je Marianni bila predigra. Svatko na svoj način doživljava predigru, a lupanje i udaranje krovova i vjetrova Mariannu bi toliko uzbudilo, da se ona odmah ovlažila tamo dolje. Ja tada i nisam morao nešto raditi, nisam je morao masirati, ljubiti i maziti, niti po grudima, niti po stražnjici, a niti po bokovima. Nisam je morao ljubiti po grudima, dirati joj dražicu i tražiti g – točku. Po njenom dubokom disanju sam shvatio da je ona spremna za seks. A njena vagina mi je bila taman, ni prevelika, ni premala. Znao sam da se ne mogu izgubiti u njenoj vagini. Znao sam da se ona ovlažila i da nije suha. Jednostavno sam obožavao tu oluju i njene posljedice. I znao sam da će Marianna doživjeti svoje sladostrašće. Jer sve to je za nju značilo vrlo dobar seks. Sve je krenulo u njenoj glavi i sve se odigralo u njenoj glavi. Pa su se njeni mišići stegnuli i opustili, baš kako treba i kako se to mora dogoditi. Nije bilo nikakvih blokada i pregrada.

Nju su palili vanjski, jaki zvukovi. Nju su palili zvukovi potresa, tajfuna i tornada. Nju je palila opasnost. Kod nje su zvukovi opasnosti izazivali hormonalnu neravnotežu. Kod nje je to budilo paniku, strah, nemir, znojenje, pojačane otkucaje srca, glavobolju i ona bi tada tražila mušku zaštitu. Ona bi se ovlažila tamo dolje i dovodila bi se u nenormalno stanje. I dobro je da je mene našla. I dobro je da je mene našla raspoloženog. A i ja ne mogu poreći da nisam žudio za njom, žudio sam. Jer je tada bila privlačna, jer je tada bila prava ljepotica. I imala je sindrom nemirne vagine, za razliku od ovog sadašnjeg trenutka, kada joj je vagina mrtva, kada su joj dražica i rodnica otupjele. Ja baš ne volim puno čačkati po mrtvoj

vagini. Kad doznam da žena ima takvu vaginu, ja odmah bježim od nje. Baš me brige može li ona doživjeti klitoralno, vaginalno, cervikalno ili višestruko sladostrašće. A ja se pitam je li naša ljubav bila slijepa ili sračunata? Pitam se je li u svemu tome odlučivao naš izgled ili nešto drugo?

Da ne bih imao problema u seksualnoj izvedbi išao sam kod nekih ljudi i kupio viagru, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ali što mogu kad se Marianna ponaša kao guja iz one knjige: „Šuma Striborova“. A ja jednostavno ne znam kako se ponašati. Znam da je prestala oluja i uragan, ali još uvijek očekujem da će mi se Marianna vratiti. Da me ona neće tužiti za kršenje Zakona o javnom redu, da me neće tužiti ako je uhvatim za zadnjicu, da za nju neću biti bestidan i vulgaran. Baš me briga što Marianna misli o meni. Meni je svega dosta, želim što prije otići iz Meksika. Stoga mislim u sebi: prijavi me, ja i tako sutra ili čim prije, odlazim. Briga mene što Marianna nije dobila barbiku od svojih roditelja, što ju je to osakatilo i što ju je to unazadilo. Meni je moja mama donijela barbiku Lepe Brene, a meni se to ne sviđa. Da mi je donijela Tajči barbiku to je već druga priča. Njoj bih rado pogledao pod narančastu suknjicu, ali barbiki Lepe Brene neću gledati donje rublje. Stoga kažem da moja i Mariannina veza nije ništa dobro, to je propala veza. Samo imamo negativne misli, neprekidne svađe i pogoršano psihološko stanje. A ja bih htio odbaciti negativne misli jer to šteti mom zdravlju, jer ja stvaram želučanu kiselinu, jer to usporava rad mog metabolizma i ubrzava rad mog srca. I briga mene je li ona introvert ili je ekstrovert, svatko je u određenom trenutku introvert, a u nekom ekstrovert. No, da li treba uspostaviti zdravu ravnotežu, treba. Inače, čovjek ima problema, sa srcem, seksualnom izvedbom, krvnim žilama, debljinom, šećerom ili tlakom.

Ne želim više raspravljati ta ženska pitanja i o ženskoj seksualnosti. Meni to jednostavno ne ide od ruke. Jer dođe do određenog trenutka, pa me to izludi. Ne krećem u krvavi pohod, ali nisam daleko od toga. Jer ja često čujem Marianna kako govori:

„Sa mnom je sve u redu. Ti si kriv za sve loše u mom životu! Tvoj um je prljav, tebe zanimaju moje gaćice i moj spolni organ.“

A ja to na jedno uho čujem, a na drugo ispuštam jer svatko vidi što želi vidjeti. Inače, ja ne mogu slušati njene burne reakcije. Pa ja tako ne toleriram promjene njenog raspoloženja. Pa joj ja ne toleriram kada ona govori da sam joj pružio prosječan seks, a ne izvrstan. Jer za mene je dobar ili izvrstan seks bitan element bilo koje veze. No Marijana kaže:

„Seks je bio prosječan ili ispodprosječan.“

A ja joj na to odgovaram:

„Onda idi od mene.“

A ja joj to kažem jer joj od prejakog sunca po čitavom tijelu izbijaju okrugle pjege, pa me to odbija od nje. Uz to i mene su spopale razne alergije, pa ne znam što da mislim o tome. No ona želi dobre odnose sa mnom, pa valjda što smo susjedi, pa mi pokazuje platforme za spojeve. Pa mi tako pokazuje platformu „MySugarDaddy“ i fotografije raznih Meksikanki koje su raspoložene za razna romantična druženja. Stoga ona kaže:

„Evo tu si nađi društvo. Ja moram raditi.“

Ja se ipak bojim Meksikanki, jer znam da one upražnjavaju magiju i idu k lokalnim vračevima i šamanima, a meni je to nepoznato. No, došla je struja, život se polako vraća u normalu, život se polako vratio na mala vrata, pa smo čuli da se oluja smirila i odmah smo izvirili iz svojih soba. Sve je živnulo. Izišli smo van, a vani užas, sve srušeno, sve poharano, sve slomljeno i uništeno. Priroda je pokazala svoju razornu moć, vjetar je iščupao drveće iz korijenja, zaustavljen je promet, zračne luke su zatvorene i razrušene su kuće. Ali što se još dogodilo? Nestao je strah u Marijani, postao sam joj dosadan,

više joj nije bilo do seksa sa mnom i počela je ona maštati o drugim muškarcima ili je počela raditi svoj posao turističkog vodiča. I naravno da je netragom otišla od mene, jer ona radi od jutra do sutra. Sada se ona može prepustiti svome poslu, može ona pokazivati dinosurove kosti turistima. Može ona zavoditi turiste i seksati se s njima. A ja sam čuo da je umrla Jane Birkin, pa me je i to pogodilo. Jer ona je bila muza ondašnjeg mog doba, jer ona je bila seks simbol i ikona 20. stoljeća, a ja je pamtim po pjesmi: „Je t'aime“.

Pamtim neko vrijeme moje mladosti po toj pjesmi i kad čujem tu pjesmu izgubim percepciju stvarnosti i zaboravim na ratove, potrese, tsunamije, pandemije, nevremena i globalne krize. Pa se koncentriram na tu pjesmu, pa se koncentriram na nekadašnju stvarnost. Što mogu kad sam nostalgičar ili jugonostalgičar. Jer uz tu pjesmu sam najviše uživao u seksu. Briga mene što sam onda bio na vrhuncu seksualne snage, mene to i danas privlači. Pa ja tražim Marijanu, sredovječnu ženu s kojom sam imao erotsku aferu. Ali je ne nalazim, a volio bih s njom voditi pomirbeni seks. Pa zazivam nove oluje, tornada i uragane, jer možda mi se ona vrati, možda mi se vrati moja izgubljena ljubav. Stoga, prekomjerno ne konzumiram alkohol, stoga se uravnoteženo hranim, bavim se tjelovježbom i uravnoteženo živim. A sve to radim ne bi li imao erekciju, ne bi li bio spreman za moju raspoloženu ženu.

Pa me tako briga za meksičke probleme. Ne želim ja biti kritičar tog njihovog režima. Ali da nešto ne štima, ne štima. Nigdje ne vidim državne službenike da rade u čišćenju posljedica ove nepogode. Valjda je tako svuda u svijetu. Sve se raspada, sve je razoreno. Pa se ja bacam na rekonstrukciju udara asteroida zbog kojeg su izumrli dinosauri. To me sada privlači jer želim doznati nešto o tom događaju. Jer se želim hvaliti o tom događaju. Briga mene za oluje, tornada i uragane, briga mene za današnje klimatske krize, mene zanima sudnji dan dinosaura i dinosauerska apokalipsa. Ne zanimaju me ratovi s Marijanom. Ja želim s njom voditi ljubav, ali ako je to

nemoguće, onda odlazim. Opraštam se od Pance i kažem mu da se moram neodgodivo vratiti kući. On mi kaže: „Tek si došao, a već ideš.“

„Tako ti je to sa mnom. Nisam našao ni ljusku, ni zub, a ni pandžu od dinosaura.“

„Onda traži tragove Maja.“

„To me ne zanima.“

„Onda budi turist, pa se sunčaj i kupaj.“

„Od vašeg mora me nešto svrbi i peče. Osjećam svrbež i peckanje.“

„Ti misteriozni napadi su neobične pojave nakon oluje, tornada i tajfuna. Nitko to ne zna objasniti.“

„Nakon izlaska iz mora odmah te napadnu obadi ili stršljeni, a ja se toga bojim.“

„Ne mogu ti ja pomoći.“

„Kažu da je nekoj ženi ameba ušla kroz nos do mozga.“

„Nisam to čuo.“

„Ovo more ovdje je kao vruća kada.“

„Nisam ulazio u more.“

„Ima gotovo 40 stupnjeva celzijusa.“

„Kažem ti da nisam ulazio u more.“

„Uz to su pukle kanalizacijske cijevi, pa fekalije plivaju na sve strane. Bojim se ozbiljne infekcije. Sve tu smrdi. Zagađeni su zemlja, zrak, voda i more. To tu je krah civilizacije. Ne želim se ja otrovati kao štakor. Idem ja dok sam živ.“

„Ja to nisam primijetio.“

„Nisi primijetio da tu u Meksiku istražuju NLO tijela s tri prsta, da tu istražuju vanzemaljce.“

„Kažu da je to podvala.“

„Kažu de se time nešto prikriva, da se prikriva masovna histerija među ljudima. Kažu da se tome prilagodila i naša religija. Da je ona prihvatila teoriju evolucije i da oni nemaju ništa protiv da je Bog kreator svega vidljivog i nevidljivog, svega ovostranog i svega onostranog. Da mi nismo sami u svemiru.“

A ja ne znam je li to razlog što je kod Marianne sve krenulo naopačke. Ja ne znam je li ta pojava vanzemaljaca ima veze s bilo čime. Jer Marianna je prestala spavati, stalno doživljava glavobolje, seksualno je neaktivna, anorgazmična je, stalno doživljava jesenski i zimski blues, a meni je otkazala moje usluge. Uz to ona traži zagrljaje drugih bogatijih muškaraca, ona traži bračne i vanbračne afere, ona je sklona varanju i preljubu. Porazno je i to što ona više ne doživljava seksualne vrhunce i sladostrašća. Pa je zbog toga rastresena i anksiozna. No, ja kažem da me je briga za nju.

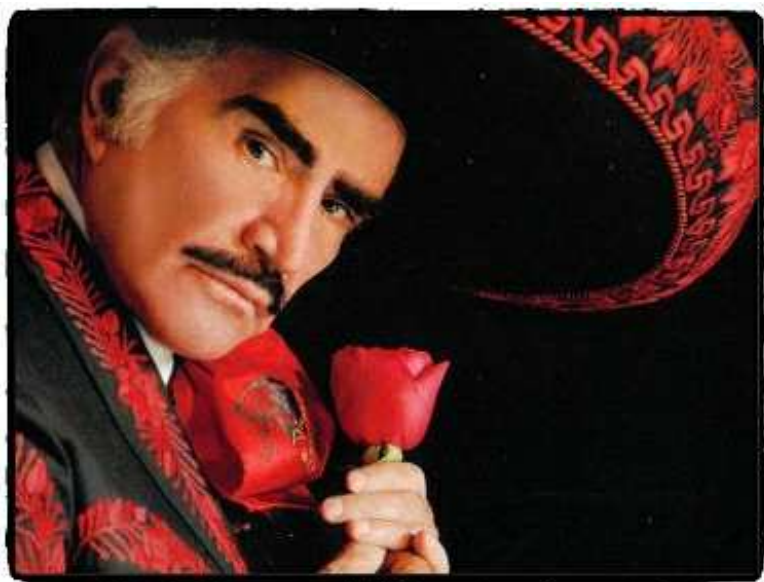
Ne govorim ja uzalud: tko je Panci kriv što ništa ne vidi i ne primjećuje, a ja stoga bježim s Yucatana. Samo da uhvatim zrakoplov. Što se tiče Marianne, s njom nisam uspostavio zdravu vezu, a sada ona bježi od mene. Ona je pragmatična, dok sam joj trebao bila je sa mnom, sad joj više ne trebam, pa onda zbogom, kud koji mili moji. Više mi ne kuha svoja najdraža jela, više nema potrebe putovati sa mnom u Hrvatsku. Sada se mi stalno svađamo i

stalno dolazi do sukoba mišljenja. Dok je trajala oluja i njen strah, ja sam joj bio dobar, a sada joj ja ne trebam. Inače, ja sam od nekog dilera kupio nešto kao viagru, zlu trebalo ili zlu ne trebalo, nitko ne voli mlohavu čunu. Pa mi je sada moje oružje tvrdo i snažno. Nije mi to svakodnevna briga. No ni to ne privlači Marijanu, pa sam prekinuo to nepodnošljivo stanje, pa sam definitivno prekinuo s njom. Briga mene za ičiju krizu srednjih godina. Za mene je to mit, u koji netko može vjerovati, a netko ne mora i ništa više. Briga mene za njene strahove i panike.

Stoga kažem ja sebi i njoj:

„Koristi ti vibrator, ja ti ne mogu i ne želim pomoći. Kažu da su vibratori zdravi za žensko zdravlje, pa će i tebi koristiti. Ja odlazim i nije me brige ni za Meksiko, Yucatan, dinosaure i Maje.“

Jer bojim se da me tu u Mexicu ne proglase Jackom Trbosjekom, serijskim i zloglasnim silovateljem. Jer i kod njih je svako malo drugo seksualno ponašanje, nastrano i perverzno. Jer sve što odudara od njihovih konzervativnih stavova je za svaku osudu. Jer oni se i dalje drže pravila Ruth Smythers, jer oni se drže misionarskog položaja kao pijani plota. Za Meksikance je vrhunac zadovoljstva kada pobijedi njihova nogometna momčad i kada oni idu u Crkvu moliti se za to ili slaviti to. A ja ne želim doći u doticaj s njihovim pravosudnim sustavom i zatvorima. Jer mi je ta veza s Mariannom propala, a ja ne volim razmišljati o nečemu što je propalo. Briga mene za prošlost, ja razmišljam o sadašnjosti i budućnosti. Ne želim se stalno baviti i ponavljati negativne misli. Ne želim proučavati uzroke i posljedice tih mojih propalih veza. Želim kontrolirati svoje misli, želim na najbolji način iskoristiti slobodno vrijeme i želim se baviti nečim drugim. A Meksikanci se drže onog što im njihovi svećenici kažu. Jer oni znaju što je prihvatljivo, a što neprihvatljivo. A to je nešto nazadno i dosadno za mene i sastoji se od mnoštva suvislih i nesuvislih pravila.

POGLAVLJE 8

Bojim se za sebe ovdje u Meksiku. Bojim se da će mi se nešto ružno dogoditi. Jer ovdje u Meksiku se u prosjeku ubija sto ljudi dnevno i nikoga nije briga za to, jer njihovo pravosuđe kaže: jedan čovjek više ili manje. A svuda pravosuđe ne funkcionira ili loše funkcionira i zašto bi Meksiko bio izuzetak? Jer svuda vlada bezvlađe, nepravde i besperspektivnost. Nigdje nema poboljšanja po tom pitanju. Ako me Marianna tuži za silovanje, morat ću se braniti pred njihovim sudom, a pitam se hoće li moja obrana biti istinita ili zainteresirana za taj slučaj ili će se sve to odraditi ofrlje? A mene dodatno muči ta Micina optužba da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. I ako bih ja isplatio taj iznos, ne bih imao za ta moja putovanja. A ja se odmah sjetim da je sve to bilo bezazleno. Trebalo je isprobati Zdravkovu tantričku stolicu i tantrički masažer, a tamo je bila luda Mica ili Mica koja je poludjela. Nadam se da meksički pravosudni organi neće doznati za taj slučaj.

Inače, meni ne treba ni Venera, ni Ištara, a ni Afrodita, meni treba normalna žena, sa normalnim seksualnim potrebama. Možda bih prihvatio kult plodnosti, možda bih prihvatio kult Magne Mater ili Božice Majke, ali meni su se smanjili testosteroni i spermatozoidi, pa nisam baš od neke velike koristi. No, mogu ja ići u podzemlje svoje duše i svoje psihe i ne poštujem ja neopogansku kraljicu Wiccu. Ja sam ipak običan čovjek, sa običnim potrebama: na se, u se i pada se, ma što to bilo i ma što to značilo. A znači to, da ću ja podnositi samo obične stvari kod Mice, ako ona krene u nešto neobično, ja od svega odustajem. Pa sam ja tako odustao od lude Mice. Jer ja sam došao na prezentaciju tantričke stolice i tantričkog masažera. Zdravko mi nudi tu tantričku stolicu i tantrički masažer, i ništa drugo ja ne priznajem i ne prihvaćam. Ne prihvaćam ja ni pretkršćanske kultove, ni keltsku mitologiju, ni falusnu mitologiju, ni neopaganstvo, ni vještije kultove, a ni zapadni ezoterizam. Stoga, mi Mica mora ponuditi svoj kult plodnosti, svoju ženstvenost i svoju dušu, inače ja

od svega toga odustajem. Nisam ja od jučer, pa da ne znam što da tražim. Ako to ne mogu dobiti, onda ništa, ja ću se povući. Ja samo želim aktivirati zakon privlačenja, ja želim aktivirati svoju kozmičku energiju, svoje Sunce, svoj Mjesec i svoj svemir.

Ako to ne djeluje, ako na nas djeluje loša karma, onda ništa, ja sam ipak realan i od svega odustajem. Ne želim ja kvariti svoju uspješnu ili neuspješnu formulu života. Živjet ću i dalje, kako živim, bit ću sam i povučen. Ne želim ja ni više, a ni manje od života. Prilagodit ću se ja svemu tome. Ali izgleda da se ja tome nisam prilagodio iako sam se ja sjetio svojih domaćih afrodizijaka i raznih biljnih i životinjskih smjesa. Sjetio sam se: žabnjače, anisa, valerijana, kravljaka, miloduha, imele, komonike, koprive, hajdučke trave, štukine masti, zečje krvi, mjehura od haringe, prepeličjih jaja, magarećeg loja, magarećih ili veprovih muda, jarčje žuči, ili kozorogovih muda, mozga vjeverice, gušćje masti, kaćuna, lanenog sjemena, muškatovog oraščića ili celera. Sjetio sam se i čaja od hmelja, gospine trave i pastrnjaka. Sjetio sam se da bih trebao nabaviti šalicu mlijeka mlade žene koja doji, ili bih trebao nabaviti krv prve mjesečnice kod neke djevojke. Ali ja nemam strpljenja za sve to. Jer kako da ja vratim požudu, leptiriće u stomaku i ljubavnu iskru, kada je to nepovratno nestalo. Sjetio sam se i Južnoameričkog pauka, dozvoliš mu da te on ugrize i sve se onda otvori. Sjetio sam se i žabe krastače. Kažu da se od žabe krastače pravi poznata i ljekovita viagra Inka. Jer izgleda da su i Inke imale problema sa erektilnom disfunkcionalnošću.

No, ja i dalje nemam problema s time. Ja imam problema s teškim i napornim ljudima. Ja imam problema s ženama koje dožive kognitivna oštećenja nakon oluje, uragana, tornada ili tajfuna. Naime, tim ženama mozak oslabi i teško se nose sa novonastalom situacijom. Pa svašta pokušavaju, jer su zbunjene, jer imaju groznicu, jer su ošamućene, jer ubrzano dišu i povećani su im otkucaji srca, pa se bore kako preživjeti, pa se neracionalno ponašaju, pa pokušavaju nekoga prijaviti za silovanje i zlostavljanje,

a ja već imam problema s nepravednim sustavom, ovdje u Hrvatskoj. I čega se te žene odriču? Odriču se sirovih strasti, jer najlakše je uskratiti nekome seks, najlakše je zatomiti svoje seksualne nagone. Nastaviš se i dalje svađati i ne pokušavaš svađu riješiti seksom. Na primjer, mene su Japanci optužili da sam napao njihove majmune makakije i njihovu legendu Godzilu, a ja sam branio čast moje djevojke. Valjda su to na kraju Japanci uzeli u obzir, pa s me na kraju uvjetno osudili. Ipak nije taj njihov sustav toliko beščutan koliko izgleda. No ja više nemam namjeru ići u Japan. Možda u Kinu ili Tajland, ali ne i u Japan.

Ali zato više neću dolaziti u Meksiko. Neću ja nikome ništa govoriti o spolno odgovornom ponašanju i o spolno prenosivim infekcijama. I briga mene hoće li tko doživljavati traume i psihoze. Ustvari, ubuduće ću bježati od takvih ljudi i žena. Kad se netko drži za stomak ili abdomen, odmah ću od njega bježati. Jer ne volim ja paničare, ne volim ja kad netko osjeća opravdani ili neopravdani strah od oluja i potresa. Taj se više nikad neće vratiti u ravnotežu, taj nikad neće biti zahvalan ako mu ti pomogneš. A ja znam da sam Marianni pored ostalog davao i svoj Normabel i da mi ga je ona cijelog potrošila. Briga mene za nečije normalno mentalno zdravlje. Briga mene što je Marianna izgubila svoj osjećaj intimnosti sa mnom i što bi liječnici rekli da taj problem nije seksualne naravi. I više ja ne planiram seks s njom, niti ga planiram, a niti nam se on događa spontano. Nema više uživanja u svemu tome. jer meni je bilo neugodno kad mi je Marianna njuškala međunožje i htjela doznati jesam li potentan ili sam impotentan. Jer ni jedna žena se ne želi baviti impotentnim muškarcem. Pa tako primitivne rase njuše feromone ili znojne žlijezde u međunožju ili ispod pazuha. I valjda me je dovoljno onjušila i doznala jesam li ja dobar za taj čudni odnos s njom. Pitam se: na koji način žene biraju nas muške i nikad mi to nije bilo jasno. Izgleda da žene imaju puno bolje razvijen Jacobsonov organ njuha ili one provjeravaju stanje našeg bankarskog računa.

Jer za žene je sve bitno, pa tako i to. One ili su euforične ili su depresivne. Jer žene ne vole gubiti vrijeme s gubitnicima ili luzerima. Pa kada doznaju te stvari o muškarcima, onda ne odlaze ljute s muškarcima u krevet. Ali ako doznaju pravu istinu, onda budu ljute i onda su u stanju štošta učiniti. Stoga bi Marianna htjela da se ja seksualno umirovim, da mi padne razina testosterona. A kažu da oluje, uragani, tornada i tajfuni trajno oštećuju ženski mozak i hormonski sustav. Trajno ostavljaju neurotoksične posljedice. Tako je bilo s onom mojom Japankom, pa je tako i sa ovom Meksikankom. Pa ja ne znam što očekivati od nje. Ljubav ih boli, ljubav im je komplicirana, onda one nešto kompliciraju i onda ljubav ima rok trajanja. Onda ti više ne odgovaraju njeni mirisi, njeni hormoni ili njeni geni. Inače Mariannu ja odnedavno malo razumijem jer je usred intimnog odnosa odustala od mene. Ne trebam joj jer ona više nema strahove od oluje, uragana, tornada i tajfuna. Pa mi govori da će me zaklati, da će mi odrezati onu moju stvar jer joj on više ne treba. Pa sam tako ja sada uplašen, pa ja sada trpim psihičko nasilje. Umjesto da ona uživa u seksu, umjesto da doživljava seksualne vrhunce, ona se toga odriče. Umjesto da luči ili oslobađa hormon ljubavi ili oksitocin kao luda, ona se toga odriče.

Ona ne želi biti raspoložena, nego neraspoločena, pa kaže:

„Otkrila sam da imaš sićušni penis.“

„Ili se tvoja vagina proširila.“

„Nije to bitno. To si primitivna konzerva. Bitno je da više jedno drugome ne odgovaramo.“

Brige nju za njenu razinu kortizola. Uz to ona pije razne lijekove, a ta kemija joj više šteti nego koristi. I sad ona tako loše govori o meni. Sad ona govori da sam je silovao, a njihov sud će to prihvatiti bez provjere. Jer ona je imala, kao gotovo svi Meksikanci ili Meksikanke, djetinjstvo iz pakla, traumatično i teško djetinjstvo, opterećeno

Španjolcima - osvajačima i Amerikancima – gringosima uzurpatorima njihove slobode. A ja se želim baviti samim sobom. Želim znati jesam li ja erektilno disfunkcionalan ili nisam. Želim znati da li mi se to događa samo sa određenim ženama i kojima. Ne želim pored sebe zlu i opsjednutu ženu pogana jezika jer me te žene odbijaju i čine mi zlo i naopako mom mentalnom zdravlju.

Pitam se: trebam li se ja brinuti zbog toga? Trebam li ja tražiti farmakološku ili nefarmakološku ili nekakvu drugu pomoć? Ali koga god nešto pitam, taj odmahuje i kaže da to nije u njegovoj nadležnosti. A po meni to uopće nije bezazlen problem. I ne želim se ja svađati s mojom partnericom, no kad nešto ne ide, onda ne ide. Inače, Meksikanci i Meksikanke u svom okruženju su sretni ljudi, ali kada su u njihovoj blizini Španjolci ili Amerikanci oni se sjete svoje nesretne prošlosti i onda nastupa zlo i naopako. Oni žive u svojoj stvarnosti, dok žive, a kada to prestaju, onda žive u svojoj prošlosti i mitovima i tada nastupa zlo za sve druge i drugačije. Jer bila je to velika tragedija, to španjolsko osvajanje i ne znam jesu li se stanovnici i stanovnice Meksika oporavili od toga.

Koliko znam, Španjolska se nije nikad ispričala Meksiku zbog ekstremnog kolonijalnog nasilja i uništenja indijanske civilizacije. Možda postoji kolektivna krivnja, ali ona nije došla do vladajućih političara u Španjolskoj ili Americi. A Španjolci i Amerikanci Meksikance ne smatraju sebi ravnopravnim ljudima. Pa oni ne osjećaju kolektivnu krivnju, pa se oni ne ispričavaju zbog ekstremnog kolonijalnog nasilja. Zbog toga je Meksiko uklonio spomenik Kristoforu Kolumbu. Jer Meksikanci kažu da je to osvajanje krvavo učinjeno, da je bilo pokolja, da je bilo ugnjetavanja. Da se sve vodilo mačem i križom, da su se crkve gradile na temeljima razrušenih indijanskih hramova. Jedna kultura i civilizacija nametnuta je drugoj.

Stoga Marianna na sve to kaže:

„Umorna sam od tebe. Želim te se riješiti.“

„Pusti me da otputujem kući!“

„Možeš otići kada odslužiš kaznu i kažeš da ti je žao.“

A ja ni ne znam za što sam kriv, i zašto bih trebao reći da mi je za nešto žao. Pa nije li ona meni došla i tražila zaštitu od oluje. Ona je mene navela na seks, ona je mene prisiljavala na seks, ona je meni spuštala gaće. A sada bih ja morao glumiti da je ona bila moja robinja, da sam ja nju prisiljavao na seksualne odnose. Jer ona kaže:

„Zar me nisi nudio tequilom? Zar me nisi prisiljavao da pijem? Htio si me omamiti, pa onda raditi sa mnom što si htio.“

„Nitko te nije ni što prisiljavao.“

A ja ne volim kad netko istražuje moju privatnost i moju seksualnost. Jer ja ne volim kad netko čačka mečku po mojim intimnim stvarima, ne volim ni ja tražiti u žena g – točku, pa tako i to, bez obzira ima li ili nema dovoljno dokaza protiv mene. A kažu da Meksikanci imaju lošu naviku da vole podmetnuti gringosu drogu, pa se ti od toga obrani ako možeš. Jer njihova mržnja je trajna, jer njihove loše navike su trajne, jer njihove loše navike su se ukorijenile. Jer svaki Meksikanac ili Meksikanka toksično razmišljaju prema strancu, Španjolcu ili Amerikancu. To im je u krvi. Stoga ih ja ne mislim više upoznavati, brige me za njihov mozak i za njihovo prilagođeno ili neprilagođeno funkcioniranje. Jer oni kako siju, tako i žanju.

Jer i ja sam opterećen raznim religijskim i patrijarhalnim budalaštinama, pa ako me se nagazi, znam i ja uzvratiti. Onda ne mogu garantirati za sebe. Onda mogu postati zlostavljač, onda znam povikati:

„Neka to prestane! Zaklat ću nekoga, biti će krvi do koljena!“

Stoga bolje mir sa mnom. Bolje mir s drugima, ali i sa mnom. Jer u Meksiku ne postoje olakotne okolnosti za branitelje. Tamo si gringos i niša više. Jer netko će dokazivati da sam ja Jack Trbosjek ili Bostonski davitelj, a ja bih trebao dokazivati da nisam takav. Međutim, ti sudski odvjetnici biti će upoznati i opsjednuti sa slučajevima Jacka Trbosjeka i Bostonskog davitelja, a ja neću. Jer nije bitno što je istina, nego je bitno koja se priča izgradi u sudnici. Puno je takvih istinitih i neistinitih priča. Puno je takvih rekonstrukcija i obmana, a kako one završavaju, nitko ne zna.

Ja sam stoga neobičan i čudan i previše razmišljam. Živjet ću sam i bojim se demencije. Jer ja imam šećernu bolest, jer ja imam visok krvni tlak, jer ja imam visok kolesterol, jer ja u posljednje vrijeme loše i uznemirujuće sanjam, jer ja imam noćne more i pred kognitivnim sam padom. Pa to ima za mene nekakvo dublje značenje. Pa sam ja tako u osobnim sukobima i emocionalnim previranjima. Pa se bojim da sam u riziku od srčanog ili moždanog udara. Pa ne pijem zaslađena pića, pa vježbam i dižem utege. Pa se čuvam korona virusa, pa se čuvam retrogradnog merkura, pa se bavim astrologijom. Jer nisam ja kao Meksikanci, pa da imam bolnu prošlost i bolna iskustva iz djetinjstva. Nisam ja bio ranjen u djetinjstvu, niti španjolskim osvajanjima, a niti američkim kolonijalizmom. Ja sam oduvijek pronalazio lijek iz tih situacija. Ja sam se oduvijek znao nositi s ožiljcima iz prošlosti.

Oduvijek sam znao odbaciti negativne misli. Znao sam srediti neurone u svom mozgu. Inače ne bih dalje mogao živjeti. Znao sam srediti svoju želučanu kiselinu, svoju nadbubrežnu žlijezdu, svoj adrenalin, znao sam srediti svoje misli. Ali, opet me je to uneredilo, pa imam visok šećer i visok tlak. Pa mi ne treba puno, pa da postanem erektilno disfunkcionalan, da mi zakaže protok krvi u organizmu. Jer problemi me sustižu kao na tekućoj traci. A ja sam samo još htio upoznati meksičku svetu životinju, njihovu otrovnu žabu. Ona pojačava iskustva u šamanskim obredima, ona služi u širenju svijesti i pri novoj psihodeliji. Pušenjem žablje izlučevine Bufo

Alvarius može mi pomoći kod moje narušene potencije i kod mojih susreta s drugim ženama. Ta žablja izlučevina ima iscjeliteljsku moć i dovoljno je žabu polizati i već ti se snaga, energija i potencija vraća. Jer ne vjerujem ja u to da trebam nahraniti sobove ludim gljivama, pa onda piti njihov urin. To mi se nikako ne da.

Također sam prekinuo veze i sa svim Meksikancima. Dosta mi ih je za sva vremena. Za njih sam stranac ili gringos, za njih sam ja nekakva prijetnja njihovom načinu života i oni bi se sa mnom obračunavali, ma što to značilo i što to bilo. Jer ja napadam njihove nezaštićene žene. Kažem im da one nisu nezaštićene, nego da su one zaštićene, ali njih briga za to. Jer oni loše povezuju događaje iz naših života, jer oni ništa ne vjeruju gringosima. Oni samo govore o posljedicama našeg djelovanja i da to oni više ne mogu ignorirati. Pogotovo stoga što kod njih najavljuju kolaps Golfske struje i pojavu vječne zime. Pitam ih što ima Golfska struja sa mnom, a oni kažu ima, sve ima veze s nečim. Oni kažu:

„Ti si govno na kiši, platit ćeš za sve naše tragedije.“

Za mene je to jezivo, a kad Meksikanci pričaju o krvnoj osveti onda je to puno jezovitije jer oni spominju Španjolce, osvajače, konkvistadore i Hernana Cortesa.

Oni su još opterećeni Hernanom Cortesom, njegovim prokletstvom i još govore:

„Nije to s Hernanom Cortesom bio ni poraz ni pobjeda. Bilo je to bolno rođenje naroda mješanaca koji tvore današnji Meksiko.“

A za današnji meksički narod kažu da je najdeblji na svijetu. I nisu toliko debele Meksikanke, koliko su debeli Meksikanci. A zašto imaju loš imidž u holivudskim filmovima, ja ne znam. A da ih Hollywood prikazuje kao ružne, prljave, zle, prikazuje ih. Da su oni glupi, neobrazovani i lijeni, jesu i to. Da se drže krvne osvete i drugih

osveta, drže se. Da su zaostali, skloni tradicijama i predrasudama, skloni su. Da su oni za Amerikance Balkanci, jesu. Da su kao Srbi skloni provokacijama, skloni su. Da vole svojatati tuđe naslijeđe, vole. Pa se tako i Meksikanci pozivaju da je Kalifornija i Teksas oduvijek njihovi. A stare rane s Cortezom i dalje bole.

Što je najgore kod tih Meksikanaca? Najgore je to što su puni nepromjenljivih i negativnih uvjerenja: o nekadašnjim osvajačima, o gringosima i o meni. Oni za sebe kažu da nisu dovoljno dobri, to im je valjda negativno iskustvo iz prošlosti ili im je to proizašlo zbog usporedbe s drugima. Ili unaprijed kažu da ništa ne mogu postići zbog nedostatka vjere u svoje sposobnosti. A ja im nikako ne mogu promijeniti ta negativna uvjerenja jer je njima lakše skrivati se u nekakvoj zoni komfora. Oni su kao Srbi, pa usađuju svoja uvjerenja da su žrtve nečega, pa to prenose na svoje nasljednike. Pa se pripremaju na nove ratove jer i dalje tvrde da su Slavonci i Dalmatinci zapravo odbjegli Srbi. Oni se ne žele pomiriti, oni ne žele nikome oprostiti, oni se vraćaju u svoju tužnu i nesretnu povijest. Meni je dosta i Meksikanaca i Meksikanki. Ništa mi oni nisu dobrog donijeli. Jednostavno sam shvatio da mi oni donose negativna uvjerenja koji mi blokiraju uspješan život i moje potencijale. Pa sam ja neprijateljski orijentiran prema njima, a to ne želim i to mi nije cilj. Ne želim živjeti u toj paranoji.

Stoga odlazim prvim zrakoplovnim letom. Stoga želim otići prvim zrakoplovnim letom. Jer bojim se za sebe, ali i za druge. Jer ja sam čuo da se na egzotičnim rajevima može s malo novca uživati u mirovini, ali ipak nekakvi problemi, traume iz prošlosti i prošlost te sustižu gdje god da odeš. Ali što ako je mirovina toliko mala, da to nije moguće? Stoga mi se ne ide u Panamu, Meksiko, Kostariku ili Maleziju. A ovdje u Meksiku se ne želim svađati s njihovim ženama. Ne želim ja biti ničiji krivac, ne želim ja automatski biti u krivu, ponekad želim i ja biti u pravu. Stoga ja želim pobjeći glavom bez obzira iz te situacije. Želim ja pobjeći od ovdašnje patologije, pa nisam ja psihopat i ne želim ja trpjeti psihopate ili psihopatkinje u

svojoj blizini. Ako smo svi doživjeli i proživjeli svoj posttraumatski stresni poremećaj, i razne psihološke traume, ne moram se ja sa takvima družiti. Pokušat ću ja to izbjeći.

POGLAVLJE 9

Meni je neugodno za reći da ja baš nisam nekakav ratni zločinac, nekakav kriminalac ili nekakav devijantni tip muškarca kakvim me društvo gdje dođem, prikazuje. Poštujem svaku pravnu državu, pa poštujem i pravnu državu u Meksiku. Samo ako se moram s nekim suditi, onda sam opak, onda se ne znam kontrolirati. Inače, možda sam napao majmune makakije u Japanu i njihovu legendu Godzilu. Možda sam bio grub prema ludoj Mici, ali nisam je silovao, narušio joj čast i poštenje i nisam joj nanio duševne boli da bi me ona morala i trebala tužiti za 400.000 kuna. Držim se pravila, propisa i zakona, pa sam stoga izgubljen u svemiru ili u prijevodu kada me netko tuži za nepoštivanje zakona. I uopće mi ne treba nova Mariannina tužba. No, što je, tu je, ona me je tužila, a zakoni su svuda takvi da se mogu svakako tumačiti. A postoje države gdje se zakoni ne poštuju, nego svatko radi po svome. Takva je i Marianna, ona među tim stranim turistima pronalazi bogate Europljane, Amerikance ili Kanađane i naravno da joj ja više nisam zanimljiv, jer ja sam umirovljenik s malim primanjima. Pa sam tako neprikladan za nju. Ali da bi se ona od mene oparila, bi ona bi se od mene oparila.

Ja sam to tumačio nekakvim šamanskim prokletstvom. Jer Meksikanci i Meksikanke prakticiraju šamanizam, najstariji sustav vjerovanja u svijetu. Istina je da Marianna prakticira katolicizam, da je ona ortodoksna vjernica, ali prakticira i šamanizam. Ona koristi šamana kao iscjelitelja, zazivatelja duhova, vrača, čarobnjaka ili egzorcistu. To je jednostavno besmrtna tradicija među Meksikancima i Meksikankama. A meni to nije strano, jer nekad, iz ne znam kojeg razloga, volio sam ja i čitao sam ja Carlosa Castanedu. No nikad se nisam odvažio izmijeniti stanje svijesti i koristiti: pejotl, tatulu i gljivu Psicybe mexicanu za korištenje užitka, iscjeljivanja, magije i ekstaze. Nikad nisam našao pukotinu između dvaju svjetova, svijeta živih i svijeta umrlih. A što je bio razlog da bih od toga odustajao i ne bih postajao vidovit? Vjerojatno je to bio strah.

I tako je Marianna dojavila policiji da na adresi toj i toj živi kriminalac, emocionalni zlostavljač i silovatelj po mom imenu i prezimenu. I naravno da je meksička policija krenula u akciju s dugačkim cijevima prije njihovog praznika: Dana nezavisnosti. Ali prije nego ću o tome govoriti, reći ću nešto o Marianni. Naime, došao k meni Panco i kaže:

„Ona tvoja snaša je porno glumica.“

„O čemu ti pričaš? Da je ona prostitutka? Pa ona je mene tužila da sam je silovao i emocionalno zlostavljao. Da sam ja nekakav seksualni manijak, predator i ženskaroš. Svaki trenutak očekujem policiju, da me privede. Totalno smo zbunjen zbog te optužbe.“

„Nisi li rekao da odlaziš?“

„Ne može se odavde otići. Ceste su neprohodne, ceste nisu očišćene, a zrakoplovi ne voze. Moram se pomiriti sa svojom sudbinom.“

„A da prije toga pogledaš pornografske uratke te tvoje snaše?“

„Naravno da ću to pogledati.“

„Nego, reci ti meni onaj tvoj prijatelj Bambi se htio oženiti za jednu ženu sumnjiva morala?“

„Je, ali mu to nije dozvolila njegova mama. Njegova mama ju nije htjela primiti u kuću. Stalno je govorila da je ova kurva i nečasna žena za njenog sina.“

„Bambi je morao biti brz i tih.“

„Pa ga je ta žena prozvala: Brzi Gonzales, nećeš ti meni stvarati neurozu i frustracije. Neću ja biti frigidna.“

„Uostalom i zbog toga je ta žena odustala od njega. Nije mogla podnijeti stalna prigovaranja, nije mogla podnijeti da joj netko stalno govori da je kurva i nečasna žena.“

„Misliš sada na Bambijevu majku?“

„Ja sam joj htio prigovoriti, ali mi je ona odgovorila da što se ja u to miješam. Od tada ja nisam bio dobar s Bambijem i od tada smo se mi razišli.“

„Ali ste se pomirili?“

„Jesmo.“

„On se nije ženio?“

„Išao je sa mnom u Ukrajinu, pa je tamo našao ženu, pa se od tamo oženio. Sada ima djecu i obitelj.“

„Živi li sada u Ukrajini?“

„Korona ga snašla, pa je umro.“

„A ti si se oženio?“

„Oženio, dobio otkaz i rastao se.“

„I kako si dospio u Meksiko.“

„Zabunom. Ovdje su me poslali austrijski carinici.“

„Nego reci ti meni, što ćeš s tom porno glumicom?“

„Prvo ću pogledati te njene video uratke. Do tada ne želim o njoj pričati.“

„Onda gledaj to i uživaj. Ja te napuštam.“

„Nego, nešto bih te pitao?“

„Pitaj!“

„Ima li ovdje pauk *Phoneutria nigriventer*?“

„Što će ti on?“

„Za potenciju.“

„S porno glumicom?“

„Možda mi nešto drugo naiđe.“

„Neka ti je sa srećom.“

„Hvala.“

Zaključujem da se moram tako ponašati. Inače bih doživio živčani slom. Zbog toga sam valjda pomogao Marianni da suzbije svoj strah i paniku od nadolazeće oluje, uragana, tajfuna i tornada. Nemam ja neke prikrivene pomisli ili potrebe. Samo da će mi se to obiti o glavu, to nisam znao. Pa ću tako ubuduće ostavljati ljude oko sebe da pate ili neka se sami nose sa svojim strahovima i boleštinama. Jer nedavno me je jedan moj prijatelj pitao:

„Gdje ti je nestala ljudskost?“

„O čemu ti pričaš?“

„Odvezao si psa od kuće i ostavio ga negdje kod Koprivnice.“

„Taj pas je grizao moju bivšu ženu. Grizao je moju susjedu. A dobio je po tko zna koji put gliste. Uz to sam ga stalno morao šetati. Jednostavno mi je to dozlogrdilo, pa sam ga se riješio.“

„Ti si životinja.“

„Neka sam životinja, ali sam se riješio te životinje. Dok ti je nešto potrebno, onda je to dobro. Čim ti to nije potrebno, onda ti to više nije dobro.“

Valjda se tako svi ponašaju, pa se tako ponaša i Marianna. Dok sam joj trebao, ona se mnome koristila, a čim je prestala oluja, više joj nisam trebao, pa mi otkazuje gostoprimstvo. A ja sam dok sam gledao Mariannine porno uratke, sjetio se svih mojih nesreća ili premostivih ili nepremostivih neprilika s ženama. Imao sam problema dokazati ono što je prirodno, a što neprirodno, što je primjereno, a što neprimjereno. I znam da mi je to bilo teško. Znam za jednog kolegu, koji je djevojci drugog kolege govorio:

„Iš kokoši!“

Jer je htio da ova ostavi na miru njegovog kolegu. No, ona to nije, pa je nedugo zatim ostala trudna i sretno se udala. A ovdje u Meksiku ne znaš koje norme vladaju, izgleda da te ovdje porno glumice mogu tužiti za silovanje, jer ovdje vlada bezvlađe i nesigurnost. Ovo sve ovdje je nekakva distopija. Dobro da me netko ne šalje da doniram organe.

Jer nisam ja kriv što Marianna ne doživljava sa mnom sladostrašće. Što su pred njom godine patnje, psihički poremećaji i nezadovoljstva. Ja sam je ipak shvatio, ali tko sam ja, da išta govorim. Dosta dugo je ona skrivala svoju ovisnost, kamuflirati poteškoće i disfunkcionalnost. Može ona piti antidepresiva koliko hoće, može ona piti stabilizatora raspoloženja, ali krize ju sustižu i što joj ja mogu? Ništa, jer bježim od nje. Jer ja sam u potrazi i tražim

moje rajsko mjesto Partizanke. Tamo tražim sve one plavuše, brinete, crнке, Bijelkinje, Crnkinje, Žute, Crvene, Miješane, Kineskinje, Korejke, Vijetnamke, Kubanke, Eskimke i Indijanke, valjda me to i dalje uzbuđuje. Valjda se negdje rade čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Valjda negdje na svijetu nedostaje muškarac koji bi dominirao nad svim tim raspoloženim ženama. I gdje god dođem, pitam:

„Gdje su ženščine?“

A odgovora nema. Ja bih se vratio prijašnjem životu, ali izgleda da je to nemoguća misija. Jer nakon tih porno filmova ja se osjećam užasno, ja bih to htio izbaciti iz glave.

Stoga sam razočaran, pa kad Marianna dolazi s posla, ja kažem:

„Gledao sam tvoje porno uratke. Svašta ti znaš i nisi meni sve pokazala. Naravno da si me razočarala. Nekad u Jugoslaviji smo mi šišali kurve, perverzne žene i porno glumice. Nekad smo ih mi skidali gole, zavezali za auto i vukli kroz selo, a seljaci su ih gađali govnicama i kamenjem. Tako smo mi te žene označavali za sva vremena.“

„Baš me briga za osude vaše okoline. Ženska uloga je da brine o muškarcima, pa sam ja tako brinula o turistima. Kod vas postoji Sweet Mary i nju šaljete na Svjetsko prvenstvo u seksu.“

„Gledao sam tvoje porno uratke i psihički sam obolio.“

„Zašto si obolio?“

„Pa ti tamo analno, perverzno i oralno zadovoljavaš muškarce, a meni se to gadi.“

„Ja imam dovoljno godina da to radim i ne mogu i ne moram biti svetica.“

„Ali zato ne moraš biti kurva?“

„Nisi mi se ti činio da dijeliš žene na svetice i kurve. Da imaš taj kompleks Sigmunda Freuda.“

„Nisi mi se ti činila kao žena sumnjiva morala. I što ti želiš od mene? Kako sam ja tebe silovao? Pa zar mi nisi ti prva pristupila?“

„Imamo mi ovdje nekakvu udrugu za zaštitu žena i one su mi to savjetovale.“ „Svaka čast toj udruzi, ali to nije točno. Ti si meni dragovoljno prišla.“

„Ja sam znala da ćeš ti saznati da sam ja porno glumica i da ćete to razljutiti. Htjela sam spriječiti posljedice toga svega. Htjela sam se prikazati kao žrtvu nasilja.“

„Što si htjela s tim razularenim ženama? Pa mene bi netko trebao štititi. Nemam ja namjeru silovati te ili obavljati nasilje nad tobom. Nisam ja nikakav seksualni manijak. Nemam ja nikakvu seksualnu potrebu da je zadovoljavam s tobom. Ne misliš valjda da bih te drogirao i onda silovao. Razočarala si me i ne želim išta imati s tobom.“

„Nikad se ne zna što je vama muškima u glavi.“

„Ja jesam bećar i volim bećarac, ali nikad ti ne bih pjevao:

„Mala moja ti u plavoj bluzi, priđi bliže, pa mi se naguzi.“

Ja nikad ne bih pjevao:

„Nema žene bolje od krmače, mo'š je klati, a mo'š je jebati.“

A ja jednostavno ne znam što da mislim o tome. Ali da ne mogu trpjeti psihički poljuljanu ženu, ne mogu. Ne mogu to izdržati ni

psihički, a ni mentalno. Da mi više ona nije uzbudljiva i da mi nije do seksa s njom, nije. A ne znam jesu li u pitanju moji testosteroni, ili je u pitanju nešto drugo. Jer mi je ta žena rekla:

„Dosta mi je seksa s tobom. Snađi se kako znaš i umiješ.“

Ali se ja pitam: zašto mi onda ona upada u moj dio stana. Jer ja sam bio usred dogovora s drugom ženom oko čišćenja stana. I kada je Marianna upala u moj stan, ta se žena pokupila i otišla. Pitam Mariannu:

„Ako ne želiš ništa sa mnom, zašto mi onda upadaš u stan?“

„Ponekad imam potrebu za intimnošću.“

„Briga mene za tebe.“

„I što ta žena radi kod tebe?“

„Trebala mi je očistiti kuću.“

„Poslat ću ti ja drugu ženu.“

A ja znam da ona neće nikog poslati, a ja sam i dalje napaljen i treba mi žena. Trebam zadovoljiti svoje seksualne potrebe. Briga mene što je Marianna nezadovoljna svojim životom. Ne želim ja istraživati uzroke njenog nezadovoljstva, ne želim ja proučavati njene tragedije. Sada kada znam da je ona bila porno glumica, više mi nije zanosna i zanimljiva.

POGLAVLJE 10

Ako ne mogu riješiti narko kartele, ako ne mogu riješiti kriminal po ulicama, ako ne mogu riješiti migraciju, ako ne mogu riješiti covid 19, meksička policija može i mora riješiti jednog kriminalca i silovatelja kakav sam ja ili kakvog me drugi prikazuju. Jer takvim me prikazuje luda Mica i Marianna. Naime, barem oni tako misle, barem tako misli Marianna i barem oni misle da im je to u interesu da me tako prikazuju. A Marianna je u potrazi za svojim fatalnim milijunašem ili milijarderom i kaže:

„Želim živjeti „50 nijansi sive“. Želim obdarenog muškarca, a ne šonju kakav si ti. Želim ispunjeni seksualni život.“

„Milijunaši i milijarderi su zakinuti ljudi, nisu oni obdareni. Oni ti ne mogu pružiti ni normalnu količinu seksa.“

„Kolika je normalna količina seksa?“

„Jednom dnevno.“

„Meni je to maltretiranje, ja želim muškarca za seks, ali da sve bude po mom. Nekad mi se okreće želudac kada moram biti intimna s muškarcem.“

„Rekao sam ti da me to više ne zanima. Pomogao sam ti kad je bila oluja, a sada me briga za tebe i tvoje probleme.“

„Želim se financijski srediti, a svoju seksualnu nelagodu ću zatomiti. Ti mi više nisi potreban i zanimljiv. Pogotovo što ti spadaš u onu siromašniju skupinu ljudi.“

„Ja sam toga svjestan i više ne želim s tobom išta imati.“

„Preživjela sam oluju, uragan, tajfun i tornado. Ni ja više ne želim s tobom išta imati.“ „Onda me ostavi na miru.“

„Ali osjećam posljedice života s tobom. Osjećam kao da si me nečim zarazio. Osjećam nekakve simptome. Osjećam bolove, nesvjestice, afte i umor. Osjećam da nekakve bakterije plaze po meni.“

„Nisi bila normalna ni prije mene, a sada si još gora.“

„Osjećam da mi bubrezi otkazuju, da su mi pluća puna vode, da mi srce ubrzanije kuca.“

„I kažeš to ima veze sa mnom?“

„Nego s kime.“

Naravno da se na mene ne odnosi to Mariannino zakeranje. Mariannino ponašanje mi je dovelo do smanjenja testosterona i da su mi proradili moji genski problemi, pa sam ja erektilno disfunkcionalan. Kažu da se to moglo predvidjeti, ali ja kakav jesam, nisam to mogao predvidjeti. U ono vrijeme oluja, uragana, tajfuna i tornada Marianna je bila kompatibilna sa mnom, a sada to jednostavno nije. Jer ona je promijenila svoju osobnost, ona je sada nepristojna, vulgarna i bezobrazna i ja je više ne prepoznajem. A seks je vrlo važan u našim životima, a manjak seksa stvara nam probleme. Ja se stoga povlačim iz svega toga. Jednostavno, nisam zainteresiran za Mariannu. Nisam zainteresiran za porno glumicu, prostitutku i kurvu. Takav sam i ne mogu se promijeniti. I ne znam jesam li ektovert ili introvert? Jesam li neurotik ili sam normalan? Pa se bavim svojom impotencijom ili erektilnom disfunkcijom. I pitam se: zašto se dovodim do takvog stanja? Je li to meni treba ili mi ne treba?

Ja se odmah sjetim da se Marianna nakon prestanka oluje transformirala, ona je od senzualne osobe postala seksualni teški

ovisnik i kompulzivna osoba. Zato je odustala od mene i zato me je tužila. Zato njihova policija mora intervenirati. Zato oni upadnu nekom u stan s policijskim pendrekom i kuda će s njim nego po glavi okrivljenog. Ja se sjećam da smo nekad govorili: „Ne po glavi, družo plavi.“

Ali što se može kada je pendrek predviđen za nečiju glavu. Ja znam da moja sudbina nije odavno u mojim rukama, ja znam da je netko trebao prvo provesti psihijatrijsko vještačenje, da je netko trebao provesti nekakvo liječenje, ali koja policija se toga drži, nego policija udara pendrekom po nečijoj glavi bez obzira o kome se radi, pa bio taj zlostavljač ili žrtva obiteljskog nasilja. Umjesto da zavode red i mir, oni zavode nered, nasilje i kaos.

Možda je moj problem što ja ne vjerujem u sebe, a samim time ni drugi mi ne vjeruju. A kako ću vjerovati sebi, kad sam želio ići u Japan, a dospio sam na drugi kraj svijeta, u Meksiko. Pripremao sam se za jedne životne norme, a ovdje sam našao nešto posve drugo. Inače, ja znam da u mom životu ne vladaju norme, pravila i logika, ali da meksička policija može tako pogriješiti, nisam mislio ni u svojim najboljim snovima. Naime, da su oni došli na traženu adresu, tamo bi mene našli. Nego su došli u susjednu zgradu bez taktičke vještine, bez plana i bez strategije, a tamo su bili naoružani pripadnici Al Qaide, a za njih se kaže:

„Bolje ih obidi ili zaobiđi, nego se sukobljavaj s njima.“

Pa su meksički policajci time dotakli stršljenovo ili osinje gnijezdo, pa su oni oslobodili sile mraka.

A kod nas u socijalizmu kad si oslobodio sile mraka, morao si dokazivati da si nevin, umjesto da ti oni dokažu da si kriv. Takva je i policija Meksika, oni su odlučili da sam oslobodio sile mraka, da sam ja kriv, da ja imam um hladnokrvnog i ozloglašnog serijskog ubojice, bez obzira što me za silovanje tuži porno glumica i

prostitutka. A po njoj ja sam sklon nasilju i zreo sam za optuženičku klupu jer sam za policiju problematičan. I umjesto da sam ja tu moju snašu ošišao, da sam je proglasio vješticom, da sam je razodjenuo kao preljubicu i kurvu i vukao kroz selo, ona sada mene tuži za silovanje. Inače, Meksikanci takve žene, kurve i porno glumice proglašavaju vješticama i prokletstvom, a ja ne znam zašto su takvi prema meni. Mora da je to zbog toga što me smatraju gringosom. A Marianna je išla kod nekog šamana i on joj je stavio nekakve ljekovite biljke na otvorene rane, pa je valjda zbog toga takva. A sada na njenu inicijativu, meksička policija organizira veliku akciju mog uhićenja, pa sada oni traže automatske puške, granate, pištolje i metke. Jer ja bih im mogao uzvratiti, jer ja bih mogao ponoviti kazneno djelo.

I kažem meksička policija je promašila zgradu, pa su tražeći mene, naletjeli na Al Qaidu. A ti ljudi iz Al Qaide su uvijek ljuti, naoružani i sjeban. Ne znam jesu li drogirani, ali su ohrabreni i puni adrenalina. I ako te zarobe, po kratkom postupku ti odrube glavu i uz to nesenosno viču:

„Allahu Akbar – Bog je velik ili Inšallah – Ako Bog da.“

Oni imaju svoja životna pravila. Iako im to u kuranu ne piše, oni ne podnose žene u kupaćim kostimima, a ovdje je vruće, preko 40 stupnjeva. Oni ne vole ni Židove, ali ni homoseksualce. I zabranili bi ženama da se javno kupaju i kažu:

„Ovdje u Meksiku dolazi do sukoba svjetonazora. Meksikanke su gole, a to naša vjera ne dopušta.“

„Ali vi ste ovdje stranci.“

„Nema veze. Mora biti kako mi kažemo.“

Pa je to vrhunac vjerskog ili svjetonazorskog sukoba. Uz to, tim borbama su se priključile i narko bande. Pa je nastao opći kaos, pa je došlo do toga da je na ulicama bilo sve više mrtvih. Zbog sukoba s Al Qaidom došlo je do zabrinjavajućih posljedica na ulicama. Inače, meksička policija to rješava tako da te i takve šalju u SAD, bez nekakvih pitanja. Neka oni tamo traže svoju pravnu državu i svoje pravo. Neka oni tamo krše ili poštuju zakone o prekršajima protiv javnog reda i mira ili Zakon o strancima. Neka oni poštuju zakone koji vrijede za sve. Meksička policija ne pita za biologiju, razum i osjećaje, ne pita za norme, pravila i zakone. Oni samo žele red i mir. I tako se Meksikanci odnose prema Jordancima, Sirijcima, Saudijcima, Afganistancima, Pakistancima, Libijcima, Egipćanima ili Jemencima. Jer meksička policija nema nikakav plan za njih. Kažem bolje ih je običi ili zaobići, nego se sukobiti s njima. Jer prilikom tog sukoba poginula je nekolicina meksičkih policajaca i nekolicina članova Al Qaide. Pa su svi bili ljuti na Mariannu, a ona je svima govorila da nije znala za Al Qaidu.

Marianna i dalje tvrdi da nema nikakve koristi od meksičke policije. Da je meksička policija žali bože, neefikasna i nesposobna. Da je ona bolja sa svojom braćom, oni bi to lako i bez problema riješili. Jesu Meksikanci mali, ali su srčani. A njena braća su se na nju naljutila kada je ona postala porno glumica i kurva. Oni su tada rekli:

„Mrzimo pedere, silovatelje, fašiste, porno glumice i kurve. Žena treba znati gdje joj je mjesto. Poštujemo temeljne ljudske vrijednosti, živimo moralno, a tko to ne poštuje kosi se s našom vjerom. Mi se lako obračunavamo s tima i takvima. Za takve odmah vadimo fleisch maschinu i meljemo ih dio po dio. Kada nam to dosadi, onda takve zalijemo benzinom i zapalimo.“

A ja ne želim da me netko melje i da me netko pali. Ja se toga bojim. Bojim se kao ona djevojka iz pjesme: „Ja se konja bojim jer sam malena.“ A i ja se tih ljudi bojim jer ih je više i jer se osjećam malen.

Stoga izbjegavam pljačkaše, nesigurne četvrti i noćne šetnje. Stoga se u Ciudad de Mexico držim La Condese.

Stoga sam ja brže – bolje odmah išao u trgovinu da si kupim nešto za put. I viđao sam Meksikance sa simptomima korona virusa. Naime, oni su kašljali, pljuvali, curilo im je iz nosa i osjećali su se malaksalo. Upalio sam televizor i doznao da ovdje hara kašalj. Odmah sam saznao da Meksikom cirkulira korona virus. Time sam znao da se u Meksiko vratio Covid – 19. A negdje sam čitao da je u Meksiku bilo zaraženo 2, 5 milijuna ljudi i da ih je umrlo gotovo četvrt milijuna. Pobjegao sam od tih muškaraca i žena jer se bojim korona virusa, jer kažu da on uzrokuje probleme s erekcijom. Na brzinu sam kupio što sam htio i zaključao sam se u mom stanu. Ustvari, zvao sam zračnu luku i pitao ih za prvi let u bilo kojem pravcu. Rekli su da imaju let za Europu, pa sam ga odmah rezervirao jer ne volim se ja liječiti od korone, ne volim se ja cijepiti i ne volim nositi masku. A pogotovo ne volim Mariannino mizdrenje i histeriju. Najradije bih stoga snovao udrugu za zaštitu muškaraca od nasilja žena. Briga mene zarađuje li Marianna više od mene.

Jer naša tradicija ne tolerira i ne dozvoljava da žena zarađuje više od svog muškarca. Jer to odmah djeluje na erektilnu funkciju ili disfunkciju muškarca. Kod nas je logično da kad je žena luda i histerična da ju se primiri batinama, ali ovdje sam ja u stranoj zemlji, pa ne znam što da činim. Jer ja nisam tipičan Hrvat, naime ja ne volim hrvatski film, hrvatsku književnost, hrvatsku ideologiju i hrvatsku politiku. Valjda zato bježim od toga, ali gdje god dođem suočavam se s problemima i to s tuđim problemima. Osim straha od oluje, ja ne znam koji su Mariannini problemi i sindromi da bi mene tužila za silovanje. A koliko čujem, ovdje u Meksiku su rigorozni prema takvim počiniocima. Može se zaraditi osam godina zatvora i velika novčana kazna, a da te nitko ne pita za zdravlje i za činjenice. To je sigurno pravosudni kolaps, sumrak pravde i zona mraka i tame. To bi sigurno promijenilo sve aspekte mog života.

A ja se ovdje u Meksiku ne mogu natjerati da nešto poduzmem, da nešto napravim. Jer pripadam narodu ili naciji koja je nepoduzetna. Jer ovdje ništa ne funkcionira, jer ovdje se ništa ne popravlja. A meni je potreban mentalni mir i zdravlje. I tako dok sam išao kući iz trgovine, pristupi mi jedan Meksikanac i nudi mi viagru. Pitam ga: „Što je to?“

„Viagra.“

„Lažna ili ispravna?“

„Naravno da je ispravna.“

„Ali ja nemam snašu da je na njoj isprobam.“

„Uz viagru ide i snaša.“

„Nažalost ja vas napuštam. Jedna vaša snaša me je tužila za silovanje, pa bježim od vaše policije.“ Pošto ti je viagra?“

„Ona porno glumica?“

„Baš ta.“

„Ona nije normalna.“

„Nego, pošto ti je viagra?“

„5 dolara.“

„Daj jednu kutiju.“

„A snaša?“

„Odlazim odavde. Ne treba mi snaša.“

„A da odeš u naš bordel?“

„Nemam ja HDZ karticu ili općinsku karticu.“

„Onda ništa.“

„Onda ništa.“

Odlazim od tog dilera viagre i dolazim kući. Tu srećem Pancu koji mi kaže: „Organiziramo trku s bikovima. Hoćeš li nam se priključiti?“

„Što će mi to?“

„Da dokažeš svoju hrabrost i muškost.“

„Čekam taksi. Odlazim odavde.“

„Onda nećeš ići na trku s bikovima?“

„Neću. Odlazim glavom bez obzira. Kupio sam najskuplju kartu. Mora da je tamo gužva. Dosta mi je Meksika.“

„A policija?“

„Bježim od njih. Naletjeli su na Al Qaidu, pa me je to spasilo.“

„Čuo sam da je bilo i mrtvih.“

„Naravno da je bilo i mrtvih. Zato i bježim da mi ne bi i to prišili.“

„Misliš li da ćeš se izvući?“

„Policija je svuda neorganizirana.“

„Ti si vječni optimist. Pozdravi sve kod kuće. Neka ti je sa srećom.“

„Hvala.“

„Nego, reci mi: ona tvoja snaša je li završila na psihijatriji?“

„Nije.“

„Ona te još uvijek tuži?“

„Tuži.“

„Pa ona ima granični poremećaj ličnosti i PTSP.“

„Ima. Ali to nema značenja ovdje u Meksiku, kao što te kod nas može tužiti luda Mica za silovanje i duševne boli i kao što me Japanci mogu tužiti zbog majmuna makakija i Godzile. Nego, kupio sam ti dar.“

„Kakav dar?“

Vadim iz džepa viagru i dajem ju Panci. On kaže: hvala, a ja ga pitam:

„Imaš li ti tu neku snašu?“

„Kako kad, ali najčešće imam.“

„Onda će ti to trebati.“

Panco sprema viagru u džep, a meni trubi taksist koji je upravo došao, ja unosim torbe u njegov taksu, opraštam se od Pance, dajem mu ključeve od stana i želim već otići kući. Odlazim u zrakoplovnu luku, a tamo je gužva. Gužva mi odgovara, jer se u njoj lako izgubim. Jer me u gužvi neće naći meksička policija. A ja se nadam da ću tamo gdje stignem živjeti bolje i lakše. Da ću bolje razumjeti svijet koji me okružuje i da neću doživljavati tragedije i traume. Da ću živjeti tamo gdje se prirodno živi i gdje ću biti suštinsko biće. Svi mi sanjamo bolji

život, jer smo gledali tv seriju „Bolji život“, a oni koji to ne sanjaju, valjda to nisu ni gledali. Još neki ljudi preporučuju da se proba ajurvedska biljka, Ashvagandha. Naime ona regulira hormone, smanjuje stres i poboljšava seks, pa bih i to probao.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo»; „Poplava»; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina – „Budi s nama", „Emigrantica"

2022.godina - „Vodič za tantru“; „Mica Trofrtaljka“; „Nogometni menadžer“; „Cajka“; „Bliski susret s talibanom“.

2023. godina – „Idemo u Botswanu“; „Viva Mexico“

SADRŽAJ:

PREDGOVOR	05
„VIVA MEKSIKO "	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	21
POGLAVLJE 3	35
POGLAVLJE 4	47
POGLAVLJE 5	59
POGLAVLJE 6	67
POGLAVLJE 7	79
POGLAVLJE 8	91
POGLAVLJE 9	103
POGLAVLJE 10	115
POGLAVLJE 11	127
POGLAVLJE 12	139
MEKSIKO	149
„YUCATAN"	151
POGLAVLJE 1	151
POGLAVLJE 2	161
POGLAVLJE 3	173
POGLAVLJE 4	181
POGLAVLJE 5	191
POGLAVLJE 6	205
POGLAVLJE 7	215
POGLAVLJE 8	227
POGLAVLJE 9	239
POGLAVLJE 10	249
BILJEŠKA O AUTORU	260
SADRŽAJ	262

Boris Golić

VIVA MEKSIKO

Vlastita naklada

Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

VIVA MEKSIKO

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-329-1

Boris Ćolić

VIVA MEKSIKO

www.digitalne-knjige.com